

Ho Chi Minh

i urval av Sture Källberg

Originalutgåva Bokförlaget PAN/Nordstedts 1967

Denna digitaliserade utgåva korrekturläst av författaren i december 2006.

Föreliggande urval är hämtat ur Ho Chi Minh: *Selected Works I–IV* (Foreign Languages Publishing House, Hanoi 1960-62) och *Against U.S. Aggression for National Salvation* (FLPH, Hanoi 1967). Materialet till den levnadsbeskrivning som avslutar boken kommer i huvudsak från vietnamesiska källor, främst minnesanteckningarna av Hoai Thanh, Thanh Tinh, Bui Lam, Jean Fort, Nguyen Luong Bang, Le Manh Trinh, Tran Lam, Nguyen Khanh Toan, Hoang Quang Binh, Vu Anh och Vo Nguyen Giap i samlingsvolymen: *Days with Ho Chi Minh* (FLPH 1962); Tran Dan Tien: *Glimpses of the life of Ho Chi Minh* (FLPH 1958); Pham Van Dong & Kommittén för Studier av Vietnams Arbetarpartis Historia: *President Ho Chi Minh, Political Biography* (FLPH 1961); samt vid samtal jag hade med olika vietnamesiska representanter under ett besök i Nordvietnam sommaren 1962.

Tonking, Annam och Cochinchina är namn fransmännen använde för, grovt räknat, norra, mellersta och södra Vietnam. Kolonin Franska Indokina bestod, utöver dessa tre områden, av Laos och Kambodja.

Översättningen utförd av Erik Eriksson, Roger Fjellström och Bengt Liljenroth från gruppen Unga Filosofer.

Sture Källberg

Innehåll

Mördande civilisation.....	1
Engelsk "kolonisering".....	1
Böndernas levnadsvillkor i Annam.....	2
Lenin och de koloniala folken.....	4
Vad fransk imperialism förmår.....	4
Sovjetunionen och de koloniala folken.....	5
Lynchning.....	7
Rapport om de nationella och koloniala frågorna på Kommunistiska Internationalens femte kongress.....	10
Fransk kolonisation inför rätta.....	17
Appell från bondeinternationalen till de arbetande bönderna i kolonierna.....	31
Manifest från Interkoloniala Unionen, en organisation för alla infödda i alla kolonier.....	31
Appell vid grundandet av Indokinas kommunistiska parti (3 februari 1930).....	32
Brev från utlandet (1941).....	34
Instruktion om att upprätta Vietnams propagandaförband för nationell befrielse (december 1944).....	35
Maning till väpnat uppror.....	36
Demokratiska republiken Vietnams självständighetsförklaring.....	37

Brev till alla medborgare i hela landet om att bekämpa hungersnöden	39
Upprop om att bekämpa analfabetism.....	39
Uppmaning till folket att delta i valet.....	40
Maning till medborgarna att lugnt invänta regeringens order	40
Uppfordran till hela folket att utkämpa motståndskriget.....	41
Uppmaning till medborgarna att åstadkomma förstörelse, att börja motståndskriget.....	42
Tolv regler	43
Uppmaning till fosterländsk tävlan	44
Belöning till armén.....	45
Brev till medborgarna i Bac Can-provinsen efter dess befrielse.....	46
Svar till pressen på frågor om Förenta staternas intervention i Indokina.....	46
Avslutningstal hållet när Vietnams arbetarparti första gången framträdde inför offentligheten	47
Omhändertagande av invaliderade soldater genom byarnas försorg.....	48
Budskap till konstnärerna med anledning av 1951 års konstutställning	49
Maning vid starten av produktions- och besparingskampanjen	50
Brev till de ideologiska omskolningskurserna för statstjänstemän	51
Jordreform	52
Lyckönskingsbrev till soldater, krigstjänstare, ungdomsstötrupper och befolkningen i Nordvästregionen, som vunnit en lysande seger vid Dien Bien Phu	56
Appell efter den framgångsrika avslutningen av Genèveöverenskommelserna	56
Appell med anledning av huvudstadens befrielse	58
Svar till den franska tidningen Regards	59
Tal vid ceremonin för kransnedläggning vid minnesvården över de stupade patriotiska kämparna	60
Rapport om DRV:s regeringsdelegations besök i Sovjetunionen och Folkrepubliken Kina ...	61
Anförande vid konferensen för att öka produktionen och bekämpa hungersnöden.....	63
Instruktioner vid konferensen för översyn av folkbildningen under första halvåret 1956.....	64
Brev till bönderna och kadrerna om det framgångsrika genomförandet av jordreformen i norr	67
Utdrag ur ett anförande vid ett diskussionsmöte för kadrer om förslaget till äktenskaps- och familjelag.....	70
Öppningsanförande vid ceremonin på trettioårsdagen av partiets grundande	71
Min väg till Leninismen	74
Intervju beviljad Wilfred Burchett, korrespondent för den amerikanska tidningen National Guardian och den algeriska Revolution Africaine, 13 augusti 1963. (Utdrag).....	75
Tal i nationalförsamlingen 10 april 1965	76
Budskap till lord Bertrand Russell (november 1966).....	79
Ho Chi Minhs svar till president Lyndon B. Johnson	79
En revolutionär kommunist, av Sture Källberg.....	80

Mördande civilisation

Under den senaste tiden har vi här påpekat en mängd mord som begåtts av våra "civilisatorer", vilka förblivit ostraffade. Tyvärr blir denna bedrövliga svarta lista allt längre för varje dag.

Nyligen hände det att en femtio år gammal annamit, som i 25 år varit anställd hos Cochinchinas Järnvägsdepartement, dödades av en vit tjänsteman. Här följer vad som hände:

Le Van Tai var förman för fyra andra annamitiska arbetare, vilka hade till uppgift att hindra tåg från att passera en bro när denna var öppnad för båttrafik. Det gällde att stänga bron för båttrafiken tio minuter innan tåget enligt tidtabellen skulle passera.

Den 2 april, klockan halv fem på eftermiddagen, kom en av dessa annamiter för att stänga bron och ändra signalen. Just då dök en av kolonialmaktens motorbåtar upp med en tjänsteman vid ett örlogsvärv ombord; han var på väg hem från en jakt. Motorbåten visslade. Den infödde gick ut mitt på bron och viftade med en röd flagga som tecken till båten att ett tåg skulle passera och att följaktligen båttrafiken måste vänta. Detta är vad som inträffade: Motorbåten gled upp längs brofästet. Tjänstemannen hoppade upp och gick rasande fram emot annamiten. Försiktig som denne var, flydde han i riktning mot Tais hus. Fransmannen följde efter honom och kastade stenar på honom. När Tai hörde allt oväsen, kom han ut för att möta civilisationens representant, som tilltalade honom sålunda: "Förbannade idiot, varför öppnar du inte bron?" Tai, som inte kunde franska, pekade till svar på den röda signalen. Denna enkla gest gjorde generalguvernör Longs medarbetare utom sig; utan vidare kastade han sig över Tai och, efter att ha gett honom en ordentlig omgång stryk, knuffade han in honom i en öppen eld som fanns i närheten.

Svårt bränd fördes den annamitiska brovakten till sjukhus, där han avled efter att ha plågats fruktansvärt i sex dagar. Den franske tjänstemannen gick fri.

Le Paria, 1 augusti 1922

Engelsk "kolonisering"

Engelsk kapitalism har hittills, samtidigt som den åtrår Kinas ofantliga rikedomar, nöjt sig med att kolonisera Hongkong och att inom Kina praktisera den öppna dörrens politik, en politik som har tillåtit den att exploatera landet utan att väcka folkets uppmärksamhet. Idag tillfredsställs den inte längre av denna politik. Den vill gå längre: den vill kolonisera hela Kina.

Genom att utnyttja händelserna i Lingchen och under förevändning att öka sina landsmäns säkerhet, har den brittiske ambassadören i Peking nyligen genomfört det första stadiet av denna kolonisering. Han har börjat med järnvägarna. Detta är innehållet i de framställningar han har gjort till Kina:

- 1 – Alla linjer som byggts med brittiskt kapital, eller med material som köpts från England och som ännu inte har helt betalats, ställs under brittisk kontroll;
- 2 – Landområden som ligger längs de ifrågasvarande linjerna ställs också under denna kontroll;
- 3 – Vid sidan av järnvägspolitiken skall England ha rätt att intervensera i Kinas inre angelägenheter;

4 – I händelse av väpnad konflikt mellan kinesiska politiska fraktioner, skall britterna ha rätt att garantera eller vägra vilken som helst av fraktionerna användningen av dessa linjer;

5 – Prioritet att utnyttja inkomsterna från järnvägarna till amorteringar av de lån som britterna givit.

Förutom detta begärde han:

a) att det inom Kommunikationsdepartementet i Peking skulle inrättas en byrå för Järnvägs-kontroll, vilken skulle förestås av en utländsk ämbetsman (läs: brittisk ämbetsman) med fullständig makt över driften av hela Kinas järnvägar;

b) att förvaltningen av järnvägarna likaså skulle anförtros utländska representanter;

c) att en järnvägsmilis skulle organiseras och underställas utländska officerares befäl;

d) att tjänsterna som bokhållare och järnvägschef skulle tillsättas med utlänningar.

Britterna har redan lagt beslag på saltskatter och tullar i Kina. Nu ville de ta järnvägarna. När man inser att, med undantag för linjerna i södra Manchuriet samt linjerna Peking–Hankow och Lunghai, alla de andra är byggda antingen med brittiskt kapital eller med material som köpts på kredit av brittiska firmor, då förstår man också vad denna plan, om den genomförs, kommer att kosta Kina.

Alla kineser, oavsett politisk inställning, är emot denna uppenbara kolonisering. Pekings studentunion har framfört en vädjan till hela världens arbetare, i vilken de uppmanas att använda sitt inflytande för att hålla tillbaka detta angrepp mot det kinesisk folkets oberoende.

Låt oss hoppas att, ställda inför hotet från den brittiska kapitalismen, Kinas söner och döttrar kommer att förenas i en segerrik motståndskamp.

La Vie Ouvrière, 9 november 1923

Böndernas levnadsvillkor i Annam

Annamiterna i allmänhet är förkrossade av den franska protektionens välsignelser. De annamitiska bönderna i synnerhet har drabbats av beskyddets mest förhatliga sidor: som annamiter är de förtryckta, som bönder bestulna, plundrade, exproprierade och ruinerade. Det är de som utför allt hårt och slitsamt arbete. Det är de som producerar för hela horden av parasiter, lösdrivare, kolonistörer och andra. Och det är de som lever i fattigdom medan deras förtryckare lever i överflöd; och som dör av svält när skörden slår fel. Detta beror på att de utplundras från alla sidor och på alla sätt av kolonialförvaltningen, av den moderna feodalismen och kyrkan. Förr i tiden, under annamiternas regering, indelades åkrarna i olika kategorier alltefter deras produktionsförmåga.

Skatterna var baserade på denna indelning. Under den nuvarande koloniala regimen har allt detta förändrats. När pengar behövs, ändrar helt enkelt den franska administrationen på kategorierna. Några drag med pennan så är konststycket gjort: de har förvandlat mager jord till bördig jord, och den annamitiska bonden tvingas betala mer i skatt för sina fält än dessa kan ge honom i avkastning.

Det är inte allt. Jordar utvidgas artificiellt genom att måttenheterna minskas. Det får till följd att skatterna automatiskt ökar med en tredjedel på vissa ställen och med två tredjedelar på andra. Ändå räcker inte detta för att tillfredsställa beskyddarstatens rovgirighet; staten ökar skatterna från år till år. Sålunda fördubblades skatterna från 1890 till 1896. De ökade ytterligare med hälften från 1896 till 1898, och så vidare. Annamiterna fortsatte att låta sig

skinnas och våra "beskyddare", som uppmuntrades av de framgångar deras manipulationer hade, fortsatte sin utsugning.

Ofta blandades despotism med oförfalskat rofferi. År 1895 t.ex. lade chefen i en Tonking-provins helt enkelt beslag på många hektar jord i en by för att överföra den till en närbelägen katolsk by. De förfördelade bönderna kom med klagomål. De fängslades. Tro inte att administrationens cynism stannar vid detta. De olyckliga som hade bestulits tvangs betala skatt ända fram till 1910 för den jord som hade tagits ifrån dem 1895!

Tätt i hälarerna på den tjuvaktiga förvaltningen kommer de tjuvaktiga kolonisatörerna. Européer, som i stället för skicklighet i jordbruk och boskapsskötsel endast hade en stor mage och ett vitt skinn, gavs koncession på jordar som ofta översteg 20 000 hektar.

Det mesta av dessa jordinnehav grundades på legaliserad stöld. Under kriget övergav de annamitiska bönderna, i likhet med Elsassbefolkningen 1870, sina jordar och flydde till de delar av landet som fortfarande var fria. När de kom tillbaka hade deras jordar skänkts bort. På så sätt plundrades hela byar och de infödda reducerades till arrendatorer hos den moderna feodalismens herrar, vilka ibland tog upp till 90 procent av skörden i arrende.

Under förevändning att uppmuntra koloniseringen undandrogs jordarna från beskattning, vilket var högst förmånligt för dessa stora jordägare.

Sedan de skaffat land för en struntsumma, kunde jordägarna få arbetskraft för ingenting eller nästan ingenting. Administrationen försåg dem med massor av fångar som arbetade utan betalning, eller använde sitt maskineri till att rekrytera arbetare åt dem, vilka betalades svältlöner. Om annamiterna inte kom i tillräckligt antal eller visade missnöje, tillgreps ofta våld: jordägarna grep bychefen och de mest ansedda männen i varje by och pryglade och torterade dem tills dessa olyckliga hade signerat ett kontrakt, i vilket de förband sig att skaffa fram det begärda antalet arbetare.

Förutom denna jordiska makt, har vi de andliga "frälsarna", vilka samtidigt som de predikar fattigdomens dygd för annamiterna, inte är mindre nitälskande när de försöker göra sig själva rikare på bekostnad av de inföddas svett och blod. Enbart i Cochinchina äger den "Heliga Apostlamissionen" en femtedel av risfälten i området. Trots att den inte lärs ut i Bibeln, var metoden för att få dessa jordar enkel: ocker och korrption. Missionen utnyttjade åren av missväxt för att låna bönderna pengar och tvingade dem att ge jorden i pant som garanti. Med den ockerränta som togs, kunde inte annamiterna betala av sina skulder i tid, och resultatet blev att pantsatt jord tillföll Missionen. De mer eller mindre generösa guvernörer som moderlandet anförtrodde Indokinas framtid åt, var i allmänhet antingen dumbommar eller skojare. Det räckte för Missionen att ha vissa hemliga, personliga och komprometterande papper i sin hand för att kunna skrämja dem och få vad som helst av dem. Det var så det gick till när en generalguvernör försåg Missionen med 7 000 hektar jord i en floddal som tillhörde de infödda, vilka därigenom i ett slag förvandlades till tiggare.

Genom denna korta översikt kan vi se att den franska imperialismen bakom en mask av demokrati har infört alla den medeltida regimens förbannelser, inberäknat saltskatterna, i Annam; och att den annamitiska bonden är korsfäst på den kapitalistiska civilisationens bajonett och på en prostituerad kristenhets kors.

La Vie Ouvrière, 4 januari 1924

Lenin och de koloniala folken

”Lenin är död!” Denna nyhet slog ner som en blixtnedslag från klar himmel. Den spreds till varje hörn av Afrikas bördiga slätter och Asiens gröna fält. Det är sant att de svarta eller gula folken ännu inte riktigt vet vem Lenin är eller var Ryssland ligger. Imperialisterna har avsiktligt hållit dem kvar i okunnighet. Okunnighet är ett av kapitalismens bästa stöd. Men alla, från de vietnamesiska bönderna till jägarna i Dahomeyskogarna, har hört i hemlighet att någonstans långt borta på jorden finns en nation som lyckats kasta av sig sina exploatörer och som sköter sitt eget land utan vare sig herrar eller generalguvernörer. De har också hört att det landet är Ryssland, att det finns orädda människor där och att den mest orädda av dem alla var Lenin. Bara detta var tillräckligt för att uppfylla dem med djup beundran och varma känslor för det landet och dess ledare.

Men det var inte allt. De hörde också att denne store ledare ville befria även andra folk sedan han befriat sitt eget. Han uppmanade de vita folken att hjälpa de gula och svarta folken att befria sig från de utländska förtryckarnas ok, från alla utländska förtryckare, från generalguvernörer och provinschefer etc. Och för att uppnå det målet gjorde han upp ett bestämt program.

I början kunde de inte tro att det någonstans på jorden kunde finnas en sådan man och ett sådant program. Men senare hörde de, visserligen vagt, om de kommunistiska partierna, om organisationen som kallas den Kommunistiska Internationalen och kämpar för förtryckta folk – för alla förtryckta folk, dem själva inräknade. Och de hörde att Lenin var ledaren för den organisationen.

Och bara detta var tillräckligt för att dessa folk – även om deras kulturella standard är låg, så är de tacksamma och välvilliga människor – helhjärtat skulle uppskatta Lenin. De betraktade Lenin som sin befriare. ”Lenin är död, vad kommer nu att hända med oss? Skall andra komma, människor lika modiga och generösa som Lenin, människor som inte kommer att spara tid eller ansträngningar i arbetet för vår befrielse?” Det är vad de förslavade koloniala folken frågar.

Vad oss angår, är vi djupt skakade av denna oersättliga förlust och våra bröder och systrar deltar i alla folks gemensamma sorg. Men vi tror på att den Kommunistiska Internationalen och dess avdelningar, som inkluderar avdelningar i de koloniala länderna, kommer att lyckas med att tillämpa de lärdomar och den undervisning som ledaren har efterlämnat åt oss. Att följa hans råd, är inte det bästa sättet att visa vår kärlek till honom?

Under sin livstid var han vår far, lärare, kamrat och rådgivare. Nu efteråt är han den ljusa stjärna som visar oss vägen till den socialistiska revolutionen.

Lenin är odödlig. Han kommer att leva för alltid genom vårt arbete.

Pravda, 27 januari 1924

Vad fransk imperialism förmår

Några hinduer, vars enda brott låg i att de kämpat för sitt lands oberoende, jagades av Hans Brittiska Majestäts polis. En del av dem tog sin tillflykt till de franska besittningarna i Indien. De räknade med sin rätt till asyl. De franska koloniala myndigheterna har just utvisat dem.

Det är inte första gången som de franska imperialisterna varit andra imperialisters medbrottslingar och begått nesligheter av detta slag. Under kriget, medan Afrikas negrer massakrerades på fransk mark i försvaret av ”Civilisationen”, ”Mänskligheten” etc., var

Frankrike i förbund med Italien för att hindra tripolitaner, som förföljdes av italienska banditer, från att fly in på tunisiskt område. Och det här är vad som hände:

Ett tusental tripolitaner, gubbar, ynglingar, kvinnor och barn kom en vacker dag under kriget för att utnyttja sin rätt att söka asyl i Tunisien. Vid gränsstationen fann de sin väg blockerad av franska trupper utrustade med maskingevär. Flyktingarna ställdes inför detta fruktansvärda alternativ: antingen skjutas ner av fransmännen eller retirera till Sahara för att dö av hunger och törst. De valde ett tredje sätt. Alla lade sig ner i sanden och där dog de långsamt, inför "våra" gränsvaktens ögon.

Så här skrev Mme Claire Geniaux om tragedin i tidningen *l'Universel*:

"Genom kikare följde våra officerare dag för dag faserna i deras dödskamp – dessa enkla själar, till vilka de latinska nationerna hade kommit för att förmedla civilisationens välsignelser. De små barnen dog först vid sina mödrars sinande bröst. Snart nog dukade även kvinnorna under. Sedan kom turen till gamlingarnas redan pinsamt utmärglade kroppar, som täcktes över av sanden, och snart visade inte ens de unga männen något livstecken längre. När alla dessa "rebeller" troddes vara döda, lade doktorerna Natal och Conseil märke till ett par småflickor som fortfarande tycktes röra sig bredvid sina föräldrars stela kroppar. Under natten gick de fram till dem och fann att hjärtat ännu slog, om än svagt, hos dessa charmerande, ljukt klädda små varelser, som under de första dagarna skuttat omkring som killingar. Sedan de gömt dem i sin ambulans, kunde de lyckligt nog väcka flickorna till liv igen. Rörda av deras lidande, deras tilltalande drag och deras charm, behöll läkarna dem som tjänstefolk, de enda överlevande av en stam på tusen tripolitaner."

Denna hjärtskärande vittnesbörd kommer inte från någon revolutionär kvinna.

Fransk imperialism tvekar inte att begå de mest avskyvärda brott.

La Correspondance Internationale, nr. 20, 1924

Sovjetunionen och de koloniala folken

Kolonialismen är en blodigel med två sugorgan. Det ena suger ut moderlandets proletariat, det andra koloniernas. Om man vill avliva detta monster måste man hugga av bägge sugorganen samtidigt. Om bara det ena huggs av, så fortsätter det andra att suga proletariets blod, djuret lever vidare och det avhuggna sugorganet växer ut igen. Den ryska revolutionen har klart insett denna sanning. Det är därför som den inte nöjer sig med att hålla vackra platoniska anföranden eller formulera "humanitära" uttalanden till förmån för de förtryckta folken, utan inspirerar och lär dem att kämpa, som Lenin slog fast i sin uppsats om den koloniala frågan. Till Bakukongressen kom delegater från 21 stater i öster. Representanter från arbetarepartier i väst deltog också i kongressens arbete. För första gången gjorde proletariatet från de segrande västmakterna och deras bröder från de förtryckta staterna i Östern gemensam sak och överlade tillsammans om bästa sättet att besegra den gemensamma fienden: imperialismen.

Efter denna historiska kongress har det revolutionära Ryssland aldrig, trots inre och yttre svårigheter, tvekat att bistå de folk, som väckts till insikt av dess hjältemodiga och framgångsrika revolution. En av dess första viktiga handlingar var att grunda Östernuniversitetet.

I dag går 1 022 studenter vid universitetet, däribland 151 flickor och 895 kommunister. Den sociala fördelningen är följande: 547 bönder, 265 arbetare och 210 intellektuella proletärer.

Om man tar i beaktande att länderna i Östern är nästan uteslutande jordbruksområden förstår man lätt det stora antalet studenter från bondefamiljer. I Indien, Japan och i synnerhet i Kina

var det de intellektuella, som solidariserade sig med arbetarklassen och förmådde denna att börja kampen; det förklarar de relativt många intellektuella bland universitetsstudenterna. Det relativt låga antalet arbetarstudenter däremot beror på att industrin och handeln i östländerna ännu är outvecklade – Japan självklart undantaget. Dessutom kan det vara värt att notera att 75 elever är mellan 10 och 16 år.

Etthundrafemtio lärare ansvarar för undervisningen i socialvetenskap, matematik, historisk materialism, arbetarrörelsens historia, naturvetenskap, revolutionshistoria, politisk ekonomi etc. Vid dessa föreläsningar samlas ungdomar från 62 länder under vänskapliga former.

Universitetet består av tio stora byggnader. Det finns även en biograf på området, som gratis står till studenternas förfogande torsdagar och söndagar; övriga veckodagar används den av andra organisationer. Två bibliotek med omkring 47 000 böcker hjälper de unga revolutionärerna till grundliga studier och att träna upp deras tankeförmåga. Varje nationalitet eller ”grupp” har ett eget bibliotek med böcker och andra publikationer på sitt modersmål. Läsrummet, som studenterna givit en konstnärlig utsmyckning, har ett överflöd av tidningar och tidskrifter. Även studenterna ger ut en tidning. Varje nytt nummer klistras upp på en stor tavla vid ingången till läsrummet. Studenter som blir sjuka tas emot på universitetssjukhuset. För sådana studenter som behöver vila ut ordentligt finns ett sanatorium på Krim. Ryssarna har vidare åt universitetet donerat två lägerområden med vardera nio byggnader att användas under ferierna. Båda lägren har ett center där studenterna kan lära sig boskapsskötsel. ”Vi har redan 30 kor och 50 grisar”, sade universitetets stolta ”jordbrukssekreterare”. Studenterna odlar själva de 100 hektar jord som tilldelats lägren. Under terminsuppehållen och även vid sidan av studierna under terminerna hjälper de bönderna i deras arbete. Ett av dessa läger ägdes för övrigt tidigare av en storhertig. Det är en minnesvärd syn att stå högst uppe i tornet, som pryds av storhertigens vapen, och se den röda fanan fladdra för vinden, eller att se unga koreanska och armeniska bönder roa sig av hjärtans lust med spelen i ”Hans Excellens” sällskapsrum.

Studenterna vid universitetet får mat, kläder och studentrum gratis. Var och en av dem får sex guldrubler i månaden i fickpengar.

För att ingjuta en riktig uppfattning om barnuppfostran hos studenterna, så finns det vid universitetet ett mönsterdaghem för spädbarn och småbarn, som tar hand om 60 barn.

Universitetets årliga utgifter uppgår till 561 000 guldrubler.

De 62 nationaliteter, som finns representerade på universitetet, bildar en ”kommun”. Studenterna väljer ordförande och funktionärer till denna var tredje månad.

En representant för studenterna sitter med i universitetets ekonomiska och administrativa ledning. Alla måste regelbundet och i tur och ordning arbeta i köket, biblioteket, klubben etc. ”Förseelser” och tvister bedöms och avgörs av en vald domstol i alla kamraters närvaro. En gång varje vecka samlas ”kommunen” för att diskutera den internationella politiska och ekonomiska situationen. Då och då ordnar man ett möte eller en fest på kvällen. Där uppträder förmågor bland studenterna och ger prov på sitt hemlands konstnärliga och kulturella särart.

Det faktum att kommunisterna inte nöjer sig med att behandla ”de utvecklade infödingarna från kolonierna” som bröder, utan att de dessutom låter dem delta i landets politiska liv, är mycket typiskt för bolsjevikernas ”barbari”. Dessa studenter från Östern som i sina hemland betraktas som ”fogliga undersåtar” eller ”skyddslingar”, som inte har några andra rättigheter än den att betala skatt, som varken har rösträtt eller rätt att väljas till något ämbete i sitt eget land, som t.o.m. blivit fråntagna rätten att uttrycka sina politiska åsikter, de får i Sovjetunionen delta i valen till sovjeterna och de har rätt att sända egna representanter till

sovjeterna. Låt våra bröder från kolonierna, som förgäves söker byta nationalitet, låt dem göra en jämförelse mellan den borgerliga demokratin och proletariats demokrati.

Dessa studenter har själva lidit och de har sett andras lidanden. De har alla levt under den "högt utvecklade civilisationens" ok, de har varit offer för utländska kapitalisters exploatering och förtryck. Dessutom har de en lidelsefull längtan efter att studera och samla kunskap. De har ett stort allvar men är samtidigt fyllda av entusiasm. De är på alla sätt olika dem som håller till på boulevarderna i Quartier Latin; studenterna österifrån i Paris, Oxford och Berlin. Det kan sägas utan överdrift att de koloniala ländernas framtid finns samlad här under universitetets tak.

De koloniala länderna i Främre Orienten och i Fjärran Östern sträcker sig hela vägen från Syrien till Korea. De täcker ett område på mer än 15 miljoner kvadratkilometer och de har över 1 200 miljoner invånare. Alla dessa oerhört stora länder lider nu under kapitalismens och imperialismens förtryck. Trots att deras betydande invånarantal och storlek borde vara deras styrka, så har dessa undergivna folk hittills inte gjort några allvarligt menade ansträngningar för att befria sig från denna trældom. De har ännu inte insett vikten av internationell solidaritet och därför inte vetat hur man bör förena sig för att slåss. De har ännu inte upprättat något samarbete mellan sina folk, som folken i Europa och Amerika gjort. De äger en gigantisk styrka utan att det gått upp för dem ännu. Genom att samla alla unga, aktiva och intelligenta ledare från de koloniserade länderna har Östernuniversitetet fyllt en viktig uppgift, nämligen:

a – Det lär ut klasskampens principer åt de framtida militanta förtrupperna, som nu är förvirrade i sina sinnen av raskonflikter och patriarkaliska seder.

b – Det upprättar nära kontakter mellan koloniernas proletära avantgarde och proletariats i väster. På så sätt banar det väg för det nära och effektiva samarbete, som är ett nödvändigt villkor för att säkra den internationella arbetarklassens slutliga seger.

c – Det lär de koloniserade folken, som hittills levt skilda från varandra, att få förståelse för varandra och att förena sig och skapar grundvalen för en framtida union mellan de östliga länderna, en av den proletära revolutionens utlöpare.

d – Det ger de koloniala ländernas proletariat ett prov på vad som kan och måste göras till förmån för de förtryckta bröderna.

La Correspondance Internationale – tyska upplagan – nr. 46, 1924

Lynchning

En mindre känd aspekt på amerikansk civilisation

Det är ett känt faktum att den svarta rasen är den hårdast förtryckta och mest utnyttjade av människofamiljens medlemmar. Det är även välkänt att kapitalismens utbredning och upptäckten av den Nya Världen fick till omedelbart resultat en renässans för slaveriet, som under århundraden varit ett gissel för negrerna och en skam för mänskligheten. Men vad kanske inte alla känner till är, att efter 65 år av så kallad frigörelse måste den amerikanska negern fortfarande stå ut med materiella lidanden och barbariska sedvänjor, av vilka den grymmaste och mest avskyvärda är lynchningen.

Ordet lynchning kommer av Lynch. Lynch var namnet på en plantageägare i Virginia, jordägare och domare. Genom att begagna sig av den villervalla som uppstod i samband med Frihetskriget (1775-83) kunde han lägga kontrollen av hela distriktet under sig. Utan rättegång

eller annat lagligt förfaringssätt ålade han lojalister och kungatrogna råast tänkbara bestraffningar.

Tack vare slavhandlare, Ku-Klux-Klan och andra hemliga sällskap fortsätter nu den olagliga och barbariska lynchningen att sprida sig runt om i Förenta staterna. Den har blivit än omänskligare efter de svartas frigörelse och är speciellt riktad mot denna.

Föreställ er en ursinnig människohord. Knutna nävar, blodsprängda ögon, fradga runt munnen, skrik, förolämpningar, förbannelser... Denna hord bärs fram av en vild längtan efter att begå brott utan risk för repressalier. Man är beväpnade med käppar, facklor, revolverar, rep, knivar, saxar, svavelsyra, dolkar, kort sagt med allt som kan användas för att döda eller skada.

Föreställ er att i detta mänskliga hav slits en vrakspillra svart kött fram och tillbaka, slaget, trampat till marken, rivet, uppfläkt, skymfat, kastat hit och dit, blodbesudlat, dött.

Horden är lyncharna. Den mänskliga trasan är offret.

I en våg av hat och råhet släpar lyncharna den svarte till en skog eller en allmän plats. De binder honom vid ett träd, håller fotogen över honom, täcker honom med något lättantändligt. Medan de väntar på att elden skall flamma upp slår de ut hans tänder, en och en i taget. Sedan trycker de ut hans ögon. Små krulliga hårtestar slits loss från hans huvud och drar med sig bitar av huden så att den blodiga huvudskålen blottas. Små hudstycken lossnar från kroppen, som redan blivit illa sargad av slagen.

Den svarte kan inte längre skrika: hans tunga har svullnat genom att man bränt den med glödgat järn. Hela kroppen skälver, darrar som en till hälften krossad orm. Ett hugg med en kniv och hans ena öra faller till marken ... O, så svart han är! Hur vidrig! Och kvinnorna sliter i hans ansikte ...

”Tänd på!” skriker någon. – ”Bara så mycket att han steks långsamt”, tillägger en annan.

Den svarte steks, bryns, bränns. Men han förtjänar att dö två gånger i stället för en. Och därför hängs han, eller bättre uttryckt, det som är kvar av hans lik hängs. Och alla som inte kunde hjälpa till med stekningen applåderar.

Hurra!

När alla är nöjda plockar man ner liket. Repet skärs i små stumpar, som säljs för tre eller fem dollar stycket. Souvenirer eller lyckoberlocker, som kvinnorna råkar i gräl om. ”Folkets rättvisa” som de säger däröver, har skipats. När hopen lugnat sig lyckönskar man ”arrangörerna”. Man skingras sakta och under glada skratt som efter en fest och man gör upp med varandra när man skall träffas nästa gång.

Och kvar på marken ligger ett svart huvud, stinkande av olja och rök, stympat, stekt, vanställt. Med ett groteskt flin tycks det fråga den sjunkande solen: ”Är detta civilisation?”

En smula statistik

Mellan 1889 och 1919 lynchades 2 600 negrer, däribland 51 kvinnor och flickor och tio krigsveteraner från första världskriget.

Av de 78 negrer som lynchades år 1919 brändes 11 levande, tre brändes efter att först ha dödat, 31 sköts ihjäl, tre torterades till döds, en blev skuren i bitar, en dränktes och 11 tog man livet av på annat sätt.

Georgia toppar listan med 22 offer, följt av Mississippi med 12. Båda staterna kan även gottskriva sig vardera tre lynchade soldater. Av de 11 levande brända, svarade den förstnämnda staten för fyra, den andra för två. Även då det gäller systematiska, på förhand

uttänkta och organiserade lynchningar, håller Georgia första platsen med fem fall av 34 möjliga. Mississippi kommer tvåa med tre.

Av de anklagelser som riktats mot offren under 1919 noterar vi:

en för att ha varit medlem av the League of Non-Partisans (självständiga bönder);
 en för att ha uttryckt sin uppfattning om lynchningar alltför öppet;
 en för att ha distribuerat revolutionära publikationer;
 en för att ha kritiserat sammanstötningarna mellan vita och svarta i Chicago;
 en för att ha varit ansedd som ledare för de svartas sak; en för att inte ha gått ur vägen och på så sätt skrämt ett vitt barn som satt i en bil.

1920 förekom 50 lynchningar och 1923 förekom 28.

Dessa brott hade alla sitt upphov i ekonomisk rivalitet. Antingen var negrerna på platsen mera förmögna än de vita, eller också var det de svarta arbetarna som inte ville låta sig utnyttjas till varje pris. Inte vid något enda tillfälle blev de ledande brottslingarna hindrade, av det enkla skälet att de alltid var pådrivna, uppmuntrade, sporrade och, senare, försvarade av politikerna, finansmännen och myndigheterna. Och framför allt av den reaktionära pressen.

När en lynchning skulle äga rum eller hade ägt rum uppfattade pressen den som ett lägligt tillfälle att öka upplagorna. Man relaterade händelsen med ett överflöd av detaljuppgifter.

Inte den minsta förebråelse mot brottslingarna. Inte ett ord av medkänsla med offren. Inte en kommentar.

New Orleans States publicerade den 26 juni 1919 en rubrik som räckte över hela första sidan och med 12 centimeter höga bokstäver: "I dag kommer en neger att brännas av 3 000 medborgare." Och omedelbart under med mycket liten stil: "Den tyske kejsaren och hans kronprins har flytt under stark militäreskort."

Samma dag tryckte *Jackson Daily Mail* med stora bokstäver över de första två spalterna på första sidan:

NEGERN J. H. SKALL BRÄNNAS
 AV FOLKMASSAN VID ELLISTOWN
 I EFTERMIDDAG KL. 17.00.

Tidningen försummade bara att tillägga: "Hela befolkningen är hjärtligt välkomna att delta." Men andemeningen fanns där.

Några detaljer

"Denna kväll klockan 19.40 torterades J. H. med en rödglödgd järnstång, därefter brändes han ... En folkmassa på över 2 000 personer ... många kvinnor och barn, var närvarande vid kremeringen ... När negern hade bakbundits, tändes en eld. En liten bit bort tändes en eld till, i vilken en järnstång placerades. När den var rödglödgd tog en man den och tryckte den mot negerns kropp. Denne grep skräckslagen tag i järnet med sina händer och luften fylldes omedelbart med lukten av bränt kött ... Då det glödgade järnet hade strukits över stora delar av hans kropp kunde man höra hans skrik och stönanden ända inne i staden. När tortyren pågått under flera minuter hällde maskerade män bensin över honom och tände på bålet. Flammorna steg så att de helt svepte in negern som bönföll om att bli avlivad med en kula. Hans bön framkallade hänfulla tjut." (*Chatanooga Times*, 13 februari 1918)

"15 000 människor, män, kvinnor och barn, applåderade när man hällde bensin över negern och tände på. De slogs, skrek och knuffades för att komma närmare den svarte ... Två av dem skar öronen av honom, då elden började steka honom.

En annan försökte skära av hans hälar ... Hopen böljade fram och åter och man bytte plats så att alla skulle kunna se negern brinna. När köttet hade brunnit upp helt och hållet så benen var blottade och allt som återstod av vad som en gång varit en levande varelse inte var annat än en rykande, oformlig trasa som krympte ihop ytterligare i flammorna, då stod fortfarande varenda människa kvar och tittade ...” (*Memphis Press*, 22 maj 1917)

... män från alla sociala skikt, kvinnor och barn, var närvarande vid skådespelet. Många damer ur den högre societeten följde efter folkhopen från fängelset, andra anslöt sig till den från de angränsande husraderna ... När negerns lik hade fallit ned bråkade man våldsamt om repstumparna.” (*Vicheburg Evening Post*, 4 maj 1919)

”... en skar av honom öronen, en annan avlägsnade hans könsorgan ... Då han försökte klamra sig fast i repet, skars hans fingrar av. Medan han hissades upp i ett träd genomborrade en jättelik man hans hals med en kniv; han fick åtminstone 25 sår.

... han hissades upp gång på gång och trycktes åter ned i brasan. Till sist slog man en lasso om honom. Den var fästad vid en häst, som släpade liket genom Wacos gator. Det träd i vilket hängningen ägde rum, växte mitt för ett av fönstren i borgmästarens hus. Denne stod och tittade på när folkhopen gick till aktion. Alla deltog i stympandet av negern. Några slog honom med skovlar, hackor, tegelstenar, käppar. Kroppen var översållad med sår från topp till tå. Ett glädjetjut steg från tusentals strupar då elden tändes. Litet senare hissades liket högt upp i luften, så att alla skulle kunna se det, vilket väckte en storm av applåder ...” (*Crisis*, juli 1916)

Vita lynchoffer

Det är inte bara de svarta som råkar illa ut, utan även sådana vita, som vågar försvara dem, som t.ex. Harriet Beecher Stowe – författare till ”Onkel Toms stuga”. Elijah Lovejoy dödades, John Brown hängdes. Thomas Beach och Stephen Foster förföljdes, överfölls och fängslades. Detta skrev Foster från fängelset: ”Jag tittar på mina misshandlade lemmar och tänker att det kommer inte att vara nödvändigt mycket längre med fängelse för att hålla mig stilla... De senaste 15 månaderna har man öppnat min cell fyra gånger; 24 gånger har mina landsmän släpat ut mig ur sina kyrkor, två gånger har de kastat ut mig från andra våningen på sina hus, de har skadat min njure en gång, en annan gång sökte de kedja fast mig, två gånger har de bötfällt mig, vid ett tillfälle försökte 10 000 människor lyncha mig och tilldelade mig 20 slag på huvud, armar och hals ...”

På 30 år har 708 vita, däribland 11 kvinnor, lynchats. En del för att ha organiserat strejker, andra för att ha kämpat för negrernas sak.

I den amerikanska ”civilisationens” brottsamling intar lynchning en av hedersplatserna.

La Correspondance Internationale, nr. 59, 1924

Rapport om de nationella och koloniala frågorna på Kommunistiska Internationalens femte kongress¹

Kamrater, jag önskar bara lägga fram några förslag beträffande kamrat Manuilskis² kritik av vår politik i den koloniala frågan. Men innan jag går in på saken vill jag gärna visa en del statistik som kommer att underlätta för oss att inse frågornas vikt.

¹ Kommunistiska Internationalen (Komintern) bildades 1919. Dess femte kongress hölls i Moskva 17 juni till 8 juli 1924. ö.a.

Länder	Moderländer		Kolonier	
	Yta (km ²)	Befolkning	Yta (km ²)	Befolkning
Storbritannien	151 000	45 500 000	34 910 000	403 600 000
Frankrike	536 000	39 000 000	10 250 000	55 600 000
Förenta staterna	9 420 000	100 000 000	1 850 000	12 000 000
Spanien	504 500	20 700 000	371 600	853 000
Italien	286 600	38 500 000	1 460 000	1 623 000
Japan	418 000	57 070 000	288 000	21 249 000
Belgien	29 500	7 642 000	2 400 000	8 500 000
Portugal	92 000	5 545 000	2 062 000	8 738 000
Holland	32 500	6 700 000	2 046 000	48 030 000

Således utsuger nio länder med 320 657 000 invånare och med en yta på 11 470 200 kvadratkilometer, kolonier som omfattar dussintals nationaliteter, med 560 193 000 invånare och en yta på 55 637 000 kvadratkilometer. Koloniernas hela yta är fem gånger större än moderländernas och moderländernas hela befolkning är mindre än tre femtedelar av koloniernas.

Dessa siffror blir än mer slående om de största imperialistiska länderna tas var och en för sig. De brittiska kolonierna som helhet har åtta och en halv gång så stor befolkning och är omkring 232 gånger så stora som Storbritannien. Frankrike har ockuperat en yta 19 gånger så stor som sin egen. Befolkningen i de franska kolonierna överstiger Frankrikes med 16 600 000.

Det är således ingen överdrift att säga, att så länge som de franska och brittiska kommunistiska partierna inte börjat föra en verkligt progressiv politik beträffande kolonierna, och inte kommit i kontakt med koloniernas folk, är deras program som helhet ineffektiva och kommer att förbli det, därför att de står i motsats till leninismen. Jag skall förklara mig tydligare. I sitt tal om Lenin och den nationella frågan sade kamrat Stalin att Andra Internationalens reformister och ledare inte vågade jämställa de vita i kolonierna med deras färgade motpart. Lenin vägrade också erkänna denna uppdelning och sköt undan de hinder som skilde imperialismens civiliserade slavar från dess ociviliserade slavar.

Enligt Lenin är revolutionens seger i Västeuropa beroende av nära kontakt med befrielseörelsen mot imperialismen i förslavade kolonier samt av den nationella frågan, och båda dessa frågor utgör en del av det allmänna problemet om proletariats revolution och diktatur.

Senare talade kamrat Stalin om den synpunkt som hävdar att Europas proletariat kan nå framgång utan direkt samarbete med befrielseörelsen i kolonierna. Han betecknade detta som en kontrarevolutionär ståndpunkt. Men om vi gör en teoretisk bedömning baserad på praktiken måste vi säga att våra stora partier, med undantag för Sovjetunionens kommunistiska parti, fortfarande intar ovannämnda ståndpunkt eftersom de inte är aktiva i frågan.

Vad har borgarklassen i kolonialistländerna gjort för att undertrycka alla dem de förslavat? De har gjort allt. De har använt de möjligheter statsapparaten gett dem till att bedriva en intensiv propaganda. De har fyllt skallarna på folk i moderländerna med tal, filmer, tidningar, utställ-

² Manuilski, D. Z. (1883-1959), presidiemedlem i Kominterns exekutivkommitté 1924. 1928-1943 sekreterare i Kominterns exekutivkommitté. Vid Kominterns femte kongress rapporterade Manuilski om situationen i kolonierna. ö.a.

ningar och utnyttjat alla andra metoder så att de fått en kolonialistisk åskådning; de har förespeglat dem det lätta, ärofulla och rika liv som tycks vänta dem i kolonierna.

Och våra kommunistiska partier i Storbritannien, Holland, Belgien och i andra länder – vad har de gjort för att bekämpa de koloniala invasioner som bedrivs av bourgeoisien i deras länder? Vad har de gjort från den dag de accepterade vad Lenins politiska program säger om att uppfostra arbetarklassen i de egna länderna i en anda av rättvis internationalism och nära kontakt med de arbetande massorna i kolonierna? Vad våra partier har gjort på detta område är så gott som värdelöst. Jag själv är född i en fransk koloni och är medlem i Frankrikes kommunistiska parti och jag är verkligen ledsen att behöva säga, att vårt kommunistiska parti knappast gjort någonting för kolonierna.

Det är de kommunistiska tidningarnas uppgift att presentera den koloniala frågan för våra aktivt kämpande medlemmar, så att de arbetande massorna i kolonierna kan väckas och vinnas för kommunismens sak. Men vad har våra tidningar gjort? Ingenting alls.

Om vi jämför antalet spalter ägnade den koloniala frågan i borgerliga tidningar som *Times*, *Figaro*, *Evre*, eller i sådana som företräder olika åsikter som *Le Populaire* eller *Liberty*, med de spalter ägnade samma fråga i *l'Humanité*, vårt partis huvudorgan, då måste vi erkänna att denna jämförelse inte utfaller till vår fördel.

När kolonialministeriet utarbetade en plan som förvandlade många afrikanska områden till stora privata plantager och gjorde människorna i dessa områden till verkliga slavar, bundna vid de nya ägarnas jord, då teg våra tidningar. I kolonierna i Franska Västafrika användes tvångsmedel som varit okända i århundraden vid rekrytering av soldater och ändå iakttog våra tidningar fullständig tystnad. De koloniala myndigheterna i Indokina drev slavhandel och sålde invånarna i norra Vietnam till plantageägarna på öarna i Stilla Havet, de förlängde de inföddas militärtjänstgöring från två till fyra år, de sålde större delen av kolonins jord till finanshajar, de höjde skatterna med ytterligare 30 procent trots att de infödda omöjligt kunde betala de gamla. Och allt detta gjordes medan de infödda drevs till utarmning eller var nära svältöden på grund av översvämningar. Det är således inte att förvåna sig över att de infödda gärna söker sig till organisationer för demokrati och frihet som Förbundet för mänskliga rättigheter, eller Medborgaren, som tillsammans med liknande organisationer tar hand om dem eller låtsas ta hand om dem.

Om vi går än längre kommer vi att finna otroliga saker som måste få alla att tro, att vårt parti står likgiltigt inför allt som gäller kolonierna. Till exempel: *l'Humanité* publicerade inte den appell från Bondeinternationalen till folken i kolonierna, som sändes ut av Kommunistiska Internationalen. Före Lyonkonferensen (Frankrikes kommunistiska partis tredje konferens, i Lyon, januari 1924 ö.a.) täckte de frågor, vilka enligt dagordningen skulle debatteras, alla politiska problem utom frågan om kolonierna. *l'Humanité* innehöll många artiklar om Senegalboxaren Siris framgångar, men tidningen höjde inte rösten när hamnarbetarna i Dakar, Sikis bröder, arresterades under arbetet, fick händer och fötter bundna och kastades upp på lastbilar som körde dem till fängelset. Senare sändes de till garnisonsorterna för att göras till "civilisationens försvarare" d. v. s. till soldater. Vårt partis huvudorgan informerade dagligen sina läsare om de bedrifter som utfördes av piloten Uadi, som flög från Paris till Indokina. Men när kolonialadministrationen plundrade befolkningen i Dai Nam, tog deras åkrar för att ge dessa till de franska profitörerna, sände bombplan med order till piloterna att lära den beklagansvärda och utplundrade lokalbefolkningen en läxa, då tyckte inte vårt partiorgan att det var nödvändigt att göra dessa nyheter kända för sina läsare.

Kamrater, den franska borgarpressen har insett att den nationella frågan inte kan skiljas från den koloniala. Enligt min uppfattning har inte vårt parti förstått detta helt. Läxan från Ruhr, när infödda trupper som sänts ut för att "trösta" de svältande tyska arbetarna omringade de

misstänkta franska regementena; östruppernas exempel (trupper tvångsrekryterade av kolonialmakterna för att sättas in mot revolutionära rörelser ö.a.) där de infödda styrkorna tilldelades kulsprutor för att "höja andan" bland franska trupper, som var nedslitna av det hårda och utdragna kriget; de händelser som inträffade 1917 på platser där ryska trupper var förlagda i Frankrike; läxan från jordbruksarbetarnas strejk i Pyrenéerna där infödda trupper tvingades spela den skamliga rollen av sabotörer; och slutligen närvaron av 207 000 soldater från kolonierna i själva Frankrike – allt detta har inte fått vårt parti att anse det nödvändigt att formulera en klar och bestämd politik beträffande koloniala frågor. Partiet har förlorat många goda tillfällen till propaganda. Partiets nya ledande organ har erkänt att partiet förbisett dessa frågor. Detta är ett gott tecken, ty när partiets ledare väl en gång insett och erkänt denna svaga punkt i partiets politik finns det hopp om att partiet skall göra allt det kan för att rätta till sina fel. Jag tror uppriktigt att denna kongress kommer att bli en vändpunkt som skall förmå partiet att rätta till sina tidigare brister. Trots att kamrat Manuilski har alldeles rätt när han anmärker på valen i Algeriet måste jag för att vara objektiv säga, att det är sant att vårt parti har begått misstag där men rättat till dem genom att utse koloniala representanter till valen i Seine-departementet. Trots att detta fortfarande är för lite, är det tillfredsställande som en början. Det gläder mig mycket att finna att partiet för närvarande är fyllt av entusiasm och de bästa föresatser och att det bara behöver stärkas av praktiska handlingar för att återföras till en riktig politik beträffande den koloniala frågan.

Vilka är dessa praktiska handlingar? Att utarbeta långa politiska program och anta högljudda resolutioner som, när kongressen avslutas, sänds till museum, vilket alltid skett tidigare, räcker inte. Vi måste ställa upp ett konkret program. Jag föreslår följande punkter:

- 1 – Att publicera en specialartikel på minst två spalter i *l'Humanité* varje vecka som inledning till regelbunden bevakning av koloniala frågor.
- 2 – Att öka propagandan och utse partimedlemmar bland de infödda i de kolonier där det redan finns avdelningar av Kommunistiska Internationalen.
- 3 – Att sända kamrater från kolonier för att studera vid det kommunistiska Östernuniversitetet i Moskva.
4. – Att nå en överenskommelse med CGTU om facklig organisering av arbetare från kolonierna som arbetar i Frankrike.
- 5 – Att ålägga partimedlemmar att fästa större vikt vid koloniala frågor.

Enligt min uppfattning är dessa förslag nationella och om Kommunistiska Internationalen och delegater från vårt parti godkänner dem tror jag att Frankrikes kommunistiska parti vid sin sjätte kongress kommer att kunna säga, att en enad front av massorna i moderländerna och kolonierna har blivit verklighet.

Kamrater, som Lenins lärjungar måste vi koncentrera all vår styrka och energi på koloniala frågor liksom på alla övriga frågor för att förverkliga lärdomarna Lenin gav oss.

De franska kolonierna upptar en yta av 10 241 510 kvadratkilometer med 55 571 000 invånare spridda över alla fyra kontinenterna. Trots skillnader i ras, klimat, vanor, traditioner samt ekonomisk och social utveckling finns det två punkter där de förenas och som senare kan skapa enighet i den gemensamma kampen.

- 1 – Den ekonomiska situationen: I alla de franska kolonierna är industri och handel obetydligt utvecklade och majoriteten av befolkningen är sysselsatt inom jordbruket. 95 procent av befolkningen är bönder.
- 2 – I alla kolonier blir befolkningen oupphörligt exploaterad av franska imperialisters kapital.

Jag har inte tillräckligt med tid för att göra en grundlig analys av böndernas situation i varje koloni. Därför skall jag ta endast några typiska exempel för att ni skall få en uppfattning om hur bönderna lever i kolonierna. Jag skall börja med mitt eget land, Indokina, som jag naturligtvis känner bättre än andra kolonier.

När Frankrike ockuperade denna koloni drev kriget bort bönderna från deras byar. Senare, när de återvände, fann de sin jord beslagtagen av kolonisterna som följt i den segerrika arméns släptåg. De hade sinsemellan delat upp den jord som infödda bönder brukat i generationer. Som en följd därav förvandlades de annamitiska bönderna till livegna och tvingades bruka sin egen jord åt utländska herrar.

Många olyckliga som inte kunde uthärda de extremt hårda villkor ockupanterna tvingade dem att leva under lämnade sin jord och drev runt i landet. De kallades "rövare" av fransmännen, som utnyttjade varje möjlighet att åtala dem.

Den jord som stulits på detta sätt delades ut till plantageägarna. De behövde bara säga ett ord för att få landområden som ibland täckte mer än 20 000 eller 25 000 hektar.

Dessa plantageägare ockuperade inte bara jord utan att betala för den, utan fick också allt som behövdes för att exploatera jorden, inklusive arbetskraft. Kolonialförvaltningen lät dem använda fångar utan ersättning eller beordrade kommunerna att förse dem med arbetsmanskap.

Förutom dessa vargar och kolonialförvaltningen, skall katolska missionen nämnas. Katolska missionen ensam ockuperade en femtedel av den brukade jorden i Cochín-Kina. För att försäkra sig om all denna jord använde den varje tänkbar metod, även mutor, bedrägeri och tvång. Här några exempel: För att dra fördel av år med missväxt gav missionen lån till bönderna med risfälten som säkerhet. Eftersom räntesatserna var för höga kunde inte bönderna klara av sina skulder och blev tvungna att utan vidare överlämna sina in-tecknade fält till missionen. Missionen använde alla slags förtäckta metoder för att skaffa upplysningar som kunde användas mot kolonialtjänstemännen. Den utnyttjade dessa upplysningar som hot för att tvinga myndigheterna att rätta sig efter dess vilja. Tillsammans med storkapitalisterna grundade missionen bolag för att exploatera plantagerna som ockuperats utan betalning och vars jord stulits från bönderna. Missionens handgångna hade höga befattningar i regeringen. Missionen exploaterade de troende lika grymt som plantageägarna gjorde. Ett annat av deras knep gick ut på att samla ihop fattiga människor och tvinga dem att odla upp ödemark med löfte om att nyodlingarna skulle delas mellan bönderna. Men så snart marken var odlad och skörden mogen förklarade missionen att den ägde jorden varefter de som slitit för att göra den bördig kördes bort. De annamitiska bönderna, bestulna av sina "beskyddare" (katolska eller icke-katolska) lämnades inte ens i fred att odla sina återstående små jordlappar. Landregistreringskontoret genomförde förfalskade mätningar för att tvinga bönderna att betala mer skatt. Dessa ökade varje år. Myndigheterna har nyligen, efter att de tagit tusentals hektar av annamitiska bergsbönders jord och överlämnat den till profitörerna, sänt flygplan till platsen så att offren inte törs tänka på uppror.

De utplundrade bönderna, ruinerade och bortdrivna, fann nya sätt och hjälpmedel för att kultivera obrukad mark. Men så snart den var uppodlad beslagtogs den av kolonialmakten, varefter bönderna tvingades köpa den till priser som myndigheterna bestämde. De som inte kunde betala drevs bort utan misskund.

Förra året föröddes landet av översvämning; jordskatten ökade dock med 30 procent.

Utöver de orättvisa skatterna, som ruinerade bönderna, måste dessa fortfarande fullgöra dagsverksskyldighet, betala personskatt, saltskatt, köpa regeringsobligationer, teckna sig för bidrag till olika fonder och många andra saker, samt skriva under ofördelaktiga kontrakt, osv.

Franska kapitalister i Algeriet, Tunisien och Marocko har bedrivit samma politik eller röveri och exploatering. All värdefull bevädd jord reserverades för fransmännen. De infödda drevs bort till områden nära bergen eller till ofruktbara platser. Finansbolagen, profitörerna och de höga funktionärerna delade upp jorden i kolonierna mellan sig.

Genom direkta och indirekta operationer tjänade bankerna i Algeriet och Tunisien 12 258 000 franc under 1914 på ett kapital av 25 miljoner franc.

Marockos Bank med ett kapital på 15 400 000 franc gjorde en förtjänst på 1 753 000 franc under 1921.

Fransk-Algeriska Kompaniet har besatt 324 000 hektar av den bästa jorden.

Algeriska Generalkompaniet har ockuperat 100 000 hektar.

Ett privat företag har lagt beslag på 50 000 hektar skog utan att betala för den, medan Capziere Fosfat- och Järnvägsbolag tagit 50 000 hektar malmrik mark och dessutom försäkrat sig om förstahandsrätten till 20 000 hektar mark i närheten.

En f.d. fransk parlamentsledamot har ockuperat en plantage som täcker 1 125 hektar med gruvor till ett värde av 10 miljoner franc som ger en årlig avkastning på fyra miljoner franc. De infödda, som är de verkliga ägarna till gruvorna, får bara en tiondels franc om året per hektar.

Fransk kolonialpolitik har avskaffat rätten till kollektivt ägande och ersatt detta med privatägande. Den har också avskaffat småägandet till förmån för storägandet och plantagerna. Denna politik har för de infödda bönderna betytt förlust av 5 miljoner hektar av den bästa jorden.

På 15 år har bönderna i Kabylien berövats 192 090 hektar.

Från 1913 har de marockanska bönderna berövats 12 000 hektar odlad jord. Sedan Frankrike segrat i kriget "för rättvisan" har siffran stigit till 14 540 hektar.

För närvarande finns det bara 1 070 fransmän i Marocko, men de besitter 500 000 hektar jord.

Liksom sina bröder och systrar bland de annamitiska bönderna lever bönderna i Afrika ett outhärdligt hårt liv under ständiga dagsverksskyldigheter och tunga skatter. Deras misär och lidandan är obeskrivliga. På grund av livsmedelsbristen tvingas de äta vilda vegetabilier och gräs eller ruttet ris och som en följd av detta smittas de av tyfus och tuberkulos. Till och med under goda skördeår kan man se bönder gräva i sophögar och kivas med hundarna om matrester. Under magra år ser man kropparna av bönder som dött av svält överallt på fälten och landsvägarna.

Böndernas liv i Västafrika och Franska Ekvatorialafrika är än fruktansvärdare. Dessa kolonier behärskas av omkring 40 bolag. De äger allt: jord och fält, naturtillgångar och t.o.m. de inföddas liv; dessa saknar även rätten att arbeta åt sig själva. De tvingas ständigt att arbeta för bolagen och bara för bolagen. För att tvinga dem att arbeta för ingenting används otroliga tvångsmedel av bolagen. All jord och alla fält konfiskeras. Bara de som går med på att utföra det jordbruksarbete, som bolagen kräver, tillåts ha kvar någon liten jordplätt. Människor drabbas av alla slags sjukdomar på grund av undernäring, och dödssiffrorna är mycket höga särskilt bland barnen.

En annan metod går ut på att förmå gamla människor, kvinnor och barn att arbeta som tjänare. De inhyses i små hyddor, behandlas illa, blir slagna, ges undermålig föda och blir ibland ihjälslagna. På somliga platser hålls antalet fasta tjänare lika stort som antalet arbetare för att de senare inte skall uppmuntras att rymma. För att arbetet på plantagerna inte skall åsidosättas är de infödda förbjudna att utföra jordbruksarbetet på sina egna jordplättar under rätt säsong.

Därför inträffar hungersnöd och epidemier mycket ofta vilket drar ödeläggelse över kolonierna.

De få stammar som flytt till skogarna och lyckats undkomma plantageägarnas utsugning lever som djur, livnär sig på rötter och blad och dör av malaria och det ohälsosamma klimatet. Under tiden ödelägger de vita herrarna deras åkrar och byar. Följande är ett utdrag ur en officers dagbok där förtrycket av de koloniserade bönderna beskrivs kort men tydligt:

”Räd mot byn Colover.

Räd mot Fan-stammen i Cuno. Byar och trädgårdar förstörda.

Räd mot byn Becanit. Byn nedbränd; 3 000 bananträd nedhuggna.

Räd mot byn Kwa. Byn förstörd. Planteringar och gårdar raserade till grunden.

Räd mot byn Abimaphan. Alla hus nedbrända, alla planteringar och gårdar förstörda.

Räd mot byn Examphami. Byn nedbränd. Hela kommunen längs Bom-floden nedbränd.”

Samma system av röveri, utplåning och ödeläggelse tillämpas i de afrikanska områden som är under italienskt, spanskt, brittiskt eller portugisiskt styre.

Belgiska Kongo hade en befolkning på 25 miljoner 1891, men den hade minskat till 8,5 miljoner 1911. Hereros- och Gama-stammen i de tidigare tyska kolonierna i Afrika blev fullständigt utplånade. 80 000 dödades under tyskt styre och 15 000 dödades under ”pacificeringen” 1914.

Franska Kongo hade 200 000 invånare 1894. Det fanns bara 97 000 kvar 1911. I en provins fanns det 10 000 invånare 1910. Åtta år senare fanns det bara 1 080 kvar. I en annan provins med 40 000 svarta invånare dödades 20 000 människor under enbart två år och under de följande sex månaderna dödades eller lemlästades ytterligare 6 000.

De tätt befolkade områdena längs floderna förvandlades till ödemarker på 15 år. Vitnade benknor låg utspridda över de härjade oaserna och byarna.

De överlevandes tillvaro var extremt grym. Bönderna berövades de små tegar som bolagen låtit dem behålla, hantverkarna förlorade sina verktyg och boskapsuppfödarna sina djur. Matabéléerna var boskapsuppfödare. Innan engelsmännen kom hade de 200 000 djur. Två år senare fanns bara 40 900 kvar. Hereros-stammen hade 90 000 djur. Inom två år hade de tyska kolonisterna stulit hälften från dem. Liknande fall är talrika i alla de svarta länder som kom i kontakt med de vitas civilisation.

Sammanfattningsvis citerar jag den afrikanska författaren René Maran, som skrivit *Batuala*. Han skrev: ”Ekvatorialafrika var ett tätbefolkat område, rikt på naturgummi. Det fanns alla slags planteringar och gårdar med gott om höns och getter. Efter bara sju år var allt förstört. Byar låg i ruiner, planteringar och gårdar låg öde, höns och getter var dödade. Invånarna försvagades därför att de tvingades arbeta hårdare än de förmådde och utan lön. De var således inte tillräckligt starka och de saknade tid för att bruka sina egna åkrar. Sjukdomar bröt ut, hungersnöd kom, dödsfallen ökade. Vi bör veta att de härstammar från starka och sunda stammar och är besjälade av en uthållig och behärskad kampanda. Här finns ingenting kvar som kan kallas civilisation...”

För att komplettera denna tragiska bild vill jag tillägga en punkt: den franska kapitalismen har aldrig tvekat att driva område efter område till hungersnöd om det gagnat dess syften. I många kolonialländer, t.ex. Reunion-öarna, Algeriet, Madagaskar osv. har invånarna inte längre tillåtelse att odla spannmål utan måste odla andra växter som behövs i den franska industrin.

Dessa växter är mer vinstgivande för plantageägarna. Detta har ökat levnadsomkostnaderna i kolonierna och ofta skapat svält.

I alla franska kolonier ökar hungersnöden liksom folkets hat. De infödda bönderna är mogna för uppror. I många kolonier har de revolterat många gånger, men alla deras uppror har kvävts i blod. Om bönderna för närvarande ännu har en passiv inställning är orsaken den, att de fortfarande saknar organisation och ledare. Kommunistiska Internationalen måste hjälpa dem till revolution och befrielse.

Fransk kolonisation inför rätta³

Beskattning i blod

Före 1914 fanns det bara smutsiga negrer och smutsiga annamiter, som på sin höjd dög att dra rickshaws och ta emot slag från våra styresmän. När det glädjande nya kriget förklarades, förvandlades de till våra faderliga och omtänksamma styresmäns och härskares "älskade barn" och "tappra vänner" – nästan genomgående. De (infödingarna) blev alla plötsligt upphöjda till en högtstående klass av "försvarare av lag och frihet". Men denna plötsliga ära stod dem ganska dyrt. För att kunna försvara den lag och den frihet, som de själva inte förunnas, var de tvungna att plötsligt ge sig av från sina risfält eller fårhjordar, sina barn och hustrur, för att skeppas över oceaner och stupa och ruttna på Europas slagfält. Under överfarten, efter att ha inbjudits att se den storartade uppvisning som består av en vetenskapligt demonstrerad torpedering, sjönk många infödda till havets botten för att försvara havsodjurens fosterland. Andra blev skinnflådda i Balkans poetiska ödemarker, undrande om moderlandet skulle inträda i Turkens harem som första hustru; varför skulle de annars ha sänts till dessa länder för att dödas? Och andra lovade hjältemodigt, på Marnes stränder eller Champagnes lerbält, att låta sig massakreras för att med sitt blod bevattna sina anförars lagerkranser och med sina ben smycka sina marskalkars kommandostavar.

Slutligen utsattes de som trälade bakom linjerna i ohyggliga krutfabriker, trots att de inte inandades "Boschemas" kvävgaser, för fransmännens glödande röda ånga, vilket leder till samma sak. De arma satarna hostade upp sina lungor som om de blivit gasade.

Sju hundra tusen infödda kom sammanlagt till Frankrike och av detta antal kommer 80 000 aldrig att återse sitt hemlands sol!

Frivillig krigstjänst

En kollega berättar följande för oss: Indokinas infödda proletariat, sedan urminnes tider plågat under beskattning, tvångsavgifter, dagsverksskyldigheter av alla slag samt tvång att köpa sprit och opium, har sedan 1915-16 tvingats finna sig i frivillig militärtjänst.

Händelserna under de senaste få åren har gett förevändningar, över hela landet, för stora sammanfösningar av mänskligt material som samlats under de mest skilda benämningar: skarpskyttar, yrkesarbetare, grovarbetare, osv.

Enligt all opartisk sakkunskap, som använt mänskligt material från Asien i Europa, har detta material inte gett en utdelning som svarat mot de stora utgifter transporter och förvaring medfört.

Dessutom ger jakten på detta mänskliga material, för tillfället kallat "frivilliga" (ett fruktansvärt ironiskt uttryck), upphov till de mest skandalösa förhållanden.

³ Av utrymmesskäl publiceras här endast valda delar ur detta arbete, som i sin helhet omfattar 115 sidor.

Rekryteringen av frivilliga går till på följande sätt: ståthållaren, något som varje indokinesisk provinsguvernör är, meddelar sina mandariner att inom en viss tid måste hans provins tillhandahålla så och så många man. Medlen spelar liten roll. Det kommer an på mandarinerna att finna ett sätt. Och de vet hur de skall göra, dessa gynnare, och i synnerhet hur de skall tjäna på det själva.

De börjar med att plocka ut kraftiga människor som saknar tillgångar, som är tillspillogivna utan tillgångar. Därefter tar de ut söner till rika familjer. Om de visar sig motsträviga är det enkelt nog att finna möjligheter att ställa till besvär för dem eller deras familjer, och om så krävs fångslas de tills de har löst följande dilemma: "frivillig krigstjänst eller ruin".

Det behöver knappast påpekas att människor som plockas ut under sådana omständigheter saknar all entusiasm för den verksamhet de avsetts för. De har knappast hunnit till kasernerna förrän de väntar på varje möjlighet till flykt.

Andra, som inte kan komma undan sitt dystra öde, skaffar sig allvarliga sjukdomar, vanligen ögoninfektion som uppstår när ögonen gnuggats med olika ingredienser, från osläckt kalk till gonorrhévar.

Flykt och desertering (som uppgick till 50 procent i reserven) förde med sig ett skoningslöst förtryck, vilket i sin tur ledde till revolter som krossades i blod.

Kolonialförvaltningen lade stor vikt vid att understryka, att ni (indokinesiska soldater) måste uppföra er väl och inte ge anledning till missnöje om ni skall förtjäna administrationens "uppenbara godhet" och "stora välvilja".

Överbefälhavaren för trupperna i Indokina vidtog ett annat försiktighetsmått: På varje rekryts rygg eller handled lät han inpränta ett outplånligt nummer med silvernitratlösning.

Låt oss se hur frivillig krigstjänstgöring har organiserats i andra kolonier.

Låt oss t.ex. ta Västafrika:

Officerare for från by till by med beväpnade trupper för att tvinga inflytelsrika personer att omedelbart leverera det antal män armén behövde. Var det inte en officer för en trupp som tyckte det var fyndigt att tortera föräldrarna till unga senegaleser som flytt, för att på så sätt tvinga dem att lämna sina gömställen och låta sig rekryteras? Arresterade han inte gamla människor, havande kvinnor och unga flickor och tvingade dem att ta av sig kläderna, som sedan brändes i deras åsyn? Nakna och bundna piskades sedan de olyckliga offren när de fördes genom distriktet som "varnande exempel".

Förfarandet vid rekryteringen varierade dessutom.

Följande sätt var speciellt effektivt:

Ett rep spändes tvärs över vardera änden av huvudgatan i en by. Alla negrer som befann sig mellan de två repen vid det speciella tillfället rekryterades som soldater.

"Men", skrev general Mangin som kände dem väl, de är trupper "som bör konsumeras innan vintern".

Förgiftning av infödingarna

Den aktningssvärde herr Sarraut, tidigare radikal kolonialminister och de inföddas lille far (så säger han själv), dyrkade vietnameserna och dyrkades av dem.

För att ingjuta fransk civilisation, vars främsta representant han var, i dem, vek han inte för något, inte ens för nidingsdåd och brott. Här är ett bevis för detta: det är ett brev som han i egenskap av Generalguvernör för Indokina, och för att fylla sina egna och andra koloniala banditers fickor, tillställde sina underordnade:

”Herr Provinsguvernör.

Enligt instruktioner från Generaldirektören för konsumtionsavgifter har jag äran att be er vara vänlig stödja mitt departements strävanden att upprätta nya sprit- och opiumhus.

För detta ändamål tar jag mig friheten sända *en lista över de hus som skall installeras* i de olika nämnda byarna, av vilka de flesta helt saknar sprit och opium.

Genom att använda kambodjanska styresmän och bychefers kanaler, skulle ert stora inflytande kunna utnyttjas med framgång för att fästa vissa infödda småhandlares uppmärksamhet på de fördelar, de skulle vinna på att gå in för en del extra affärsverksamhet.

Vi på vår sida kommer att låta myndigheternas ombud bemöda sig om att inrätta hus, om inte ni herr Provinsguvernör skulle föredra att de väntar tills ni först har kontaktat myndigheterna för att få stöd för er verksamhet. I så fall ber jag er vara vänlig informera mig.

Det är endast genom fullständig och konstant förståelse mellan er administration och vår som vi kan uppnå de bästa resultaten, för finansministeriets bästa.

Undertecknat: Albert Sarraut”

Det fanns vid tillfället femton hundra sprit- och opiumhålur på tusen byar medan det bara fanns tio skolor för samma antal byar. Redan innan detta berömda brev skrevs hade de tolv miljoner infödda – kvinnor och barn inberäknade – årligen förmått konsumera 22 eller 23 miljoner liter sprit.

Styresmännen

Cahiers des Droits de l’Homme publicerade nyligen ett brev från herr Ferdinand Buisson, ordförande i Förbundet för mänskliga rättigheter, till herr Sarraut, kolonialministern, angående revolten som inträffat i Thai Nguyen (Indokina) 1917 och det förtryck som följde.

I detta brev framgår tydligt den roll som provinsguvernören herr Darles spelat. Denne tjänsteman orsakade revolten genom de missförhållanden han var skyldig till. Hans skuld fastställdes för övrigt av Saigons domstol så tidigt som 1917.

Men hör och häpna! Inga inskränkningar av hans ämbetsbefogenheter följde. Tvärtom, herr Darles utnämndes till ledamot av Saigons stadsfullmäktige. Den rättsliga påföljden var ett rent hån: 200 franc i böter.

Denna herr Darles är en värdefull administratör. Han skaffade sig insikt i politiken i Quartier Latin där han var restaurangägare.

Genom en inflytelserik politikers medverkan blev herr Darles, då utan tillgångar och hårt skuldsatt, styresman i Indokina.

Bekvämt installerad, som guvernör för en provins med tusentals invånare och utrustad med obegränsad makt, var han borgmästare, domare, förvaltare och inspektör i en och samma person; han var med andra ord innehavare av samtliga ämbeten. Lag, beskattning, egendom,

de inföddas liv och lösöre, tjänstemännens rättigheter, valet av borgmästare och distriktschefer – en hel provins öde låg i händerna på denne före detta krögare.

Eftersom han inte lyckats bli rik på att lura pengar av sina kunder i Paris tog han skadan igen i Tonking genom att godtyckligt arresterar, fängsla och döma annamiter som han pressade pengar av.

Här följer några fakta, illustrerande den despotiska regim som fördes av denne charmerande styresman, vilken moderrepubliken varit vänlig nog att sända hit för att civilisera oss.

Några infödda frivilliga (!) togs ut för att tjänstgöra som soldater. För detta ändamål var de tvungna att genomgå medicinsk undersökning. De var obildade och skräckslagna, dessa karlar, när herr provinsguvernören ställde frågor till dem. Han slog och misshandlade dem med en käpp för att de inte svarade tillräckligt fort.

Tre milismän, som låtit en fånge fly, misshandlade han brutalt. Han släpade dem i håret efter marken och slog deras huvuden mot väggen på sitt residens. Vid förhör av några fångar stack herr provinsguvernören dem i benen med sin tjänstesabel. En del av dem svimmade på vägen tillbaka till fängelset.

Några olyckliga, undernärda fångar, klädda i smutsiga trasor, i arbete sedan gryningen, försedda med halsjärn och fotkedjor och sammanlänkade vid varandra, släpade på en vält, en enorm vält som skulle dras över tjocka lager av sten. Fullkomligt utmattade släpade de sig fram under den obarmhärtigt brännande solen. Provinguvernören anlände och som vanligt bar han en grov käpp. Utan urskillning, med otrolig sadism, slog han dessa olyckliga allt vad han förmådde medan han beskyllde dem för lättja.

En dag hade vår civilisatör just tillrättaviserat en europeisk tjänsteman. Eftersom han inte visste vem han skulle låta sin ilska gå ut över, tog han upp en järnlinjal från bordet och slog av två fingrar på en olycklig infödd tjänsteman, som inte hade något med saken att göra.

En annan gång slog han en infödd sergeant i ansiktet med sin ridpiska medan dennes trupp såg på.

Vid ett annat tillfälle lät han några milismän som misshagat honom begravas till halsen och lät inte gräva upp dem igen förrän de var halvdöda.

När han reser längs de vägar där han tvingar infödda att arbeta för en eller två centimer om dagen – efter att de fått köpa sig fria från dagsverksskyldigheten för femton centimer om dagen (!) – kan brutna ben efter slag av spadar och hackor räknas i halvdussin.

En gång vid ett vägarbete tog han geväret från en vakt för att slå en fånge. När fången lyckades fly vände sig provinsguvernören mot vakten och slog honom istället med geväret. Hans bättre hälft, fru provinsguvernörskan, ingrep också. Hon var ofta väl så snabb att slå fångar och sörjde vid några tillfällen för att milismän straffades.

Herr provinsguvernören har setts sticka ut ögat på en sergeant med en käpp. Han har utfört andra bedrifter, men vi kan inte räkna upp alla här.

Allt detta är väl känt av alla, även av hans överordnade i förvaltningen, som, för att belöna honom för hans ”energi” och ”sanna republikanska dygder”, utan invändningar befordrat honom.

Civilisatorerna

 Koloniala tjänstemän är den främsta orsaken till de höga omkostnaderna i kolonierna. För att lättare förstå den börda dessa parasiter utgör för budgeten, dvs. för det arbetande folket, kan följande nämnas:

Brittiska Indien har 4 898 europeiska tjänstemän för 325 miljoner invånare.

Franska Indokina har 4 300 europeiska tjänstemän för 15 miljoner invånare.

Det betyder att det finns en europeisk tjänsteman på 66 150 invånare i den brittiska kolonin medan det finns en europeisk tjänsteman på 3 490 invånare i den franska kolonin. I Indien har tull- och skattemyndigheterna 240 europeiska tjänstemän.

I Indokina har samma myndigheter 1 100 europeiska tjänstemän.

Det finns 26 000 post- och telegrafkontor i Indien med 268 europeiska tjänstemän.

Indokina har 330 kontor med 340 europeiska tjänstemän.

Varför har Indokina detta oproportionella antal statsunderhållna personer? För att kolonin, med några få sällsynta undantag, är ett paradiset på jorden för alla värdelösa politiker, finansmän, journalister osv. som kastas ut från moderlandet. De finner här ett utmärkt utvecklingsfält. Låt oss börja med den största pampen av alla, generalguvernören. Om honom skriver en opartisk person, som flyttat dit: "När guvernörerna kommer till kolonin har de endast ett mål: Att placera folk, vänner, söner, släktingar, valagenter, alla sådana som behövs för att skaffa erforderligt stöd. Ofta är den man som anländer skuldsatt och ansatt av sina fordringsägare. Så vad han behöver är pengar..."

 Vigné d'Octon skriver, att det ingenstans i världen finns underkuvade människor som behandlas sämre än de infödda.

En annan resenär skriver: "Kolonialt liv utvecklar bara de sämsta egenskaper hos människor: Brist på moral, omåttlighet och ohederlighet, grymhet hos dem som upplevt krig, smak för plundring och stöld bland profitörer och andra äventyrare. Möjlighet att utföra sådan verksamhet saknades i Frankrike, fruktan för polisen var starkare där. Här, när den sortens människor ibland är ensamma med några infödda i en djonk eller i en by, är de ofta mer tjuvaktiga än européer kan vara på torget och mer brutala mot bönder som protesterar."

En tredje person skriver, att alla fransmän kommer hit med inställningen att vietnameserna är dem underlägsna och måste tjäna dem som slavar. De behandlar dem som oskäligen djur, som man kan fösa omkring med en käpp. Alla har de fått för vana att betrakta sig själva som medlemmar av en privilegierad aristokrati. Vare sig de är militärer eller koloniala nybyggare ser de inget annat förhållande till de infödda än förhållandet till tjänstefolk. Det verkar som om deras boy för dem representerar hela den gula rasen. Ni skulle höra med vilket idiotiskt förakt en fransman i Indokina talar om "den gula mannen". Ni skulle se hur tölpaktigt en europé behandlar en infödd.

Erövraren fäster stor vikt vid tecken på underordnad ställning eller respekt från den underkuvades sida. Annamiterna, i städerna som på landsbygden, är skyldiga att lyfta på hatten för en europé.

 Man fortsätter att civilisera marockanerna med gevärskolor.

En zuav-major i Settat, som talade till sina män, framhöll: "Vi måste göra slut på dessa vildar. Marocko är rikt på jordbruksprodukter och mineraler. Vi civiliserade fransmän är här med två syften: För att civilisera landet och för att själva bli rika."

Han har rätt denne major. Han är uppriktig, särskilt när han medger att man far till kolonierna för att stjäla från de infödda. Ty efter bara tio år som protektorat har 379 000 hektar odlad jord i Marocko beslagt tagits av européer, varav 368 000 hektar tagits av civiliserande fransmän. Om civilisationen fortsätter att breda ut sig som den gjort hittills kommer kolonins yta, 815 000 kvadratkilometer, om några år inte att ha en enda tum kvar för de olyckliga marockanerna. De kommer inte att kunna finna någon plats i sitt eget fädernesland, där de kan arbeta och bo utan att drabbas av kolonisationens utsugning och förtryck.

Förvaltningens bedrägerier

Vid hemkomsten från en resa i kolonierna utbrast en före detta parlamentsledamot: "Landsvägsrövare är hederliga människor jämfört med våra tjänstemän i kolonierna!" Trots att de har höga löner (en europeisk tjänsteman, även om han saknar utbildning, börjar med 200 piaster = 2 000 franc) är dessa herrar aldrig nöjda. De vill tjäna mer, med vilka medel som helst.

Det förekommer att stipendier utdelas till rika mäns söner, som i egenskap av provinsguvernörer eller högre tjänstemän har magra löner (40 000 till 100 000 franc).

Vissa av Kolonialrådets sammanträden är så att säga ägnade åt metodisk plundring av budgeten. En viss ordförande har enbart för egen del närmare två miljoner franc för att han tillhandahåller kontrakt. En annan, som är direktör i inrikesdepartementet och regeringens representant i rådet, ber om fördubbling av lönen vilket bifalles. Ett vägbygge som pågår år efter år utan kontroll ger regelbundna förtjänster åt en tredje. Tjänsten som läkare för kolonins tjänstemän ger avsevärda extrainkomster åt en fjärde. Den femte är läkare för stadsförvaltningen, den sjätte förvaltningens förläggare och boktryckare, osv.

Vare sig de har varit restaurangägare eller läroverkslärare så lever våra civilisatörer ett furstligt liv när de väl kommer till kolonierna. En styresman håller fem eller sex milismän sysselsatta med att vakta hans getter. En annan har låtit skulptörkunniga vakter utföra vackra buddastatyer och eleganta kistor av kamferträ åt sig.

En brigadinspektör som enligt gällande bestämmelser endast var berättigad till en milisman som ordonnans sysselsatte: 1 kökschef, 1 hovmästare, 3 servitörer, 2 kockar, 3 trädgårdsmästare, 1 betjänt, 1 kusk och 1 stalldräng.

Husets fru hade i sin tjänst: 1 skraddare, 2 män för tvättstugan, 1 konstsömmerska, 1 korgmakare.

Barnet hade en särskild boy som alltid fanns till hands.

En person som varit närvarande vid en måltid hos en styresman – en helt vanlig måltid, ingen bankett – berättar att varje gäst hade en milisman bakom sin stol som bytte tallrikar och räckte fram rätterna. Alla milismän i rummet stod under befäl av en fanjunkare.

Utsugningen av de infödda

Vi vill påkalla uppmärksamhet på följande uppgifter ur Journal Officiel, första utgåvan, 22 december 1922:

”Under kriget sände afrikanska soldater pengar till sina familjer. Det rörde sig ofta om avsevärda belopp. *Dessa försändelser nådde aldrig adressaterna.*”

En kollega gjorde oss nyligen uppmärksamma på ett liknande ”fenomen”. Denna gång på ön Reunion. Under månader har öns invånare inte fått ett enda paket adresserat till dem.

”Ett sådant fenomen”, skriver tidningen, ”förvånade både dem som sände paketen och dem som inte fick dem.”

”Det förekom klagomål. En undersökning företogs, och den hade knappt börjat förrän mysteriet klarades upp och lade i dagen en serie stölder som utförts med anmärkningsvärd flit och envishet.

En tjänsteman arresterades, så ytterligare en, därefter en departementsöverordnad. Och slutligen, när alla inblandade tjänstemän satt bakom lås och bom, sällade sig direktören till sin arbetsstyrka i fängelset. Varje dag gjorde undersökningen nya avslöjanden. Paketförsändelser för ett värde av 125 000 franc hade stulits. Böckerna hade förfalskats och utgjorde en sådan röra att det tog sex månader att få räkenskaperna i ordning.

Även om ohederliga tjänstemän kan påträffas i förvaltningen så är det ovanligt att ett helt departement, från den lägste till den högste, drabbas. Men vad som är än märkligare *är att hela detta gäng av tjuvar har kunnat operera ostört i åratal.*”

— — —

Algeriet har drabbats av hungersnöd. Nu har Tunisien råkat ut för samma plåga. För att klara av situationen arresterar administrationen många hungrande och sätter dem i fängelse. De får inget att äta för att de inte skall tro att fängelset är en fristad. Somliga dör av svält.

Andra, som i grottorna vid El Ghiria, äter stycken av åsnekadaver som legat döda flera dagar.

I Beja finns det khammer som tävlar med kråkorna om liken.

I Souk El Arba, Ghida och Oued Mlize dör dagligen tjuvtals infödda av svält.

Förutom hungersnöd har tyfus brutit ut och hotar att sprida sig i många områden.

För att dölja sitt brottsliga utsugarsystem smyckar kolonialkapitalismen alltid sin ruttna vapensköld med idealistiska motto: Broderskap, jämlikhet, osv.

I en och samma verkstad och för samma arbete tjänar en vit arbetare flera gånger mer än sin färgade broder.

I förvaltningen får de infödda svältlöner, trots lång tjänstgöring och dokumenterad duglighet, medan en vit man som nybörjare får högre lön för mindre arbete.

Unga infödingar som har studerat vid fakulteterna i moderlandet och tagit läkar- eller juristexamen, kan inte praktisera sina yrken i sitt eget land om de inte blir naturaliserade. Och gud vet vilka svårigheter som möter en infödd, vilka förödmjukelser han tvingas till innan han blir naturaliserad.

Släpade från sina hemländer och enrollerad som ”frivilliga” dröjer det inte länge förrän de militariserade infödingarna anar den ljuva ”jämlikheten”.

En vit man med samma grad som en infödd anses nästan alltid överordnad. Denna ”etniskt-militära” hierarki är än mer slående när färgade och vita soldater färdas på samma tåg eller fartyg.

Hur kan en infödd bli naturaliserad? Artikel 1 i Stadgan från 25 mars 1915 angående förvärv av ställning som fransk medborgare för fransk undersåte säger följande:

Förmånen av franskt medborgarskap kan efter fyllda 21 år ges till franska undersåtar eller skyddslingar som ej härstammar från Algeriet, Tunisien eller Marocko, som har slagit sig ner i Frankrike, Algeriet eller i annat land under republikens beskydd och som på tillfredsställande sätt uppfyllt ett av följande villkor:

1 Har fått hederslegionen eller betyg från ett av de universitet eller högskolor som kommer att anges i särskilt dekret.

2 Har gjort kolonisationen eller Frankrike viktiga tjänster.

3 Har tjänstgjort i franska armén som officer eller underofficer, eller erhållit militär utmärkelse.

4 Har gift sig med fransk kvinna och bott tillsammans med henne ett år.

5 Har bott mer än tio år i nämnda länder och har tillräckliga kunskaper i franska språket.

Trots att denna lag är bristfällig skulle den kanske kunna passera om den tillämpades korrekt. Men nu sitter herrar tjänstemän på den, och som indiskreta idioter tvingar de dem som ber om naturalisation att ge skrivna svar på följande frågor:

A – Talar er fru och era barn franska?

B – Klär de sig europeiskt?

C – Har ni möbler i ert hem?

D – Stolar?

E – Äter ni vid bort eller på mattan?

F – Vad äter ni?

G – Äter ni ris eller bröd?

H – Har ni egendom?

I – Har er fru?

J – Vad tjänar ni i ert yrke?

K – Er religion?

L – Vilka föreningar tillhör ni?

M – Vilka uppgifter har ni i dessa föreningar?

N – Varför anhåller ni om naturalisation när ställningen som infödd är bra och ädel? Är det för att bli tjänsteman? För att bli betydelsefull? Eller för att söka efter guld och ädelstenar?

O – Vilka är era närmaste vänner?

Snart kommer dessa herrar att fråga oss om våra fruar följer oss till toaletten.

Rättvisan

Madagaskartidningen Independent publicerade den 13 juli 1921 en rapport angående de åtgärder som vidtagits för att bekämpa pesten. Det följande är ett utdrag:

”Ett antal bostadshus har bränts och bland dem kan ett nämnas som var ganska vackert. Det tillhörde Rakotomanga på Gallienigatan och brändes förra måndagen. Herr Desraux’ bostad mötte inte samma öde. Den har ansetts alltför värdefull med allt sitt bohag (50 000 franc) och det bestämdes alltså att den bara skulle desinficeras och att det skulle bli förbjudet att bo i den under en ganska lång tid, sex månader skulle vi tro.”

Vi skulle kunna tillägga att herr Desraux är fransk medborgare medan Rakotomanga bara är undersåte eftersom han är inföding.

Krigsdomstolen i Lille dömde von Scheven, en tysk officer som pryglade invånarna i Roncq med ridpiska under ockupationen, till 20 års straffarbete.

Men i Indokina, varför blir inte den franske gentleman som skjuter ner en annamit med ett revolverskott genom huvudet; den franske tjänsteman som låser in en Tonkingbo i en hundkoja efter att brutalt ha misshandlat honom; den franske byggnadsentreprenör som dödar en invånare i Cochinchina efter att ha bundit hans armar och låtit sin hund bita honom; den franske mekaniker som 'fäller' en annamit med ett jaktgevär; den tjänsteman vid ett örlogsvarv som dödar en infödd brovakt genom att knuffa in honom i en öppen eld, osv., osv. Varför blir de inte straffade?

Och varför har bara 8 dagars fängelse, med uppskov "pålagts" de unga herrarna i Algeriet som efter att ha slagit och sparkat en liten infödd pojke, 13 år gammal, hängde upp honom på en av järngallerpikarna som omger "Segerns träd"?

Och varför förblir den kommandant som piskade Nahon och de officerare som mördade honom ostraffade?

Annam och Algeriet är visserligen erövrade områden – som Roncq var. Men fransmännen i dessa områden är inte "boscher" (tyskar) och vad som är brottsligt för de senare är en civiliserad handling när den begås av de förra. Och slutligen, annamiterna och algerierna är inte människor, de är smutsiga "nha que" (bönder) och "getter". Det finns ingen rätt för dem.

Den ironiske Vigné d'Oceton tog inte fel när han skrev: "Lag och rätt för infödingarna? Onödigt. Käppen, revolvern och geväret är allt vad detta pack förtjänar!"

Till den förfärliga mångfald plågor som hopas över de infödda kommer så också oförutsedda böter från 200 till 3 000 piaster.

Herr Daumer är inte ovetande om att annamiterna aldrig kommer att kunna betala sådana belopp, men ändå vill han skaffa sig pengar på alla sätt och nu har denne slipade man insett att byarna kan göras ansvariga. (Art. 4)

För att få en hel by dömd är det väl nödvändigt att man kan fastslå dess delaktighet, kommer ni att säga.

Inte alls; enligt artikel 4 är det inte nödvändigt. En by, som inte kunnat hindra en enskild byinvånares förseelse, görs ansvarig för förseelsen.

Denna artikel 4 är infernaliskt förslagen; den är vad jordägarnas ombud behöver, eftersom de får betalt för att rapportera största möjliga antal förseelser och för att förklara, att en by inte gjort något för att hindra den eller den överträdelsen.

Avdelning III bestämmer metoden att fastslå förseelser som jordägarnas ombud har fullmakt att utreda.

Men det finns en stötesten. För det mesta upprättar dessa personer, som är obildade, felaktiga rapporter. Denna olägenhet undviks när rapporterna skrivs ut av tulltjänstemän i residensstäderna med stöd av de rapporter som förberetts av jordägarnas ombud.

Indokina är en älskad dotter. Hon är värdig moder Frankrike. Hon har allt den senare har: Hennes regering, hennes sätt, hennes lagar och även hennes små sammansvärjningar. Vi skall bara tala om de två sistnämnda.

Rätten symboliseras av en ädel kvinna som håller en våg i ena handen och ett svärd i den andra. Eftersom avståndet mellan Indokina och Frankrike är så stort, så stort att vågen, när den väl kommer fram, förlorat precisionen och vågskålarna smält ihop och förvandlats till

opiumpipor och statsförsålda spritflaskor, så har den stackars kvinnan bara svärdet kvar att slå med. Och hon slår till och med oskyldiga, i synnerhet oskyldiga.

Sammansvärjningarna är en annan historia.

Vi skall inte återkalla de kända sammansvärjningarna 1908 och 1916 som gav ett stort antal av Frankrikes skyddslingar tillfälle att uppskatta civilisationens välsignelser på schavotten, i fängelser eller i landsflykt. Dessa sammansvärjningar är redan gamla och har satt spår bara i de inföddas minnen.

Låt oss enbart tala om den senaste sammansvärjningen. Medan bolsjevikernas sammansvärjning genljöd i vårt moderland gjorde Indokinas gentlemannakolonialister, som också ville ha en sammansvärjning, likadant som grodan i fabeln. De blåste upp sig ordentligt och till slut fick de sin sammansvärjning.

Så här gick de till väga:

En fransk mandarin (fransk inbyggare om ni föredrar det), en annamitisk underprefekt och en infödd borgmästare tog på sig uppgiften att fabricera en sammansvärjning.

Denna administrativa treenighet spred ett rykte att de sammansvurna hade mottagit 250 bomber för att spränga hela Tonkingområdet i luften.

Men den 16 februari fann kriminaldomstolen i Hanoi inte bara att någon revolutionär organisation med förstörelsevapen inte existerade, utan också att sammansvärjningen helt enkelt var en provokation av regeringstjänstemän som var ute efter förmåner.

Tror ni att de fängslade annamiterna frigavs efter detta domstolsutslag? Ånej! Erövrarnas prestige måste till varje pris upprätthållas. För den sakens skull, istället för att helt enkelt ge utmärkelser åt dem som så slugt hittade på hela affären, dömdes 12 annamiter, de flesta av dem lärda män, från två till fem års fängelse. Och på fängelsets port kan man läsa – på franska naturligtvis – Frihet, Jämlikhet, Broderskap.

1920 var Durgrie, en fransman anställd i handelsfirman Peyrissac i Kankan (Guinea), ute på jakt. Han sköt en fågel som föll ner i en flod. En liten infödd pojke gick förbi. Durgrie tog fast honom, sade till honom att hämta bytet och kastade honom i floden. Vattnet var djupt och strömmen strid. Barnet, som inte kunde simma, drunknade. Hans föräldrar klagade. Durgrie instämde till förhör inför distriktschefen och gick med på att betala hundra franc till den sörjande familjen.

De olyckliga föräldrarna vägrade att gå med på detta skamliga köpsläende. Herr distriktschefen blev arg och tog parti för sin landsman, mördaren, samt hotade att kasta föräldrarna i fängelse om de envisades att stämma mördaren. Därefter ”arkiverade” han fallet.

Ett anonymt brev till allmänne åklagaren i Dakar redogjorde emellertid för fakta. Denne höge domare sände allmänne åklagaren Wabrand för att göra en undersökning. Herr Wabrand reste till Kankan och tillbringade kvällen hos stationsföreståndaren och dagen därpå hos herr Cousin de Lavallière, biträdande distriktschefen. Han reste nästa dag utan att ens ha börjat sin undersökning. Detta hindrade inte att han kom fram till, att anklagelsen var oförskäm. Interkoloniala Unionen gjorde Förbundet för mänskliga rättigheter uppmärksamt på händelsen (22 december 1921) men förbundet, som antagligen ansåg att fallet inte var tillräckligt sensationellt, befattade sig inte med det.

Sedan besöket i Kankan har herr Wabrand lugnt hållit sig hemma och tagit emot kycklingar och potatissäckar från sin vän herr Cousin de Lavallière, biträdande distriktschefen, medan han väntat på befordran. Som ni förstår har herr Wabrand väl förtjänat den... rättvisa belöning

myndigheterna nyligen gett honom genom att utnämna honom till allmän åklagare i Dakar (sic).

Med herrar som Darles och Beaudoin, Wabrand och Lucase är den högre civilisationen i goda händer, liksom de inföddas öden i kolonierna.

Upplysningsfientlighet

För att föra den allmänna opinionen i hemlandet bakom ljuset och för att ostörda kunna exploatera infödingarna håller civilisationens svindlare annamiterna borta från all upplysning, samtidigt som de fördummar dem med opium och alkohol.

De inföddas press är sålunda i kraft av 1898 års dekret underställd förebyggande censur.

Dekretet stadgar: "Utgivning av tidningar och tidskrifter, på vilket språk det än må vara, kan förbjudas genom en enkel order från generalguvernören. Utgivning av publikationer på annamitiska språket får ej ske utan tillstånd från generalguvernören. Tillstånd ges endast på villkor att texten i de artiklar, som skall ingå i publikationen, underställs guvernören för underskrift. Tillståndet kan när som helst upphävas.

Varje framställning eller återgivning av sånger, teckningar eller bilder, vilka åsidosätter den respekt som tillkommer myndigheternas representanter, är straffbar."

Ni kan själva se hur fingerfärdigt den koloniala Anastasia handskas med sin sax.

På detta sätt kan den indokinesiska administrationen tysta varje skandal och opåtalat missbruka sin makt på alla sätt.

Vid det mycket speciella kommunalvalet i Saigon förbjöd guvernören tre annamitiska tidningsägare att i sina tidningar offentliggöra lagen för kommunala val i kolonin. Tidningsägarna var kandidater i valet och blev strängt förbjudna att införa något i tidningarna om sina valprogram. Eftersom annamiterna inte tillåts sammanträda om fler än 20 personer är närvarande, blev kandidaterna tvungna att besöka de 3 000 väljare som utgör valmanskåren en efter en (dvs. de 3 000 i miljonstaden som klarade inkomststrecket, ö.a.). Samtidigt meddelade guvernören övriga annamitiska tidningar att artiklar, notiser eller antydningar om koloni- eller kommunalvalen skulle censureras strängt. En av dessa tidningar, som översatt lagen mot korruption vid valförrättning till annamitiska, fick översättningen censurerad, medan herr guvernören utan skrupler samlade partiledarna på sitt kontor, där han anmodade dem att rösta på och samla röster för den han själv kände störst sympati för.

Censuren är inte begränsad till publikationer på de inföddas språk. Den lägger också sina smutsiga händer på privat korrespondens och på franska tidningar som vägrar lovsjunga vårt koloniala styres dygder: postverket och säkerhetstjänsten i Cochinchina, den senare under ledning av herr Albert Sarrauts svärson, har fått instruktioner om att inte under någon som helst förevändning låta meddelanden, brev osv. adresserat till eller avsänt från den nya Paristidningen *Le Paria* passera.

En malagass som var frivillig under kriget och nu är gift med en fransyska, fördrevs från sitt land och dömdes till fem års förvisning för att han skrivit artiklar i *Le Paria* och andra franska tidningar där han påpekat att franska tjänstemän gjort sig skyldiga till övergrepp i hans hemland.

I Indokina begär befolkningen att få skolor. Antalet är skamligt lågt. Varje gång skolåret börjar misslyckas föräldrar att få in sina barn i skolorna, trots att de knackar på alla officiella dörrar för att be om hjälp och t.o.m. erbjuder sig att betala dubbel terminsavgift. Tusentals barn döms till okunnighet för att skolorna är för få.

Jag kommer ihåg en av mina kusiner som ville bli elev i en av dessa paradisiska skolor. Han hade vidtagit många åtgärder, sänt ansökan efter ansökan till generalguvernören, till provinsens guvernör, till skoldirektören och till olika rektorer.

Han fick naturligtvis inget svar. En dag fattade han så mycket mod att han personligen vågade överlämna en skriftlig ansökan till rektorn, en fransman, för en skola där jag haft förmånen att bli antagen tidigare. Vår ”rektor” blev rasande över denna fräckhet och sade: ”Vem har gett dig tillåtelse att komma hit?” Sedan rev han ansökningen i bitar framför den häpna klassen.

Budgeten tillåter inte regeringen att bygga nya skolor, kanske någon säger. Inte precis. Av de 12 miljoner piaster som anslås till Cochín-Kinas budget försvinner 10 miljoner i tjänstemännens fickor. A andra sidan, av fruktan för att unga annamiter skall besmittas av bolsjevism, gör kolonialregeringen allt den kan för att hindra dem att studera i moderlandet.

Artikel 500(b) i ett dekret daterat 20 juni 1921 angående allmän undervisning i Indokina stadgar följande:

”Varje infödd, vare sig han är fransk medborgare eller skyddsling, som önskar resa till moderlandet för att fortsätta sina studier, *måste ha tillstånd att göra detta av generalguvernören*. Beslutet skall fattas sedan chefen för den lokala undervisningen och direktören för den allmänna undervisningen fattat sina beslut.

Eleven skall före avresan förses med ett universitetspass av styrelsen för allmän undervisning innehållande fotografi och med uppgifter om civilstånd, föräldrarnas adress, genomgångna skolor, uppburna stipendier eller anslag, avlagda examina samt adress till den rektor i Paris som passinnehavaren korresponderar med. Passet måste vara undertecknat av generalguvernören.

Arkivet över infödda som fortsätter sina studier i Frankrike förvaras av styrelsen för allmän undervisning.”

”Regera genom att fördumma” är en metod som omhuldas av styresmännen i våra kolonier.

— — —

Himlens ombud

Under pacificeringen förblev inte guds ministrar overksammas. Likt stråtrövare som väntar på paniken efter en eldsvåda, då de kan hänge sig åt plundring, tog våra missionärer tillfället i akt under oredan efter erövringen för att... tjäna Herren. Några av dem förrådde hemligheter de fått del av under bikten och lämnade ut annamitiska patrioter till erövrarnas giljotin eller exekutionspatrull. Andra spred sig över landet för att samla anhängare under tvång. En präst ”marscherade i spetsen för sin skara som var beväpnad med spjut, knivar och gevär. Själv gick han med bara fötter och ben och sina cai quan (byxor) uppkavlade till låren, med patronbälte runt magen, gevär på axeln och revolver hängande från midjan. På så sätt bedrev han väpnad värvning av trosanhängare, understödd av våra trupper, som han förde till hednabyar som han förklarade för rebellbyar.”

Under Pekingexpeditionen lyckades hans högvördighet Favier, påvlig biskop och riddare av hederslegionen, ensam lägga beslag på 600 000 franc som resultat av plundring. ”Framför Prins Ly’s palats”, skrev ett ögonvittne, ”anlände en lång konvoj av kärror och vagnar under ledning av hans högvördighet Favier, eskorterad av 300 till 400 kristna såväl som av franska soldater och sjömän. De har blivit flyttkarlar för de himmelska intressenas skull!... När arbetet var avslutat fick soldaterna och sjömännen en check på 200 franc vardera, utställd av S:t Vincent de Pauls församling.” I en officiell rapport läste vi denna formella anklagelse: ”Disciplinens fördämningar har brutits genom det exempel på kollektiv plundring som letts av hans högvördighet Favier.”

Hans högvördighet Favier var naturligtvis inte ensam om att sprida evangelium på detta sätt. Han hade medtävlare. ”Så fort belägringen upphävdes”, skrev någon, ”ledde missionärerna soldaterna till bankirernas hus, som de kände till och där guldtackor förvarades. De åtföljdes av sina elever eller av kristnade kineser som utförde fromma gärningar genom att bistå vid plundringen av sina landsmän och skaffa de goda prästmännen de pengar de behövde för heligt bruk.”

Det skulle ta alltför lång tid att här nämna alla de djävulska handlingar som utförts av barmhärtighetens lärjungar. Låt oss i förbigående nämna den präst som slog en liten infödd pojke, som han bundit vid en stolpe på sin gårdsplan och som hotade hans arbetsgivare, en europé, med revolver när denne kom för att hämta den marterade pojken. En annan sålde en katolsk annamitisk flicka till en europé för 300 franc. En annan slog en infödd seminarist tills han var halvdöd. När de upprörda människorna i offrets hemby ville klaga på den brutale – förlåt mig, jag menar den högvördige fadern – varnade den medmänskliga domaren de naiva människorna med dessa ord: ”Var försiktiga barn, inget bråk, annars...” Förklarade inte högvördige herr M... att fransk undervisning är skadlig för annamiterna, och högvördige herr P... att Gud visste vad han gjorde när han lät rottingen växa i närheten av annamiternas bakdelar?

Om paradiset existerade skulle det vara alldeles för litet för att rymma alla dessa goda kolonialapostlar. Och om den olycklige korsfäste skulle komma tillbaka till denna världen skulle han med vämjelse betrakta hur hans ”troigna tjänare” iakttagit budet om helig fattigdom: Katolska missionen i Siam äger en tredjedel av landets odlade jord. I Cochinchina äger den en femtedel. I Tonking äger den en fjärdedel enbart i Hanoiområdet, plus en liten förmögenhet på 10 miljoner franc. Det behöver inte sägas att större delen av denna egendom har skaffats genom metoder som inte kan erkännas eller redovisas.

”Vad koloninybyggaren gör med statens hjälp”, skriver överste B., ”det gör missionären trots staten. Intill plantage-ägarens domäner ligger kyrkans domäner. Snart finns det inte längre en fläck land kvar där annamiterna kan slå sig ner för att arbeta och bo, utan att underkasta sig och bli livegna!”

Amen!

Infödda kvinnors martyrskap

I Fedj-M’Zala (Algeriet) dömdes en inföding till ett års fängelse för stöld. Fången rymde. En avdelning under befäl av en löjtnant sändes ut för att infånga den talangfulle. Trots grundligt sökande kunde man inte finna rymmare. Då samlades 35 kvinnor ihop som tillhörde hans släkt eller var bekanta med honom. Bland dem fanns 12-åriga flickor, 70-åriga mormödrar, havande kvinnor och mödrar med dibarn. Under vänligt överinseende av löjtnanten och av en tjänsteman som anlant tog varje soldat en kvinna. Aktade personer i förtroendeställning och ledare av brödrasamfundet tvingades bevittna händelsen. För att göra intryck på dem, sades det. Därefter förstördes hus, boskap drevs bort och de våldtagna kvinnorna knuffades in i byggnader där de vaktades av sina plågarare och där samma sadistiska gärning upprepades under mer än en månad.

Det har sagts: ”Kolonisation är stöld.” Vi tillägger: Våldtäkt och mord.

Vi är något förvånade – och det finns skäl för det – när vi ser rader av *åldringar, havande kvinnor och barn bundna vid varandra två och två* anlända till Hanoi eller Haiphong, ledda av poliser som skall avlägga räkenskaper för deras försummelse att inte betala tullavgifter.

Men detta är ingenting jämfört med vad som förekommer i provinserna, särskilt i Annam där provinsguvernören dömer och fängslar unga och gamla, män och kvinnor.

Ett ögonvittne berättar om den procession av släktingar som samlas utanför fängelseportarna: ”Gamla, kvinnor, unga, alla dessa människor var smutsiga, i trasor, med urgröpta kinder och med ögon som brann av feber. Barnen släpades omkring oförmögna att hinna med på sina små ben. Och alla dessa utslitna människor bar på de mest olikartade föremål: hattar, trasor, klumpar av kokt ris, mat av alla slag, som skulle överlämnas i hemlighet till den åtalade fadern, mannen, familjeförsörjaren, i nästan samtliga fall familjens överhuvud.”

Allt som kan berättas är vagare än sanningen. Aldrig någon gång i något land har mänskliga rättigheter åsidosatts med så hänsynslös cynism.

Det förekommer inte bara oupphörliga visiteringar i hemmen utan också *kroppsvisiteringar som kan utföras var som helst på infödingar av båda könen*. Tullofficerare går in i bostadshus och *tingar kvinnor och unga flickor att klä av sig i deras åsyn och när kvinnorna är klädda som Eva ger de utlopp för sina liderliga böjelser och går så långt som att stämpla de nakna med tullstämpeln*.

Franska mödrar, kvinnor, döttrar, vad anser ni om detta, systrar! Och ni franska söner, män och bröder? Detta är verkligen ”kolonialiserad” fransk ridderlighet.

Slavarnas uppvaknande

I november 1922, efter sänkning av lönerna, beslöt 600 färgeriarbetare i Cholon (Cochin-Kina) att lägga ner arbetet.

Arbetsgivarnas offensiv påbörjas överallt och överallt börjar arbetarklassen bli medveten om sin styrka och sitt värde.

Om dessa olyckliga infödda arbetare, som vanligen är mycket fogliga och lätthanterliga, obildade och oorganiserade, drivs – av en skyddsinstinkt, om vi kan uttrycka det så – att hålla ihop och kämpa mot sina arbetsgivares hänsynslösa krav, så är det för att deras situation är så mycket värre än människor i Europa kan föreställa sig. Det är första gången en sådan rörelse har uppstått i kolonin Indokina. Vi måste uppmärksamma detta tidstecken och vi får inte glömma att det för oss – arbetare i moderlandet – är vår plikt att inte bara visa solidaritet i ord med våra klassbröder där borta, utan att vi också måste lära dem den anda och de metoder som krävs för att de skall kunna organisera sig.

I Dahomey har den redan förkrossande beskattningen av de infödda skärpts. Unga män släpas från sina hem och sitt land för att bli ”civilisationens försvarare”. De infödda är förbjudna att ha vapen för att försvara sig mot vilda djur, som skadar hela samhällen. Undervisning och hälsovård saknas. Å andra sidan skyr man inga medel för att hålla de ”beskyddade” i Dahomey nere i deras avskyvärda ställning som infödda, en inrättning som placerar människor på djurens nivå och som är vanhedrande för den så kallade civiliserade världen. När de inföddas tålamod är slut gör de revolt. Då följer blodiga repressalier. Energiska åtgärder vidtas. Trupper, maskingevär, granatkastare och krigsfartyg skickas dit, belägringstillstånd proklamerar. Massarresteringar sker, människor kastas i fängelse.

Sådan är den ädla civilisationen

Appell från bondeinternationalen till de arbetande bönderna i kolonierna

Bondeinternationalen som nyligen samlats i Moskva till sin första kongress gav uttryck för sitt intresse för de arbetande bönderna i kolonierna genom följande appell:

Till de arbetande bönderna i kolonierna!

Bondebefolkning i kolonierna, vår tids slavar som i miljoner, på fälten, savannerna och i skogarna på de två kontinenterna, lider under det dubbla oket av utländsk kapitalism och lokala herrar!

Internationella bondekonferensen, som sammanträder för första gången i Moskva för att utarbeta den kamporganisation som världens arbetare hittills saknat, vädjar till ert klassmedvetande och anmodar er att ansluta er till dess led.

I än högre grad än era jordbrukande bröder i moderländerna ställs ni inför långa arbetsdagar, fattigdom och osäkerhet.

Ni måste utföra tvångsarbete, bryta era ryggar som bärare och göra dagsverken i det oändliga.

Ni betalar förkrossande skatter.

Den utsugande kapitalismen håller er i okunnighet, förtrycker er ideologiskt och decimerar er med sprit och opium.

Det förhatliga systemet som ger land och medborgarrätt åt inflyttade utlänningar, infört av den kapitalistiska imperialismen, berövar er all individuell frihet och alla politiska och sociala rättigheter och placerar er på dragdjurens nivå.

Men kapitalismen nöjer sig inte med att trycka ner er i fattigdom och misär, den släpar er från era hem och era åkrar för att förvandla er till kanonmat, eller till brodermördare i inbördes strider, eller till offer i strider mot bönder och arbetare från moderlandet.

Koloniernas parias!

Förener er!

Organisera er!

Förener era aktioner med våra; låt oss kämpa tillsammans för vår gemensamma frigörelse!

Leve befrielsen av de infödda i kolonierna!

Leve Arbetarinternationalen!

Leve Internationella Bonderådet!

Manifest från Interkoloniala Unionen, en organisation för alla infödda i alla kolonier

Bröder i kolonierna! 1914, när de politiska makthavarna stod inför ett fruktansvärt jordskred, vände de sig till er och bad er ta på er en del av offren för att rädda ett land de kallade ert och från vilket ni dittills bara hade märkt en vilja att dominera.

För att förmå er att göra detta, hölls de förmåner ni skulle vinna på samarbetet oavbrutet framför era ögon som lockbete. Men när stormen väl bedarrat, var ni fortfarande underkastade systemet med att utlänningar har företräde, med undantagslagstiftning, och berövade de rättigheter som ger värdighet åt människor: organisationsfrihet, mötesfrihet, pressfrihet och rätten att få röra sig fritt, åtminstone i sitt eget land. Detta om den politiska sidan.

Ekonomiskt sett blev ni också i fortsättningen tvingade att betala den betungande och impopulära personskatten, bärarskatten, saltskatten. Och i Indokina blev ni förgiftade av sprit och opium, som ni tvingades konsumera. I Algeriet tvingades ni utföra nattvaktjänst på de koloniala svindlarnas egendomar. När ni utför samma arbete som era europeiska kamrater blir ni fortfarande sämre avlönade.

Kort sagt, ni lovades underverk.

Nu har ni insett att det bara var lögner.

Vad skall ni göra för att vinna befrielse?

I enlighet med Karl Marx' ord säger vi, att er egen befrielse måste bli ert eget verk.

Det är för att hjälpa er med denna uppgift som Interkoloniala Unionen grundats.

Den inbegriper, i samarbete med kamrater i moderlandet som stöder vår sak, alla dem som kommer från kolonier och nu bor i Frankrike.

Handlingsprogram: För att genomföra denna rättvisa sak ämnar I.U. rikta allmänna opinionens uppmärksamhet på problemet, med hjälp av pressen och det talade ordet (konferenser, möten, från talarstolar i rådsförsamlingar där våra vänner är invalda) och slutligen, med alla medel vi har i vår makt.

Förtryckta bröder i moderlandet! Ni har bedragits av er egen borgarklass som gjort er till instrument för vårt underkuvande. Nu fullföljer de samma machiavelliska politik. *I dag vill borgarklassen använda oss för att slå ner varje önskan från er sida om oberoende.*

Gentemot kapitalismen och imperialismen har vi samma intressen. Kom ihåg Karl Marx' ord:

”Arbetare i alla länder, förena er!”

Interkoloniala Unionen

Appell vid grundandet av Indokinas kommunistiska parti (3 februari 1930)

Arbetare, bönder, soldater ungdom och skolelever! Förtryckta och utnyttjade landsmän

Systrar och bröder! Kamrater!

Motsättningar mellan imperialisterna var orsaken till världskriget 1914-1918. Efter denna fruktansvärda slakt delades världen i två läger: det revolutionära lägret innefattande de förtryckta kolonierna, och den utnyttjade arbetarklassen över hela världen. Förtruppen i detta läger är Sovjetunionen. Det andra lägret är den kontrarevolutionära internationella kapitalismen och imperialismen där Nationernas Förbund är generalstab.

Under detta världskrig led somliga nationer omätliga förluster i egendom och människoliv. De franska imperialisterna var de som drabbades hårdast. Och därför, för att åter stärka kapitalismens makt i Frankrike, har de franska imperialisterna tillgripit all tänkbar bakslughet för att stegra den kapitalistiska exploateringen i Indokina. De anlägger nya fabriker för att utnyttja lågavlönad arbetskraft. De plundrar böndernas jord för att anlägga plantager och driva dem till yttersta fattigdom. De har pålagt oss många tunga skatter. De påtvingade vårt folk allmänna lån. Kort sagt, de tvingade ner oss i armod. De ökade sina militärstyrkor, i första hand för att strypa den vietnamesiska revolutionen, i andra hand för att förbereda ett nytt imperialistiskt krig i Stillahavsområdet i syfte att erövra nya kolonier, i tredje hand för att slå ner den kinesiska revolutionen och i fjärde hand för att anfälla Sovjetunionen, eftersom denna stat

hjälp de förtryckta nationernas revolution och den exploaterade arbetarklassen. Det andra världskriget kommer att bryta ut. När det bryter ut kommer de franska imperialisterna säkerligen att tvinga vårt folk att delta i en ännu fruktansvärdare slakt. Om vi fritt låter dem förbereda detta krig, slå ner den kinesiska revolutionen och anfälla Sovjetunionen, om vi fritt låter dem kväva den vietnamesiska revolutionen, är detta detsamma som att fritt låta dem utplåna vårt folk från jorden och dränka vår nation i Stilla Havet.

De franska imperialisternas barbariska förtryck och skoningslösa exploatering har emellertid väckt våra landsmän, som alla insett att revolution är den enda vägen till livet, utan den kommer de långsamt att dö ut. Detta är förklaringen till att den revolutionära rörelsen i Vietnam har vuxit sig starkare för varje dag: arbetarna vägrar arbeta, bönderna kräver jord, skoleleverna strejkar, handelsmännen bojkottar. Överallt har massorna rest sig mot de franska imperialisterna.

Den vietnamesiska revolutionen har fått de franska imperialisterna att darra av fruktan. Å ena sidan använder de feodaltherrarna och compradorbourgeoisien i vårt land för att förtrycka och utnyttja vårt folk. Å andra sidan terroriserar, arresterar, dödar de ett stort antal vietnamesiska revolutionärer. Om de franska imperialisterna tror att de kan kväva den vietnamesiska revolutionen genom terror misstar de sig grundligt. För det första är den vietnamesiska revolutionen inte isolerad utan har stöd av världsproletariatet i allmänhet och av den franska arbetarklassen i synnerhet. För det andra har Vietnams kommunister, som tidigare arbetade i skilda grupper, enats i ett enda parti, Indokinas Kommunistiska parti som kommer att leda hela vårt folk i dess revolution trots de franska imperialisternas terror och vansinne.

Arbetare, bönder, soldater, ungdom, skolelever!

Förtryckta och utnyttjade landsmän!

Indokinas Kommunistiska parti har bildats. Det är arbetarklassens parti. Det skall hjälpa proletariatet att leda revolutionen, i kamp för förtryckta och exploaterade människor. Från och med nu måste vi gå in i partiet, hjälpa det och följa det för att genomföra dessa paroller:

- 1 – Störta den franska imperialismen, feodalismen och den reaktionära vietnamesiska kapitalistiska klassen.
- 2 – Göra Indokina helt självständigt.
- 3 – Upprätta en arbetarnas, böndernas och soldaternas regering.
- 4 – Konfiskera bankerna och övriga företag som tillhör imperialisterna och ställa dem under kontroll av arbetarnas, böndernas och soldaternas regering.
- 5 – Konfiskera alla plantager och all egendom som tillhör imperialisterna och den vietnamesiska reaktionära kapitalistiska klassen och fördela det bland fattiga bönder.
- 6 – Införa 8 timmars arbetsdag.
- 7 – Avskaffa allmänna lån och personskatt. Undvika orättvis beskattning som drabbar de fattiga.
- 8 – Återge massorna deras rättigheter.
- 9 – Införa allmän undervisning.
- 10 – Införa jämlikhet mellan män och kvinnor.

Nguyen Ai Quoc

Brev från utlandet (1941)

Ärade äldste!

Personer i förtroendeställning!

Intellektuella, bönder, arbetare, handelsmän och soldater! Kära landsmän!

Sedan fransmännen besegrats av tyskarna har deras styrkor blivit fullständigt upplösta. De fortsätter dock en skoningslös utplundring av vårt folk, suger ut allt vårt blod och bedriver en barbarisk allomfattande massaker- och terrorpolitik. De för sin utrikespolitik under bugningar och knäfall och delar skamlöst upp vårt land med Siam. Utan att protestera med ett ord erbjuder de Japan våra intressen. Som följd därav lider vårt folk under ett dubbelt ok: de tjänar inte bara som bufflar och hästar åt de franska inkräktarna utan också som slavar åt de japanska plundrarna. Ack! Vilka syndar har vårt folk begått för att dömas till ett sådant elände!

Kan vårt folk under så smärtsamma och jämmerliga förhållanden fjättra sina egna händer och döma sig själva till döden! Nej! Naturligtvis inte! Mer än tjugo miljoner av Lac Hongs söner och döttrar har föresatt sig att göra slut på slaveriet. Under nästan åttio år under de franska inkräktarnas järnhälar har vi oavbrutet uppfostat oss och kämpat för nationellt oberoende och frihet. Den lojala och hjältemodiga andan från föregångare sådana som Phan Dinh Phung, Hoang Hoa Tham och Luong Ngoc Quyen lever fortfarande. De hjältedater som utförts av våra revolutionärer i provinserna Thai Nguyen, Yen Bai, Nghe An och Ha Tinh lever för evigt i våra medvetanden. Resningen nyligen i söder och i Do Luong och Bac Son har vittnat om våra landsmäns beslutsamhet att offra sitt blod liksom deras ärorika föregångare så hjältemodigt gjorde för att utplåna fienden. Om vi inte lyckades, så berodde det inte på att de franska inkräktarna var starka utan på att tiden ännu inte varit mogen och att alla våra landsmän ännu inte var besjälade av samma glöd.

Nu har tillfället kommit för vår befrielse. Frankrike förmår inte behärska vårt land. Vad gäller japanerna, så har de dels kört fast i Kina och är dels låsta av brittiska och amerikanska styrkor och kan definitivt inte sätta in alla sina styrkor mot oss. Om hela vårt folk står enat och målmedvetet kan vi utan tvekan krossa de splittrade franska och japanska arméerna.

Medborgare i hela landet! Gör uppror fort! Låt oss följa det kinesiska folkets ärorika exempel! Gör uppror fort och organisera den nationella befrielseörelsen för att bekämpa fransmännen och japanerna.

Ärade äldste!

Personer i förtroendeställning!

För några hundra år sedan, när vårt land hotades av mongolinvasionen, reste sig våra äldste under Trandynastin med vrede och manade sina söner och döttrar över hela landet att resa sig som en man för att döda fienden. Till slut räddade de sitt folk från faran och deras goda namn kommer att bevaras i minnet av alla efterkommande. De äldsta och de betrodda i vårt land bör följa våra förfäders exempel och genomföra den ärorika uppgiften att rädda landet.

Ni som är rika, soldater, arbetare, bönder, intellektuella, anställda, handelsmän, ungdom och kvinnor som varmt älskar vårt land! Just nu är nationell befrielse vårt viktigaste problem. Låt oss förenas! Om vi enas i tanke och gärning kommer vi att stöta japanerna och fransmännen och deras underhuggare och rädda människorna från att komma ur askan i elden.

Kära landsmän!

Nationell räddning är det gemensamma målet för hela vårt folk. Varje vietnames måste delta. Den som har pengar skall bidra med sina pengar, den som är stark skall bidra med sin styrka, den som är begåvad skall bidra med sin begåvning. Jag lovar att använda all min blygsamma förmåga för att följa er och jag är redo för det slutliga offret.

Revolutionära kämpar!

Timmen är slagen! Höj upprorrets fana och led folket i hela landet för att störta japanerna och fransmännen! Fosterlandets heliga maning ringer i era öron, blodet från våra hjältemodiga föregångare som offrade sina liv ökar era hjärtans slag! Ni finner folkets kampannd överallt! Låt oss göra uppror fort! Landsmän i hela riket, gör uppror fort! Föreana er, föreana era aktioner för att störta japanerna och fransmännen!

Vietnams revolution skall segra!

Världsrevolutionen skall segra!

Nguyen Ai Quoc

Instruktion om att upprätta Vietnams propagandaförband för nationell befrielse⁴ (december 1944)

1 – Vietnams propagandaförband för nationell befrielse visar genom sitt namn att större vikt bör fästas vid den politiska sidan än vid den militära. Det är fråga om ett propagandaförband. För att vinna militär framgång gäller som huvudprincip att koncentrera styrka. Därför skall, i enlighet med de nya instruktionerna från organisationen⁵, de mest energiska och målmedvetna bland officerarna och manskapet plockas ut ur gerillaförbanden i provinserna Cao Bang, Bac Can och Lang Son samt en mängd vapen koncentreras för att vår huvudstyrka skall kunna upprättas.

Eftersom vårt krig är ett hela folkets nationella motståndskrig måste vi mobilisera och beväpna hela folket. När vi koncentrerar oss på att upprätta ett första större förband måste vi därför behålla de lokala väpnade styrkorna, samordna deras operationer och bistå varandra på alla sätt. Det blir å andra sidan huvudförbandets plikt att leda de lokala förbandens kadrer, bistå dem vid träning och om möjligt förse dem med vapen för att på så sätt understödja deras ständiga tillväxt.

2 – Beträffande de lokala väpnade styrkorna kommer vi att samla deras kadrer för träning, sända tränade kadrer till olika platser att utbyta erfarenheter, upprätthålla förbindelsenätet och samordna militära operationer.

3 – Beträffande taktiken kommer vi att bedriva gerillakrig, vilket betyder att agera hemligt, snabbt, aktivt, ibland i väst ibland i öst, att dyka upp oväntat och försvinna obemärkt.

Vietnams propagandaförband för nationell befrielse är det första större förband som upprättas. Vi hoppas att andra förband snart skall följa.

Trots att dess styrka till en början är ringa är dess utsikter lysande. Det är Befrielsearméns embryo och kan röra sig från norr till söder, över hela Vietnam.

⁴ Vietnams propagandaförband för nationell befrielse upprättades 27 december 1944. Till en början bestod förbandet av 34 man, utrustade med enkla vapen. De utgjorde embryot till en väpnad rörelse i landet, som gjorde uppror och segrade i Augustirevolutionen 1945.

⁵ Indokinas kommunistiska parti – nu Vietnams Arbetarparti

Maning till väpnat uppror⁶

Kära landsmän!

För fyra år sedan, i ett av mina brev, uppmanade jag er att förenas. Ty sammanhållning ger styrka och endast styrka gör det möjligt för oss att återvinna oberoende och frihet.

Den japanska armén är nu krossad. Den nationella oavhängighetsrörelsen har spritt sig över hela landet. Den revolutionära fronten för Vietnams oberoende (Vietminh) har miljoner medlemmar ur alla samhällslager: intellektuella, bönder, arbetare, affärsmän, soldater; och de kommer från landets alla nationaliteter: Kinh, Tho, Nung, Muong, Man, o. s. v. I vår frontorganisation marscherar landsmän sida vid sidan utan att diskrimineras av ålder, kön, religion eller förmögenhet.

Nyligen sammankallade Vietminh-fronten Vietnams Folkkongress och utsåg Nationella Befrielsekommittén att leda hela folket i målmedveten kamp tills nationellt oberoende har vunnits.

Detta är ett stort steg framåt i den befrielsekamp som förts av vårt folk under nästan ett århundrade.

Detta är en händelse som hänför våra landsmän och som uppfyller mig med stor glädje.

Men vi kan inte nöja oss med detta. Vår kamp kommer att bli lång och hård. Att japanerna är slagna innebär inte att vår befrielse kommer i en handvändning. Vi måste fortsätta våra ansträngningar och föra kampen vidare. Endast en enad kamp kommer att ge oss självständighet.

Vietminh är för närvarande grunden för vårt folks kamp och solidaritet. Förena er med Vietminh, stöd den, gör den större och starkare!

För närvarande är Nationella Befrielsekommittén så att säga i sig själv vår provisoriska regering. Förena er kring den och hörsamma den så dess politik och order blir utförda över hela landet!

På så sätt skall vårt fosterland verkligen vinna självständighet och vårt folk skall verkligen vinna frihet snart. Kära landsmän!

Den avgörande timmen för vårt folks framtid har slagit. Låt oss resa oss i all vår styrka och befria oss!

Många förtryckta folk över hela världen tävlar med varandra i marschen mot frihet. Vi kan inte tillåta oss att bli bakefter.

Framåt! Framåt! Gå modigt framåt under Vietminhs fana!

⁶ Den nationella kongress som hölls den 16 augusti 1945 i Tan Trao (provinsen Tuyen Quang) hade sammankallats av Vietminhs allmänna kommitté. Vid kongressen var 60 representanter närvarande från olika politiska partier, massorganisationer och nationaliteter. Kongressen godkände den politik och den order om väpnat uppror, som utsänts av Vietminh samt utsåg Vietnams Nationella Befrielsekommitté, som var provisorisk regering för Demokratiska Republiken Vietnam under ordförandeskap av Ho Chi Minh. När kongressen avslutats skrev president Ho Chi Minh sitt brev där han manade folket i hela landet till uppror för att återvinna självständighet.

Demokratiska republiken Vietnams självständighetsförklaring

Alla människor är skapade jämlika. De har av sin skapare utrustats med vissa oförytterliga rättigheter, bland dessa liv, frihet och strävan efter lycka.

Denna odödliga deklARATION gjordes i Förenta staternas självständighetsförklaring 1776. I allmänna ordalag innebär detta: Alla människor på jorden är jämlika från födseln, alla har rätt att leva, vara lyckliga och fria.

Den franska revolutionens deklARATION om de mänskliga och medborgerliga rättigheterna, från 1791, fastslår även den: "Alla människor föds fria och med lika rättigheter och de skall alltid förbli fria och med lika rättigheter."

Detta är ovedersägliga sanningar.

Likväl har de franska imperialisterna under mer än 80 år skändat principerna om frihet, jämlikhet och broderskap genom att kränka vårt fosterland och förtrycka våra medborgare. De har handlat i strid med idealen om medmänsklighet och rättvisa.

På det politiska planet har de berövat vårt folk all demokratisk frihet.

De har genomdrivit omänskliga lagar; de har upprättat tre skilda politiska regimer i norra, centrala och södra Vietnam för att förstöra vår nationella enighet och hindra att vårt folk förenas.

De har byggt fler fängelser än skolor. De har utan förbarmande slagit ihjäl våra patrioter; de har dränkt våra resningsförsök i strömmar av blod.

De har fjättrat den allmänna opinionen; de har hållit vårt folk i okunnighet.

För att försvaga vårt släkte har de tvingat oss använda opium och alkohol.

På det ekonomiska området har de plundrat oss ända in till märgen, utarmat vårt folk och skövlut vårt land.

De har berövat oss våra risodlingar, våra gruvor, våra skogar och våra råvaror. De har tagit monopol på sedeltryckning och exporthandel.

De har funnit på otaliga orättfärdiga skatter och drivit vårt folk, särskilt bönderna, till en nivå av yttersta fattigdom.

De har hindrat vår nationella borgarklass att nå ekonomisk framgång. De har obarmhärtigt utnyttjat våra arbetare.

På hösten 1940, då de japanska fascisterna kränkte Indokinas territorium för att upprätta nya baser i kampen mot de allierade, då lade sig de franska imperialisterna på sina knän och överlämnade vårt land till dem.

Från och med denna tidpunkt var därför vårt folk underkastat det dubbla förtrycket från både fransmän och japaner. Eländet och lidandet ökade. Resultatet blev att över två miljoner av våra medborgare dog av svält under första halvåret i år i området från Quang Tri-provinsen till nordligaste Vietnam.

Den 9 mars avväpnades de franska trupperna av japanerna. De franska kolonisatorerna flydde sin väg, eller också kapitulerade de, och visade därigenom att de inte endast saknade möjlighet att "beskydda" oss, utan även att de två gånger inom loppet av fem år sålde vårt land till japanerna.

Vid flera tillfällen före den 9 mars uppmanade Vietminh fransmännen att alliera sig med dem mot japanerna. I stället för att gå med på detta förslag intensifierade de franska kolonialisterna sin terrorverksamhet mot medlemmarna av Vietminh på så sätt att de, innan de flydde sin väg, massakrerade en mängd av våra män, vilka hölls inspärrade som politiska fångar i Yen Bay och Cao Bang.

Trots detta har våra medborgare alltid uppvisat en tolerant och human hållning mot fransmännen. T.o.m. efter den japanska kuppen i mars 1945 hjälpte Vietminh många fransmän att ta sig över gränsen, befriade en del av dem ur japanernas fångelser och skyddade fransmäns liv och egendom.

Från hösten 1940 hade vårt land i realiteten upphört att vara en fransk koloni och i stället blivit en japansk besittning.

Då japanerna kapitulerat inför de allierade reste sig hela vårt folk för att återvinna nationell suveränitet och grunda Demokratiska Republiken Vietnam.

Sanningen är att vi har tilltvingat oss vår självständighet från japanerna och inte från fransmännen.

Fransmännen har flytt, japanerna har kapitulerat, kejsaren Bao Dai har abdikerat. Vårt folk har sprängt de bojor, som i nära ett århundrade fjättrat oss, och vi har återvunnit självständighet för fosterlandet. Samtidigt har vårt folk störtat monarkin som härskat under århundraden. I dess ställe har den nuvarande Demokratiska Republiken upprättats.

Av dessa skäl förklarar vi, medlemmar av den provisoriska regeringen representerande hela det vietnamesiska folket, att från och med nu avbryter vi alla kontakter av kolonial karaktär med Frankrike; vi upphäver alla internationella förpliktelser som Frankrike hittills undertecknat på Vietnams vägnar och vi avskaffar alla de särskilda rättigheter som fransmännen orättmätigt förvärvat i vårt fosterland.

Hela det vietnamesiska folket, som är besjälade av en gemensam målsättning, är fast beslutade att kämpa ända till det bittra slutet mot varje försök från de franska kolonialisterna att återerövra landet.

Vi är övertygade om att de allierade länderna, som i Teheran och San Francisco erkänt principerna om självbestämmanderätt och om nationers likaberättigande, inte kommer att vägra erkänna Vietnams självständighet.

Ett folk som i över åttio år tappert kämpat mot franskt herravälde, ett folk som har slagits sida vid sida med de allierade mot fascisterna under de senaste åren, ett sådant folk måste få vara fritt och oberoende.

Av dessa skäl förklarar vi, medlemmar av Demokratiska Republiken Vietnams provisoriska regering, högtidligt för världen att Vietnam har rätt att vara en fri och oberoende stat – och att den i realiteten redan är det. Hela det vietnamesiska folket är fast beslutade att mobilisera hela sin fysiska och andliga styrka, att offra liv och egendom för att trygga sin frihet och sitt oberoende.

2 september 1945

Brev till alla medborgare i hela landet om att bekämpa hungersnöden

Kära medborgare!

Från januari till juli i år dog två miljoner människor av svält i landets norra del.

Översvämningar tillkom, hungersnöden ökade, folket störtades i fullständigt elände.

Vilken plåga vi erfar vid våra måltider då vi tänker på dem som dör av hunger!

Därför föreslår jag er, och jag skall själv föregå som exempel:

Avstå var tionde dag från ett mål mat, d. v. s. från tre mål varje månad, och spara riset (en burk per mål) till de fattiga.

På så sätt kommer dessa människor att ha något att äta medan de väntar på nästa skörd och undgår att dö.

Jag är övertygad om att alla våra landsmän av barmhärtighet är ivriga att acceptera mitt förslag.

Jag tackar er på de fattigas vägnar.

1945

Upprop om att bekämpa analfabetism

Vietnamesiska folk!

Tidigare, under de franska kolonialisternas herravälde, bedrevs en upplysningsfientlig politik. De begränsade antalet skolor och ville inte att vi skulle kunna läsa och skriva för att de lättare skulle kunna bedra och utnyttja oss.

Av den totala befolkningen utgjorde analfabeterna 95 %, d. v. s. nästan alla vietnameser var analfabeter. Hur skulle vi kunna göra framsteg under sådana förhållanden?

Nu då vi har återvunnit vår självständighet blir en av de angelägnaste uppgifterna, som måste utföras genast, att höja folkets kulturella standard.

Regeringen har lämnat instruktioner om att varje vietnames inom ett år skall kunna skriva vietnamesiska. Den har upprättat ett departement för massundervisning, som skall ansvara för folkets utbildning.

Vietnamesiska folk!

Om ni vill bevara vårt oberoende,

om ni vill stärka folket och göra nationen blomstrande,

då måste alla känna till sina rättigheter och förpliktelser. Ni måste ha kunskap, så att ni kan delta i landets uppbyggnad, och först och främst måste ni kunna läsa och skriva ert eget språk.

De läskunniga måste lära analfabeterna. De måste delta i massundervisningen.

Analfabeterna måste anstränga sig att lära. Om hustrun är analfabet, då skall hennes man lära henne; om lillebror är analfabet, då skall hans storebror lära honom; om föräldrarna är analfabeter, då skall deras barn lära dem; om tjänstefolket är analfabeter, då skall deras arbetsgivare lära dem; de rika måste starta undervisning i sina hem för att lära analfabeterna.

Det är särskilt nödvändigt för kvinnorna att lära sig. Under århundradens lopp har de hållits tillbaka. Nu är stunden kommen för dem att anstränga sig att hinna ikapp männen, att visa sig värdiga sitt medborgarskap, sin rösträtt och valbarhet.

Jag hoppas att alla unga, män som kvinnor, med entusiasm kommer att delta i detta arbete.

Oktober 1945

Uppmaning till folket att delta i valet

I morgon är det den 6 januari 1946.

Det kommer att innebära början på en ny väg för vårt folk.

Det blir en lycklig dag för våra landsmän, ty det är dagen för de allmänna valen, den första dagen i den vietnamesiska historien då vårt folk kan använda sina demokratiska rättigheter.

I morgon skall vårt folk visa dem som kämpar i söder, att medan de använder vapen i kampen mot fienden på slagfältet, så använder vi, på det politiska området, vår röst för att befästa vår styrka.

I morgon skall våra landsmän visa världen att det vietnamesiska folket är beslutet att:

- stå fast och enat
- bekämpa kolonialisterna
- återvinna självständighet.

I morgon kommer det att fritt välja och rösta fram väl lämpade personer som dess representanter vid skötseln av statens angelägenheter.

Kandidaterna är många och antalet deputerade är begränsat. Det är självfallet att det i morgon kommer att vara några som blivit valda medan andra inte blivit det.

De som blivit valda måste göra sitt yttersta för att försvara det nationella oberoendet och sörja för sina landsmäns lycka. De måste alltid tänka på och söka att i praktiken omsätta följande ord:

Familjeintressen måste glömmas av hänsyn till det nationella intresset.

Privata intressen måste glömmas av hänsyn till det allmänna intresset.

Vi måste vara värdiga våra landsmäns och vårt fosterlands förtroende.

De som inte blir valda skall därför inte låta sig nedslås. Den iver de visat för landets och folkets skull måste alltid bibehållas. Oavsett om de kommer in i Nationalförsamlingen eller ej måste de anstränga sig att vara till nytta för landet. Om de misslyckas denna gång bör de fortsätta att bevisa sin förmåga och sina förtjänster. Då kommer de med all säkerhet att bli valda av sina landsmän nästa gång.

I morgon får ingen väljare avstå från att delta i valet. I morgon skall alla utnyttja de rättigheter som tillerkänns självständiga och fria medborgare.

5 januari 1946

Maning till medborgarna att lugnt invänta regeringens order

Till regeringar och folk över hela världen.

Till medborgarna i Vietnam.

Medborgare, ni brukar lyssna på mig med förtroende, eftersom jag under hela min livstid har kämpat mot kolonialismen för att återvinna nationellt oberoende.

Nu har regeringen och jag själv undertecknat ett preliminärt avtal med den franska regeringen; på grund av den internationella situationen, på grund av att vi vill visa vår tilltro till det nya Frankrike och till de franska regeringsrepresentanternas uppriktighet, på grund av att vi tror på ett framtida totalt oberoende för vårt fosterland.

Eftersom vi har undertecknat avtalet är vi beslutna att stå fast vid det. Men för att det skall bli ett vänskapligt förhållande mellan de två folken måste även Frankrike stå fast vid det.

Nu har emellertid en del händelser inträffat under de senaste dagarna som tyder på att fransmännen å sin sida ännu inte på ett korrekt sätt uppfyllt de avtalade bestämmelserna.

Till exempel:

1. Vad beträffar vapenvilan, så har fransmännen skickat ut broschyrer i södra Vietnam i vilka de beordrar vietnameserna att överlämna sina vapen. Denna uppgift förmedlades i nummer 14 av "Caravelle", daterad den 10 mars 1946, ett propagandaorgan för den franska militära ledningen i söder.
2. Efter vapenvilan genomförde de franska trupperna överrumplingsattacker mot våra styrkor i södra Vietnam och i de södra delarna i centrala Vietnam.
3. Det är fastslaget i avtalet att den franska arméns samtliga förflyttningar och ställningar måste godkännas i förväg av den vietnamesiska regeringen, men vid Haiphong har man kränkt denna bestämmelse.
4. Det är fastslaget i det preliminära avtalet att de officiella förhandlingarna skulle börja omedelbart efter det preliminära avtalets undertecknande, men nu har en vecka gått utan att den franska sidan har givit klart besked om datum för de officiella förhandlingarna i Paris.

Medborgare.

Ni har förtroende för mig och för regeringen, ni har temporärt avbrutit kampen och lugnt väntat på resultatet av de officiella förhandlingarna i Paris.

Ni är upprörda på grund av den franska sidans nyckfulla inställning.

Jag vädjar till er att förbli lugna och invänta regeringens order.

Jag uppmanar allvarligt alla folk och regeringar runt om i världen, i synnerhet det franska folket, att ge sitt stöd åt vår rättmätiga sak så att den franska sidan på ett korrekt sätt måtte uppfylla det preliminära avtalet för att därigenom möjliggöra ett ömsesidigt gott förhållande mellan de bägge folken och trygga världsfreden.

13 mars 1946

Uppfordran till hela folket att utkämpa motståndskriget

Medborgare i hela landet!

Eftersom vi önskade fred gjorde vi eftergifter. Men ju mer vi gav efter, desto längre gick de franska kolonialisterna, ty de är beslutna att åter invadera vårt land.

Nej! Vi offrar hellre allt än förlorar vårt land. Vi är fast beslutna att inte låta oss förslavas.

Medborgare! Res er!

Män och kvinnor, unga och gamla, utan hänsyn till religion, politisk tillhörighet eller nationalitet, alla vietnameser måste resa sig för att bekämpa de franska kolonialisterna och rädda fosterlandet. De som har gevär skall använda sina gevär, de som har svärd skall använda sina svärd, de som inte har något svärd skall använda spadar, hackor eller påkar. Alla måste anstränga sig att bekämpa kolonialisterna och rädda sitt land.

Soldater, självförsvarsgrupper och milis!

Stunden är kommen att rädda nationen! Vi måste offra oss till sista blodsdroppen i kampen för vårt land.

Även om vi måste utstå svåra prövningar i Motståndskriget, så kommer med säkerhet segern att bli vår om vi är fast beslutna att uppoffra oss.

Länge leve ett oberoende och enat Vietnam!

Länge leve det segerrika Motståndskriget!

20 december 1946

Uppmaning till medborgarna att åstadkomma förstörelse, att börja motståndskriget

Medborgare som håller av vårt land.

Varför måste vi utkämpa Motståndskriget?

– Därför att om vi inte börjar Motståndskriget kommer fransmännen än en gång att ockupera vårt land. De kommer att på nytt förslava vårt folk. De kommer att tvinga vårt folk att bli deras soldater och kulier och att betala alla upptänkliga skatter åt dem. De kommer att undertrycka alla demokratiska friheter. De kommer att plundra all vår jord och egendom. De kommer att terrorisera och förgöra våra bröder, systrar och släktingar. De kommer att bränna eller förstöra våra hem, pagoder och tempel. Ni kommer att inse detta då ni ser vad de redan gjort i Hanoi och Haiphong.

– Därför att vi inte vill bli fransmännens bufflar och hästar, därför måste vi skydda vårt land och bekämpa de franska kolonialisterna.

Vill vi kämpa måste vi genomföra en förstörelsekampanj. Om vi inte gör det kommer fransmännen att göra det. Om våra hus är tillräckligt kraftiga för att kunna användas som förskansningar, så kommer de att uppåda stridsvagnar och flodbåtar för att anfälla oss, och de kommer att bränna eller plundra all vår egendom. Det är därför vi måste förstöra allt innan fransmännen kan utnyttja vår egendom. Antag att vi vill behålla slussportar, vägar och hus för vårt eget bruk; det kan vi inte, för fransmännen kommer att ockupera allt eller förstöra allt.

Nu måste vi genomföra förstörelsen för att stoppa dem, för att hindra dem från att rycka närmare och från att använda våra vägar och hus.

För fosterlandets skull måste vi göra uppoffringar och uthärda stora påfrestningar under en viss tid. Men då Motståndskriget nått ett segerrikt slut, då skall vi förena våra krafter för återuppbyggnad och reparationsarbete och det kommer inte att bli svårt.

Vid fronten offrar soldaterna sina liv för fosterlandet utan att beklaga sig; varför skulle vi då klaga över en vägstump, en dammlucka eller ett hus, som fransmännen skulle kunna utnyttja för att anfälla vårt fosterland?

Ni håller alla av ert land och har säkert inte hjärta att klaga på ett sådant sätt.

Därför uppmanar jag er allvarligt att använda alla era krafter i förstörelsearbetet. Vi måste förstöra vägarna över hela landet och göra det grundligt, så att fransmännen inte kan använda dem. Varje hugg med hackan i vägbanan har samma värde som kulan våra soldater skjuter mot fienden.

Jag lovar er högtidligt att jag efter segern skall anstränga mig för att reparera allting tillsammans med er. Vi skall bygga vackrare vägar, broar och dammar och bättre hus, värdiga en fri och oberoende nation.

Länge leve vårt segerrika Motståndskrig!

Länge leve det självständiga Vietnam!

6 februari 1947

Tolv regler

Nationens rot är folket.

Huvudstyrkan i Motståndskriget och det nationella återuppbyggandet ligger hos folket. Därför måste alla inom armén, administrationen och massorganisationerna, som står i kontakt med eller lever bland folket, komma ihåg och efterleva följande tolv regler:

Sex förbud:

- 1 – Undvik att göra någonting som kan tänkas skada jorden och skörden eller förstöra hus och egendom för folket.
- 2 – Kräv inte att få köpa eller låna sådant som folket inte vill sälja eller låna ut,
- 3 – Ta inte in levande höns i bergsfolkens hem.
- 4 – Bryt aldrig ett givet löfte.
- 5 – Kränk inte folkets tro eller seder (genom att ligga ned framför altaren, lyfta fötterna över eldhärden, spela musik inomhus el.dyl.).
- 6 – Gör eller säg ingenting som kan få folk att tro att vi ringaktar dem.

Sex rekommendationer:

- 1 – Hjälp folket i deras dagliga arbete (med skörden, med att skaffa ved, att bära vatten, att sy, etc.).
- 2 – Köp så ofta det är möjligt varor åt dem som bor långt från marknadsplatser (kniv, salt, nål, tråd, penna, papper, etc.).
- 3 – Berätta på ledig tid underhållande och enkla historier, som kan vara Motståndskriget till nytta, men avslöja inga hemligheter.
- 4 – Undervisa befolkningen i att läsa och skriva och i elementär hygien.
- 5 – Försök komma underfund med sederna i varje region för att på så sätt skapa en vänskaplig stämning och sedan gradvis söka förmå folket att överge sin vidskepelse.
- 6 – Visa folket att ni själva är korrekta, arbetsamma och disciplinerade.

Inspirationsdikt

*Dessa tolv regler passar för alla.
Den som håller av sitt land,*

*bör aldrig glömma dem.
När alla har en vana, då står alla som en.
Med goda soldater och ett gott folk,
kröns allt med framgång.
Endast om roten är stadig kan trädet leva länge,
och segern är byggd med folket som grundval.
5 april 1948*

Uppmaning till fosterländsk tävlan

Vad är syftet med fosterländsk tävlan?
Det är att bekämpa hungersnöd och fattigdom, att bekämpa okunnighet,
att bekämpa utländska angripare.
Detta skall ske:
genom att lita på
 folkets styrka
 folkets anda
för att uppnå
 folkets lycka.

Det är därför alla vietnamesers plikt – intellektuella, bönder, arbetare, köpmän och soldater –
att i allt slags arbete tävla med varandra.

Att arbeta snabbt – Att arbeta bra – Att producera mycket.

Varenda vietnames, ung eller gammal, pojke eller flicka, fattig eller rik, måste bli soldat och
slåss vid fronten, oavsett om det är en militär eller ekonomisk front, politisk eller kulturell, för
att förverkliga vår slogan:

landsomfattande motstånd
totalt motstånd

Genom fosterländsk tävlan åstadkommer vi
motstånd och återuppbyggnad samtidigt.

Vår fosterländska tävlans första resultat blir:

hela folket får mat och kläder,
hela folket kan läsa och skriva,
hela armén får tillräckligt med mat och vapen för att döda angriparna
hela nationen står enad och oberoende. På så sätt uppnår vi:
Självständighet för nationen.
Frihet för folket.
Lycka för folket.

För att kunna uppnå dessa beundransvärda resultat gäller det att:

ärade åldringar tävlar i att sporra sina unga släktingar till entusiastiskt
deltagande i alla slags arbeten;
pionjärerna måste tävla i att studera och hjälpa de vuxna;
hantverkare och köpmän måste tävla i att utveckla företagen;
arbetare och bönder måste tävla i att öka produktionen;
intellektuella och specialister måste tävla i skapande och uppfinningsförmåga;
statstjänstemännen måste tävla i att arbeta hängivet för att tjäna folket;

soldater och milis måste tävla i att döda så många fiender och erövra så mycket vapen som möjligt.

Kort sagt, alla tävlar, alla tar del i Motståndskriget och återuppbyggandet av landet. Rörelsen är stark, vår fosterländska tävlan är djupt förankrad och sprider sig till alla områden och alla befolkningsskikt; den hjälper oss att övervinna alla svårigheter, att korsa fiendens planer och trygga den slutliga segern.

Genom vårt folks okuvliga mod och ousinliga kraft, genom vårt folks och våra soldaters fosterlandskärlek och beslutsamhet kommer vi med säkerhet att segra.

Medborgare.
Soldater.
Framåt!

11 juni 1948

Belöning till armén

Landets äldste.

Framstående medborgare.

Landsmän.

Inför årsdagen av vår nationaldag, som infaller den 2 september, vill jag belöna våra soldater, vilka kämpar hjältemodigt för att trygga det nationella oberoende vårt folk återvunnit.

Men hur skall vi belöna dem?

Ordspråket säger:

”Mycket mat gör armén stark.”

Att ge dem mat som belöning är därför enklast och mest praktiskt.

Men jag har inget ris.

Det är därför som jag ber er att göra det i mitt namn.

Jag ber varje familj att sälja tio kg ris till mig under följande villkor.

Varje kg ris betalas med 50 dong.

Fattiga familjer behöver inte sälja någonting.

De som kan sälja en större mängd är välkomna att göra det.

De som säljer ris anmodas att ta emot vederbörlig ersättning, för jag vill inte att ni skall göra för stora förluster.

Villkoren för leverans och betalning kommer att fastställas av Motstånds- och administrationskommittén i byn.

Jag är övertygad om att ni är beredda att hjälpa mig med denna uppgift. Jag tackar er på förhand och jag kommer personligen att skriva och tacka alla dem som säljer den fastställda mängden ris i byarna, distrikten och provinserna.

Med vänskap och i förvisningen om seger sänder jag mina tillgivna hälsningar.

20 augusti 1949

Brev till medborgarna i Bac Can-provinsen efter dess befrielse

Soldater, milis och gerillakämpar.

Medborgare i hela Bac Can-provinsen och i staden Bac Can.

Efter att i två år ha kämpat för att hålla sig kvar i Bac Can har de franska angriparna nu fördrivits från detta viktiga område.

Efter två års barbariskt och obarmhärtigt förtryck under det franska rövarbandet har Bac Can nu befriats.

Detta tack vare våra soldaters hjältemodiga kamp, våra landsmäns beslutsamhet att genomföra Motståndskriget och det entusiastiska stöd som våra landsmän i staden Bac Can lämnat. På grund av våra soldaters och vårt folks uppriktiga nit i ansträngningarna att låta de militära operationerna utifrån samverka med militäraktioner inifrån har vi uppnått denna seger.

På regeringens vägnar sänder jag mina varmaste gratulationer till våra soldater, vår milis och våra gerillakämpar och landsmännen i provinsen Bac Can. Jag sänder mina tillgivna hälsningar till landsmännen i staden Bac Can och jag delar deras glädje över att få återvända till fosterlandets öppna famn.

Detta är första gången under det långvariga Motståndskriget som vi har befriat en viktig stad. Denna seger är en utmärkt utgångspunkt för större och än ärorikare segrar.

Jag måste dock påminna våra soldater och vårt folk om att ju grundligare de franska angriparna besegras, desto mer dumdristiga och barbariska blir de i sina handlingar. Ju närmare vi kommer de stora segrarna, desto intensivare måste vi skydda oss mot de många svårigheter som kommer att dyka upp.

Vi måste av dessa skäl akta oss för självgodhet, för att underskatta fienden, vi måste akta oss för att släppa på vaksamheten och bli för självupptagna.

Vi måste tvärtom bli allt försiktigare ju framgångsrikare vi blir. Vi måste bli än mer på vår vakt och vara väl rustade, vi måste anstränga oss ytterligare för att lösa de nya svårigheterna och fortsätta vår väg mot den totala segern, för att slutgiltigt trygga enheten och det verkliga och absoluta oberoendet.

I förvissning om seger, mina tillgivna hälsningar.

Augusti 1949

Svar till pressen på frågor om Förenta staternas intervention i Indokina

Fråga: Herr President, hur är den nuvarande situationen vad beträffar de amerikanska imperialisternas interventionspolitik i Indokina?

Svar: De amerikanska imperialisterna har på sista tiden öppet blandat sig i Indokinas inre angelägenheter. Det är med amerikanska pengar och vapen och efter deras instruktioner som de franska kolonialisterna utkämpar kriget i Vietnam, Kambodja och Laos.

Nu har emellertid de amerikanska imperialisterna intensifierat sin plan om att överge de franska kolonialisterna i deras strävan att åter uppnå fullständig kontroll över Indokina. Det är därför de nu gör sitt yttersta för att fördubbla sin egen direkta intervention på alla områden – militärt, politiskt och ekonomiskt. Det är också därför som motsättningarna mellan dem och de franska kolonialisterna skärpts och fortsätter att skärpas.

Fråga: Vilket inflytande har denna intervention på det indokinesiska folket?

Svar: De amerikanska imperialisterna understöder sina anhängare med vapen för att slakta det indokinesiska folket.

De säljer sina varor till dumpade priser i Indokina för att förhindra att det inhemska hantverket utvecklas.

Deras billiga kultur fördärvar ungdomen i de områden som står under deras inflytande.

De driver en politik, som går ut på att köpa vårt folk, bedra det och splittra det. De får grepp om en del skumma element och gör dem till redskap med vars hjälp de tänker invadera vårt land.

Fråga: Vilka åtgärder bör vi vidta mot dem?

Svar: För att återvinna vårt oberoende måste vi, det indokinesiska folket, besegra de franska kolonialisterna, som är vår fiende i första hand.

Samtidigt skall vi kämpa mot de amerikanska interventionisterna. Ju djupare deras inblandning går, desto starkare blir vår solidaritet och vår kamp.

Vi kommer att avslöja deras manövrer för hela vårt folk, särskilt för dem som bor i områden under deras kontroll.

Vi skall avslöja alla dem som genom att använda våld mot vårt folk, bedra det och splittra det, blivit de amerikanska imperialisternas lakejer.

Den nära samhörigheten mellan folken i Vietnam, Kambodja och Laos ger en slagstyrka, tillräcklig för att besegra de franska kolonialisterna och de amerikanska interventionisterna. De amerikanska imperialisterna misslyckades i Kina.

De kommer att misslyckas i Indokina.

Vi arbetar fortfarande under svåra omständigheter men segern kommer med säkerhet att bli vår.

25 juli 1950

Avslutningstal hållet när Vietnams arbetarparti första gången framträdde inför offentligheten

Kära ombud.

Ni har med gillande lyssnat till kamrat Truong Chins rapport om Vietnams Arbetarpartis grundande. Ni är Nationella Enhetsfrontens, det vill säga hela folkets, ombud. Era åsikter är hela folkets. Av det skälet är vi säkra på att hela folket kommer att stödja Vietnams Arbetarparti, eftersom ni har välkomnat och gillat det.

Kamrat Truong Chinh har lämnat en detaljerad rapport om Vietnams Arbetarpartis politik, program, organisation etc. På partiets vägnar ber jag att till er få framföra dess från hjärtat komna tack samt göra följande summering:

– Vietnams Arbetarpartis målsättning kan sammanfattas sålunda:

Att ena hela folket och tjäna fosterlandet.

– Vietnams Arbetarpartis uppgift blir att på ett beslutsamt sätt leda hela folket:

För att föra motståndet till seger och framgångsrikt genomföra återuppbyggnaden.

– Vietnams Arbetarpartis politik på det militära, politiska, ekonomiska och kulturella området, etc., har klargjorts i dess manifest och program. Denna politik kan sammanfattas i några få ord:

Att skapa ett oberoende, enat, demokratiskt, blomstrande och starkt Vietnam.

Jag vill lägga till några punkter för att undvika eventuella missförstånd:

För det första *vad gäller religionsfrågor* förordar Vietnams Arbetarparti strikt iakttagande av trosfrihet för alla.

För det andra, *vad gäller förhållandet till närstående partier, organisationer som ryms inom Nationella Enhetsfronten*, förordar Vietnams Arbetarparti:

Fast förening, varaktig enhet, gemensamt framåtskridande.

Vietnams Arbetarparti är arbetarklassens och det arbetande folkets parti, dvs. de arbetare, bönder och intellektuella som med stor beslutsamhet och iver på ett äkta och helhjärtat sätt ägnar sig åt att tjäna fosterlandet och folket. De som:

- inte kan mutas med pengar,
- inte kan bringas ur fattningen av fattigdom,
- inte kan besegras med våld.

Om en revolutionär och ett revolutionärt parti har den store kinesiske författaren Lu Hsun skrivit följande rader: Han ser föraktfullt mot de tusen atleterna,

och böjer sig för att tjäna som häst åt barnen.

”Tusen atleter” betyder mäktiga fiender, som de franska kolonialisterna eller de amerikanska interventionisterna. Eller svårigheter och påfrestningar.

”Barn” betyder de fredliga massorna. Eller nyttiga gärningar åt staten och folket.

Vietnams Arbetarparti fruktar inte någon fiende hur våldsamt den än må vara, inte heller någon enda uppgift hur betungande och farlig den än må vara och Vietnams Arbetarparti är berett att tjänstgöra som buffel, häst eller trogen tjänare för folket.

Vietnams Arbetarparti är emellertid en organisation som består av enskilda individer, vilka är benägna att begå misstag. Vietnams Arbetarparti emotser därför och välkomnar all uppriktig kritik från vänskapligt sinnade partier och organisationer, framstående landsmän och från hela folket för att på så sätt kunna göra oavbrutna framsteg.

Slutligen lovar vi högtidligt att Vietnams Arbetarparti med beslutsamhet kommer att genomföra sin uppgift att bringa *motståndet till seger och framgångsrikt genomföra återuppbyggnadsarbetet.*

3 mars 1951

Omhändertagande av invalidiserade soldater genom byarnas försorg

Käre minister för ”invalidiserade soldater”.

Med anledning av ”Invalidiserade soldaters dag” ber jag dig att ge de enstaka kostymer jag fått från olika landsmän till särskilt förtjänta invalidiserade soldater.

De invalidiserade soldaterna har offrat sitt blod för att försvara vårt land och skydda våra landsmän. De är lojala mot fosterlandet och hengivna mot vårt folk. De har fullgjort sin plikt utan att ställa några villkor i gengäld.

Vad skall regeringen och vårt folk göra för att visa sin tacksamhet mot dessa fosterlandets trofasta söner?

Jag har följande förslag:

Den administrativa kommittén, invånarna och de folkliga organisationerna i varje by skall ta emot invalidiserade soldater till ett antal som svarar mot deras möjligheter och förmåga.

Hjälpen till de invalidiserade soldaterna skall ges på permanent, inte på kortsiktig, basis. Den skall inte bestå i att man samlar in ris för att hålla dem vid liv, utan den bör vara konstruerad på följande sätt:

1. Varje by skall ställa en viss mängd kommunal jord till deras förfogande. Om dessa jordområden inte finns tillgängliga skall byns myndigheter låna jord av välvilliga personer. Om inte detta är möjligt skall den administrativa kommittén, folkorganisationerna och byinvånarna med gemensamma ansträngningar röja obrukad mark för att hjälpa dessa invalidiserade soldater.
2. Jordbrukskommittén, folkorganisationerna och byinvånarna skall sköta odlingen av denna jord. Den avkastning deras arbete ger skall gå till de fonder som ger stöd åt de invalidiserade soldaterna.
3. Det antal invalidiserade soldater som respektive by åtar sig fadderskap för blir avhängigt av den areal som står till byns förfogande. De invalidiserade soldaterna skall var och en efter förmåga utföra lättare arbeten: sy, fläta korgar, klippa hår, kontorsarbete, undervisa analfabeter, etc.

Detaljerade program kommer att utarbetas av regeringen och Lien Viet.

På detta sätt kommer invånarna i alla byar att kunna visa sin tacksamhet till de invalidiserade soldaterna, och dessa i sin tur kommer att få leva ett stillsamt och lyckligt liv, både i materiell och andlig bemärkelse, och får möjlighet att delta i nyttig social verksamhet.

Med vårt folks entusiastiska stöd och med iver hos kadrerna i den lokala administrationen och folkorganisationerna är jag förvissad om att fadderskapsrörelsen för invalidiserade soldater i de olika byarna kommer att krönas med lysande framgång.

Jag ber dig framföra mina hälsningar till alla invalidiserade soldater.

I förvissning om seger, med vänliga hälsningar.

Juli 1951

Budskap till konstnärerna med anledning av 1951 års konstutställning

Kära konstnärer.

Jag har blivit informerad om er utställning och beklagar att jag på grund av min tunga arbetsbörda inte blir i tillfälle att besöka den; jag framför på detta sätt mina vänliga hälsningar till er. Jag vill ta tillfället i akt och sänder er några synpunkter på konst att fundera över.

Konst och litteratur hör till det frontavsnitt där ni är soldater.

I likhet med andra soldater har också ni, på det artistiska området, ert ansvar – att tjäna Motståndskriget, fosterlandet och folket, först och främst arbetarna, bönderna och soldaterna.

För att kunna fullfölja era uppgifter måste ni ha en fast grundad klassuppfattning och en riktig ideologi; kort sagt ni måste sätta Motståndskrigets, fosterlandets och folkets intressen över allt annat.

Med hänsyn till ert skapande arbete är det nödvändigt att ni förstår, kommer i kontakt med och tränger djupt in i folkets liv. Endast genom att göra det kommer ni att kunna förmedla våra soldaters och hela vårt folks hjältemod och beslutsamhet och bidra till utvecklingen och förbättringen av dessa egenskaper. Vårt motståndskrig har gjort stora framsteg: soldaterna och folket har gått framåt med stormsteg, och det kommer ni också att göra, på det konstnärliga området, genom kritik och självkritik.

En del av er tänker säkert: President Ho försöker förvandla de sköna konsterna till politik.

Ingenting kan vara sannare! Litteratur och konst kan inte, lika litet som någon annan verksamhet, skiljas från det ekonomiska och politiska området, utan måste innefattas däri.

Vårt folks framtid är lysande och konstens framtid är ljus. Jag önskar er hälsa, välgång och framgång i ert arbete.

I förvissning om seger, med vänliga hälsningar.

10 december 1951

Maning vid starten av produktions- och besparingskampanjen

Under 1951 koncentrerade sig regeringen på ekonomiska och finansiella uppgifter med jordbruksskatten som den centrala uppgiften. Tack vare detta kan den i år skissera en produktions- och besparingsplan.

Att genomföra produktions- och besparingsplanen är det samma som att gynna uppkomsten av och samla ett övermått av kraft för ett långvarigt motstånd, att i detalj förbereda sig för den allmänna motoffensiven och att föra Motståndskriget till total seger. Det är därför som genomförandet av produktions- och besparingsplanen *i de fria områdena* är folkets, regeringens och partiets huvuduppgift. Även i gerilla- och basområden är detta en mycket viktig uppgift.

För att kunna genomföra produktions- och besparingsplanen måste vi skapa en bred och tålmodig massrörelse. Vi måste upplysa, agitera, organisera och leda folket så att det med entusiasm deltar i utarbetandet och genomförandet av planen. Produktions- och besparingsrörelsen måste bli centrum i kampanjen för *fosterländsk tävlan*. Varje by, varje grupp och varje familj måste skriva under ett kontrakt om att tävla i att fullfölja sin del av planen, så att den plan som omfattar hela staten uppfylls.

För att genomföra produktions- och besparingsplanen måste ämbetsverken, armén, fabrikena, skolorna etc. kämpa mot korruption och slöseri. Vi måste använda oss av folkets egendom, styrka och tid på ett rationellt sätt. Vi måste motarbeta byråkrati, upphovet till korruption och slöseri.

Den senaste tiden har vi bett om folkets deltagande. Från och med nu måste vi anstränga oss ytterligare att leda och hjälpa befolkningen till ökad produktion och sparande i avsikt att förbättra soldaternas och folkets liv, göra folket rikare och stärka landet. Genom att göra det kommer folket att inse, att regeringen helhjärtatagnar dem. Vår regering är en folkets regering. Därför kommer folket att med växande entusiasm förena sig och utkämpa Motståndskriget.

Kadrerna på det ekonomiska och finansiella området, inom bonde- och fackföreningsrörelsen, utgör förtruppen på produktions- och besparingsfronten. Kadrer på andra områden måste intimt förknippa sitt arbete med produktionen och besparingen.

Vår gemensamma slogan lyder:

– Soldaterna tävlar i att döda fiender och vinna segrar. – Folket tävlar i att producera och spara.

Våra soldater har kämpat ståndaktigt under tre månader i Hoa Binh-fälttåget liksom överallt annars, och de har vunnit stora segrar. Våra landsmän och partikadrer måste tävla med soldaterna och *anstränga sig att genomföra produktions- och besparingsplanen* för att framkalla och samla styrka för våra soldater och vårt folk, så vi kan vinna större och större framgångar ända till slutlig seger.

17 mars 1952

Brev till de ideologiska omskolningskurserna för statstjänstemän

Kära kamrater som deltar i de ideologiska omskolningskurserna.

Med anledning av att ideologiska omskolningskurser påbörjats vill jag framföra några tankar som kan vara till hjälp i era studier.

Varför måste vi omarbeta vår ideologi?

Det beror på att många kadrer ännu inte har en fast politisk ståndpunkt eller en klar ideologi. Det är därför de har många brister:

– De har ännu inte insett den nationella demokratiskt revolutionära linjen, inte accepterat politiken om utdraget motstånd, självförsörjning och självanskaffning (av nödvändighetsvaror, ö.a.).

– De har ännu inte lärt sig skilja mellan vän och fiende inom sitt eget land, i världen och inom sig själva.

– Därför har de ådragit sig en mängd sjukdomar – individualism; att sätta sina och sin familjs privata intressen framför nationens intressen. Det är de fundamentala åkommorna, som kan leda till många andra som:

egennyttan, att smita undan svårigheter och påfrestningar; obeslutsamhet i arbetet, karriärtörst och äregirighet; slöseri, korrupsion, byråkrati, maktfullkomlighet etc.

Hur bör den ideologiska omgestaltningen genomföras?

Den ideologiska omgestaltningen syftar till att öka kadrenas revolutionära ideologiska nivå, att stärka deras politiska medvetande, att befria dem från deras misstag och att utveckla deras goda egenskaper. För att uppnå detta måste vi: bredda demokratin, sjunga ut med kritiska synpunkter och vara uppriktiga när det gäller självkritik;

bekämpa den hämmade och återhållsamma attityd som de underlydande visar mot överordnade, som arbetare och bönder har mot intellektuella och som finns mellan kadrer inom och utanför partiet.

Uppgifter som gäller för alla är:

De ansvariga kadreerna i olika instanser måste öppen hjärtigt leda ideologiska omskolningskurser.

De som deltar i dessa kurser måste vara beslutna att studera och att förändra sig själva och att hjälpa andra i detta arbete.

Ni hör till de kadrer som deltagit i Motståndskriget och i revolutionen, ni har stora möjligheter att göra framsteg och att glädjas åt en ärofylld framtid. Jag hoppas att ni kommer att studera intensivt för att stadigt förkovra er, tjäna motståndsrörelsen och folket med hela ert väsen och fullfölja era uppgifter, särskilt den att väcka massorna att genomföra jordreformen, så att ni utvecklas till föredömliga kadrer.

Jag önskar er en god hälsa och framgång under er ideologiska omskolningskurs.

I förvisning om seger, mina tillgivna hälsningar.

Juni 1952

Jordreform⁷

Beträffande detta problem rekapitulerar jag följande punkter:

Jordreformens betydelse:

Vår revolution är ett folks nationella och demokratiska revolution mot aggressiv imperialism och dess starkaste stöd, feodalism.

Vårt slagord under Motståndskriget är: "Allt för fronten, allt för segern!" Ju mer Motståndskriget ökar i intensitet, desto fler trupper och förnödenheter kräver det och våra bönder har bidragit med huvudparten av både trupper och förnödenheter till Motståndskriget. Vi måste frigöra dem från det feodala förtrycket och fostra dem för att fullt ut kunna mobilisera denna kolossala styrka i Motståndskriget och därigenom vinna seger.

Nyckeln till seger i Motståndskriget ligger i att stärka och bygga ut Nationella Enhetsfronten, befästa alliansen mellan arbetare och bönder och konsolidera folkmakten, stärka och utveckla armén, stärka partiets ställning och befästa dess ledarskap inom alla områden. Endast genom att mobilisera massorna för att genomföra jordreformen kan vi utföra dessa uppgifter med tillfredsställande resultat.

Fienden använder sig av vietnameser för att bekämpa vietnameser och föder krig med krig. De gör sitt yttersta för att bedra, splittra och suga ut vårt folk. Jordreformen kommer att influera på bondebefolkningen bakom fiendens linjer så att den med större entusiasm stöder den demokratiska motståndsregeringen; samtidigt kommer den att få en upplösande effekt på marionettarmén, på grund av att en absolut majoritet av marionettsoldaterna är bönder från områden, som ockuperats av fienden.

Den absoluta majoriteten av vårt folk är bönder. Under de senaste åren har Motståndskriget, tack vare deras truppstyrkor, varit framgångsrik. I framtiden blir det också tack vare böndernas styrkor som vi kommer att vinna en total seger och framgångsrikt bygga upp vårt land.

Våra bönder utgör nära 90 % av befolkningen, men de äger endast 30 % av den odlade jorden och de måste arbeta hårt hela året och lider av fattigdom hela sitt liv.

Jordägar- och feodalklassen omfattar mindre än 5 % av befolkningen men de och kolonialisterna besitter c:a 70 % av den odlade jorden, lever i överflöd och gör ingenting. Denna situation är i högsta grad orättvis. Vårt land har invaderats, vårt folk är efterblivet och fattigt. Under åren av motståndskrig har kärnproblemet varit – och det är ännu inte löst – att bondebefolkningen inte haft jord eller haft för lite jord, och detta trots att regeringen

⁷ Utdrag ur en rapport i Nationalförsamlingens tredje session, 1-4 december 1953.

genomfört en politik med reducerade arrenden, viss återbetalning av arrenden och temporär fördelning av jord (ägd av fransmän och vietnamesiska förrädare) samt kommunal jord till bönderna i de fria områdena. Detta har inverkat på bondesoldaterna i Motståndskriget och på produktionen.

Enbart om vi genomför en jordreform, ger jorden till dess brukare och frigör produktivkrafterna på landsbygden från det feodala förtrycket, endast då kan vi göra oss kvitt fattigdom och efterblivenhet, och med kraft mobilisera böndernas väldiga styrka till att utveckla produktionen och intensifiera Motståndskriget fram till fullständig seger.

Jordreformens målsättning är att utplåna det feodala systemet för jordanskaffning, fördela jorden bland dem som brukar den, frigöra produktivkrafterna på landsbygden, utveckla produktionen och intensifiera Motståndskriget.

Den allmänna linjen och politiken stöder sig på de jordlösa och jordfattiga bönderna, ingår förbund med mellanbönderna, och samarbetar med de rika bönderna, för att steg för steg och med urskillning utplåna den feodala utsugningen och utveckla produktionen och intensifiera Motståndskriget.

För att handla i överensstämmelse med de speciella villkoren för Motståndskriget och Nationella Enhetsfronten på ett sätt som är fördelaktigt för Motståndskriget och produktionen, så måste vi, då vi genomför jordreformen, behandla godsägarna på olika sätt, beroende på deras respektive politiska inställning. Det innebär att vi måste använda oss av en differentierad politik, som består av konfiskering eller rekvirering, med eller utan ersättning. Vi skall inte använda oss av en urskillningslös konfiskationspolitik eller urskillningslöst rekvirera utan ersättning.

Den ledande principen för jordreformen är att djärvt mobilisera bönderna, att lita på massorna, att på ett riktigt sätt följa masslinjen, att organisera, undervisa och leda bönderna till strid efter en uppgjord plan, steg för steg, i noggrant fastställd ordning och under fast ledning.

Jordägarnas markförskingring efter kungörandet av förordningen om reducerade arrenden (14 juli 1949) är olaglig (utom vad gäller specialfall som behandlats i cirkulär från Premiärministerämbetet 1 juni 1953).

Konfiskerad eller rekvirerad jord, med eller utan ersättning, skall slutgiltigt fördelas mellan de bönder som helt eller delvis saknar jord. Bönderna förvärvar äganderätten till den jord, som fördelas på detta sätt.

Den ledande principen för jordfördelningen är att betrakta byarna som enheter, att fördela jorden bland dem som tidigare brukade den, att ta hänsyn till areal, kvalitet och läge, att ge en större andel jord åt dem som inte har tillräckligt, att ge bördig jord åt dem som bara har mager jord, att ge sådan jord som är belägen nära byn till dem vars jord ligger långt från deras hem, och att ge prioritet åt de bönder, vilka tidigare odlat den jord som skall fördelas.

De fanatiska grupper som är beslutna att sabotera jordreformen och de förrädare, reaktionärer eller despoter som dömts till 5 års fängelse eller mer får ingen jord.

Den mobilisering av massorna som startats i år är av experimentell karaktär och avser att förbereda jordreformen nästa år. Dessa experimentella aktioner har gett oss en mängd erfarenheter. I allmänhet har tillfredsställande resultat kunnat noteras på de platser där partiets och regeringens politik blivit fullt och fast förstådda och där man på ett riktigt sätt följt masslinjen (utom på några ställen, där ett antal kadrer begått misstag och avvikelser).

Mobiliseringen av massorna har misslyckats på sådana ställen, där den brådstörtat sattes igång av otåliga lokala kadrer utan att invänta de centrala instansernas beslut.

Jordreformen är en politik som är tillämplig över hela landet, men den måste genomföras steg för steg; först på sådana ställen där man har uppnått tillräckliga förutsättningar, och sedan på andra platser.

När Nationalförsamlingen godkänt lagen om jordreform kommer regeringen, nästa år, att fastställa datum och platser inom den fria zonen för jordreformens genomförande.

Regeringen kommer att ägna sig åt de regioner som bebos av nationella minoriteter senare, liksom åt Femte zonen, södra Vietnam och gerillaområdena. I gerillaområden och av fienden besatta områden kommer jordreformen att genomföras efter deras befrielse.

På de platser där mobiliseringen av massorna ännu inte inletts för att genomföra en radikal nedskärning av arrendeavgifterna, måste vi vänta tills denna är avslutad innan vi genomför jordreformen. Vi måste göra det för att kunna organisera bönderna, öka deras politiska medvetenhet, bygga upp deras politiska ledarställning i byarna och samtidigt träna kadrer, rekonstruera organisationerna och förbereda de politiska förutsättningarna för jordreformen.

Inget område får börja mobilisera massorna för att genomföra jordreformen utan regeringens beslut därom.

Jordreformen är böndernas revolution, en klasskamp på landsbygden; det är en hård och komplicerad kamp i stor skala, och det är därför som förberedelserna måste vara noggranna, planerna klart utstakade, ledarskapet mycket fast, platserna valda med omsorg, tidtabellerna rigoröst följda och utförandet riktigt. Detta är villkoren för framgång.

Andra länders erfarenheter har lärt oss att en framgångsrik jordreform kommer att hjälpa oss att övervinna många svårigheter och lösa många problem.

På det militära området kommer vår bondebefolkning att delta med större entusiasm i Motståndskriget och därigenom hjälpa till att utveckla arméns slagkraft och mobilisera folket för frivilligt arbete i motståndsrörelsen. Våra soldater kommer att få mindre bekymmer för sina familjer och de kommer att kunna kämpa med större våldsamt.

På det politiska området kommer den politiska och ekonomiska makten på landsbygden att ligga i böndernas händer, folkets demokratiska diktatur kommer verkligen att genomföras, alliansen mellan arbetare och bönder kommer att bli fastare, Nationella Enhetsfronten kommer att omfatta över 90 % av befolkningen på landsbygden och den kommer att bli oerhört omfattande och stark.

På det ekonomiska området kommer bönderna, då de befriats från feodalism och jordherrarnas förtryck, att producera med glädje och tillämpa sparsamhet, konsumtionen kommer att öka, industri och handel kommer att utvecklas och hela landets ekonomi kommer att gå framåt.

Tack vare produktionsutvecklingen kommer böndernas, arbetarnas, soldaternas och kadrenas försörjning att förbättras i snabbare takt.

Vad gäller kultur och socialvård, så kommer den stora majoriteten av folket att ha tillräckligt med mat och kläder, och i likhet med talesättet att "man måste äta för att kunna fullgöra sina plikter", kommer de därigenom att studera med större entusiasm och på så sätt utveckla goda sedvänjor. Erfarenheterna från de platser där mobiliseringen av massorna inleddes visar, att våra landsmän är mycket intresserade av studier. Detta är ett utmärkt tillfälle för de intellektuella att tjäna folket.

Som framhållits ovan är jordreformen en vidsträckt, komplicerad och hård klasskamp. Den är ännu hårdare och mer komplicerad nu, eftersom vi står mitt uppe i Motståndskriget. Men det är framför allt på grund av att vi snabbare vill föra Motståndskriget till seger, som vi måste vara beslutna att göra jordreformen till en framgång. Det är en komplicerad och hård kamp och det är därför som en del kadrer (partimedlemmar eller ej) kan tänkas göra misstag och avvikelser i sitt tänkande, i sin verksamhet och vid utförandet av jordreformprogrammet. För att hindra och korrigera sådana misstag och brister, måste vi helt och fullt förstå partiets och regeringens politik, lita helt på massorna och följa masslinjen på ett riktigt sätt.

Regeringen och partiet uppfordrar alla kadrer och partimedlemmar att på ett riktigt sätt stå fast vid regeringens och partiets politik och bevara disciplinen, att helt och fullt stå på böndernas sida och leda dem i striden, att offra de privata intressena till förmån för Motståndskrigets och massornas intressen i de lägen då motsättningar uppstår mellan de privata intressena och Motståndskrigets och bondebefolkningens intressen.

Vi måste uppstå hela partiet, hela armén och hela folket för att garantera jordreformens genomförande och fullfölja denna viktiga uppgift.

För de olika demokratiska partiernas medlemmar och kadrer och övriga patriotiska personligheter utgör detta ett enormt prov. Vi måste alla hjälpa till att vinna striden i detta prov, på samma sätt som vi vinner striden i den ofantliga prövning som Motståndskriget mot den aggressiva imperialismen utgör.

Det är därför som våra två huvuduppgifter under de kommande åren blir att göra vårt yttersta för att bekämpa fienden och genomföra jordreformen.

Vi måste eftersträva att bekämpa fienden på skiftande fronter, att tillintetgöra fiendens trupper i så hög grad som möjligt och krossa deras nya militära planer.

Vi måste mobilisera massorna för att genomföra jordreformen på de platser som fastställts av regeringen.

Att genomföra jordreformen är det samma som att säkra segern i Motståndskriget.

Att bekämpa fienden, att tillintetgöra de fientliga styrkorna är detsamma som att säkra jordreformens framgång.

Alla andra arbeten måste underordnas dessa två huvuduppgifter och tjäna deras syften. Under 1954 måste vi lägga särskild vikt vid tre betydelsefulla arbetsuppgifter:

Att kombinera jordreformen med stärkandet av de väpnade styrkorna (den reguljära armén, de lokala arméstyrkorna, milisen och gerillaenheterna) i alla avseenden: organisatoriskt, i övningar, genom att öka deras politiska och tekniska nivå och deras stridsberedskap.

Att kombinera jordreformen med träning av kadrer och ökning av deras ideologiska skolning, med befordran och anpassning av kadrer och anpassning av partiets basorganisationer på landsbygden.

Att kombinera jordreformen med utveckling av jordbruksproduktionen, att garantera att Motståndskrigets behov tillgodoses och att folket får mat för att därigenom öka den nationella ekonomins växtkraft.

Att helt och hållet genomföra dessa två huvuduppgifter och tre viktiga arbetsuppgifter är detsamma som att skapa gynnsammare villkor för genomförandet av andra arbetsuppgifter, såsom att med fasthet vidmakthålla och vidareutveckla striden bakom fiendens linjer, att befästa folkets demokratiska makt i byarna, att reorganisera säkerhetstjänsten, att utveckla och stärka Nationella Enhetsfronten, att inkassera jordbruksskatter, att utveckla ekonomin och finanserna, att intensivisera propagandan och utveckla undervisning, kultur och socialvård.

Vår styrka ligger hos de miljoner bönder som står redo och väntar på att regeringen och partiet skall organisera och leda dem för att med entusiasm resa sig och krossa det feodala och koloniala förtrycket. Med en skicklig organisation och ledning kommer dessa styrkor att skaka himmel och jord och alla kolonialister och feodalherrar kommer att sopas bort.

Sammanfattningsvis kan vi konstatera, att med korrekt ledning från regeringen och partiet och med Nationalförsamlingens och frontens helhjärtade stöd, kommer en framgångsrikt genomförd jordreform att hjälpa oss att ta ett stort steg framåt och att föra Motståndskriget och det nationella uppbyggnadsarbetet till seger.

Lyckönskingsbrev till soldater, krigstjänstare, ungdomsstöttrupper och befolkningen i Nordvästregionen, som vunnit en lysande seger vid Dien Bien Phu

Vår armé har befriat Dien Bien Phu. Regeringen och jag framför våra hjärtliga hälsningar till er, kadrer, soldater, krigstjänstare, ungdomsstöttrupper och ortsbefolkning, som på ett ärofyllt sätt fullföljt er uppgift.

Segern är stor, men det är ändå bara början. Vi får inte bli självgoda och förblindade av framgången och undervärdera fienden. Vi är fast beslutna att kämpa för oberoende, nationell enhet, demokrati och fred. En strid måste bli lång och hård, oavsett om den är militär eller diplomatisk, innan total seger kan uppnås.

Regeringen och jag vill belöna officerarna, soldaterna, de patriotiska arbetarna, de unga stöttrupperna och ortsbefolkningen, som har utfört lysande prestationer.

I förvisning om seger, med vänlig hälsning.

8 maj 1954

Appell efter den framgångsrika avslutningen av Genèveöverenskommelserna

Medborgare i hela landet.

Soldater och kadrer.

Genèvekonferensen har avslutats. Det innebär en stor seger för vår diplomati.

På regeringens vägnar riktar jag helhjärtat denna appell till er:

1 – För fosterlandets fred, enhet, självständighet och demokrati har vårt folk, soldater, kadrer och regering, sammansvetsade i ett monolitiskt block, under dessa åtta år uthärdat vedermödor och bemästrat alla svårigheter för att beslutsamt genomföra Motståndskriget, och vunnit många lysande segrar. Idag vill jag därför på regeringens vägnar hylla er alla, från norr till söder. Jag böjer mitt huvud i respekt vid minnet av de soldater och människor som offrat sina liv för fosterlandet och sänder mina välgångshälsningar till sårade och sjuka soldater.

Denna stora seger har möjliggjorts genom det stöd som givits oss i vår rättvisa kamp av folken i broderländerna, det franska folket och de fredsälskande folken i hela världen.

Tack vare dessa segrar och de ansträngningar som Sovjetunionens delegation gjorde vid Berlinkonferensen, kunde förhandlingar inledas vid Genèvekonferensen mellan vårt land och Frankrike. Vid denna konferens slutade den kamp som vår delegation förde, stödd av

Sovjetunionens och Kinas delegationer, med en stor seger för oss: den franska regeringen har erkänt vårt lands självständighet, suveränitet, enhet och territoriella integritet; den har gått med på att dra tillbaka franska trupper från vårt land etc.

Hädanefters måste vi anstränga oss till det yttersta för att stärka freden och uppnå återförening, självständighet och demokrati i hela landet.

2 – Det första steget mot återupprättande av fred är, att de väpnade styrkorna på båda sidor slutar med eldgivningen.

Omgrupperingen i två regioner är en tillfällig åtgärd; det är ett övergångsstadium för att genomföra vapenvila och återställa fred och bana väg för nationell återförening genom allmänna val. Omgruppering i regioner är på intet sätt en delning av vårt land, inte heller är det en administrativ uppdelning.

Under vapenvilan samlas våra styrkor i norr; de franska trupperna samlas i söder, vilket betyder ett utbyte av områden. Ett antal områden, som tidigare ockuperades av fransmännen, kommer att ingå i vår fria region. Omvänt kommer ett antal områden, som tidigare hade befriats av oss, att tillfälligt ockuperas av de franska trupperna innan de återvänder till Frankrike.

Detta är nödvändigt; norra, centrala och södra Vietnam utgör vårt lands delar. Vårt land kommer helt visst att enas, hela vårt folk kommer med säkerhet att befrias.

Våra landsmän i söder var de som inledde Motståndskriget. De har ett starkt politiskt medvetande. Jag är övertygad om att de kommer att sätta nationella intressen över lokala intressen, bestående intressen över tillfälliga intressen, och förena sina ansträngningar med hela folkets för att stärka freden, uppnå enhet, självständighet och demokrati i hela landet. Partiet, regeringen och jag följer alltid vårt folks strävan, och vi är säkra på att våra landsmän kommer att bli framgångsrika.

3 – Kampen för att stärka freden och uppnå återförening, självständighet och demokrati är också en lång och svår kamp. För att avgå med segern måste vårt folk, våra soldater och kadrer från norr och söder visa stark sammanhållning. Alla måste bli som en i tanke och handling.

Vi är beslutna att hålla de överenskommelser vi ingått med den franska regeringen. Samtidigt begär vi att den franska regeringen korrekt skall fullgöra de överenskommelser som de har undertecknat med oss.

Vi måste göra vårt yttersta för att stärka freden och vara på vår vakt för att kontrollera alla manövrer av dem som försöker bryta den.

Vi måste sträva och kämpa för fria allmänna val i hela landet så att vårt territorium kan återförenas.

Vi måste bruka all vår kraft för att upprätta, bygga, stärka och utveckla vår förmåga på alla områden och därigenom uppnå fullständigt oberoende.

Vi måste göra vårt yttersta för att genomföra sociala reformer i avsikt att förbättra vårt folks levnadsförhållanden och åstadkomma verklig demokrati.

Vi befäster ytterligare våra vänskapliga förbindelser med Kambodja och Laos.

Vi stärker den stora vänskap som råder mellan oss och Sovjetunionen, Kina och andra broderländer. För att upprätthålla freden fördjupar vi solidariteten med det franska folket, folken i Asien och i hela världen.

4 – Jag vädjar till alla våra landsmän, soldater och kadrer att noga följa de riktlinjer och direktiv som utarbetats av partiet och regeringen, att kämpa för fredens bevarande och uppnåendet av nationell återförening, självständighet och demokrati i hela landet.

Jag vädjar enträget till alla verkliga patrioter, oavsett social klass, tro, politisk åsikt eller tidigare anslutning, att uppriktigt samarbeta med oss och kämpa för vårt land och vårt folk, så att vi kan vidmakthålla freden och uppnå återförening, självständighet och demokrati i hela vårt älskade Vietnam.

Om vårt folk står enat, om tusentals män står som en man, då kommer segern förvisso att bli vår.

Länge leve ett fredligt, enat, självständigt och demokratiskt Vietnam.

22 juli 1954

Appell med anledning av huvudstadens befrielse

Kära landsmän och medborgare i Hanoi.

Under de gångna åtta åren har regeringen varit tvungen att leva utanför huvudstaden för att leda Motståndskriget och landets befrielse. Trots att vi var långt ifrån er, var alltid våra hjärtan hos er.

Tack vare vårt folks bergfasta solidaritet och våra soldaters tappra kamp har idag freden återställts. Regeringen är tillbaka i huvudstaden, hos er. Efter att ha varit hundratals kilometer ifrån varandra är vi nu åter tillsammans. Vilket lyckligt återseende!

Som representant för regeringen hälsar jag er hjärtligt, och jag anser det nödvändigt att göra några påpekanden:

Om vi räknar med det andra världskriget har vår huvudstad gått igenom femton år av krig. Denna tämligen långa tid har inneburit mycket lidande! Att huvudstaden ändå har bevarats så som vi nu ser den, beror på den ihärdiga kamp som förts av vårt folk.

Inte desto mindre har vår regering och vårt folk för framtiden mycket att göra för att återställa, förstärka och förbättra det materiella och kulturella livet i vår huvudstad.

De måste göra sitt yttersta för att upprätthålla ordning och säkerhet. Först med en tillfredsställande ordning och säkerhet kan folket leva i fred och arbeta med glädje. Vi måste förena våra ansträngningar och starta en rörelse för arbete, välstånd, integritet och rättvisa, och för bevarandet av goda traditioner och sedvänjor.

Vi måste genomföra följande handlingsprogram:

Allmänna och privata intressen skall tillgodoses med samma omsorg. Både anställda och arbetsgivare skall göra förtjänster. Arbetarna skall gripa sig an produktionen med entusiasm. Köpmännen skall aktivt sköta om sina kommersiella affärer. All ekonomisk (produktion och handel) och finansiell verksamhet i huvudstaden skall fortsätta eller återupptas.

– Regering och föräldrar skall försöka få fram medel till våra barns fortsatta skolgång. Lärare och kulturarbetare skall entusiastiskt tjäna folket. Alla kulturella verksamheter skall bevaras eller återupprättas.

Inom det politiska området skall vi närma oss varandra och sörja för de demokratiska friheterna. Var och en skall göra sitt bästa för att återställa vår huvudstad och bygga ett fredligt, enat, självständigt och demokratiskt Vietnam.

Kort sagt, vårt folk, våra soldater och kadrer måste på ett riktigt sätt genomföra och respektera de direktiv som den militära och administrativa kommittén utfärdar.

Jag tar detta tillfälle i akt för att rikta några ord till utlänningar bosatta i landet: ni är köpmän, affärsfolk, ägare till småindustrier och handelsfirmor, arbetare och intellektuella som lever bland det vietnamesiska folket. Era egendomar har ni skapat er i Vietnam. Era legitima ekonomiska och kulturella aktiviteter främjar också Vietnam. Jag ber er enträget: oroa er inte, utan fortsätt med ert arbete. Det vietnamesiska folket och regeringen skall hjälpa och beskydda er.

Efter en genomgripande revolution blir det komplicerat och svårt att återgå till det normala livet. Men med regeringens beslutsamhet, er trofasthet och ert samarbete med regeringen kommer vi förvisso att klara av alla svårigheter och nå vårt gemensamma mål: att förvandla Hanoi till en fredlig, livlig och blomstrande huvudstad.

Vår regering är en folkets regering. Dess enda målsättning är att tjäna folkets intresse. Den ser ivrigt fram emot att belönas av er medverkan, kontroll, överinseende och kritik vid utförandet av sin uppgift som en folkets trogna och hängivna tjänare.

Jag önskar er solidaritet och framgång i er kamp.

Speciellt önskar jag våra vördnadsvärda åldringar ett långt liv och god hälsa, och att de uppmuntrar den unga generationen till framsteg.

Med tillgivenhet råder jag ungdomarna och barnen att vara flitiga i sina studier och entusiastiskt delta i återställandet och uppbyggnaden av vår älskade huvudstad, över vilken de kommer att bli herrar.

Länge leve Hanoi, huvudstad i Demokratiska Republiken Vietnam!

Länge leve ett fredligt, enat, självständigt och demokratiskt Vietnam!

10 oktober 1954

Svar till den franska tidningen Regards

Fråga: Vad anser Ni, herr President, om fullgörandet av stilleståndsbestämmelserna på de båda sidorna?

Svar: Vi har helt och hållet fullgjort dem. Tyvärr måste vi emellertid säga, att de franska styrkorna inte bara har underlåtit att göra detta, utan att de till och med allvarligt har brutit mot bestämmelserna. Ni kanske känner till vad som pågår.

Fråga: Vilken är Demokratiska Republiken Vietnams allmänna politik inom sitt område?

Svar: Vi gör vårt bästa för att stärka freden och uppnå nationell återförening, självständighet och demokrati i hela Vietnam.

Fråga: Vilka är Demokratiska Republiken Vietnams främsta uppgifter?

Svar: Vi måste ägna våra krafter åt att återställa vår krigsskadade ekonomi och förbättra vårt folks levnadsförhållanden, först och främst för arbetarna i städerna och på landsbygden.

Fråga: Vilka medel använder Demokratiska Republiken Vietnam för att klara av dessa uppgifter?

Svar: Vi förlitar oss på vår egen styrka och på stödet från våra broderländer.

Fråga: Vad anser Ni om situationen i södra Vietnam?

Svar: Jag anser att situationen för närvarande inger farhågor på grund av USA:s allt mer skamlösa inblandning. Otvivelaktigt kommer våra landsmän i söder att protestera kraftigt.

Fråga: Vad har Ni för synpunkt på frågan om evakueringen av katoliker?

Svar: Den frågan ingår i den amerikanska interventionspolitiken, som nu går ut på att sprida oenighet och splittring bland vårt folk.

De umbäranden som våra landsmän utsattes för när de tvingades söderut, har smärtat mig djupt.

Fråga: Vilka relationer avser Demokratiska Republiken Vietnam att upprätta med Frankrike?

Svar: Vi avser att upprätta ekonomiska och kulturella förbindelser med Frankrike på en grundval av jämlikhet, ömsesidiga fördelar, uppriktigt samarbete och ömsesidigt förtroende.

Fråga: Vilka relationer avser Demokratiska Republiken Vietnam att upprätthålla med andra länder, inberäknat de som ingår i den demokratiska fronten (det socialistiska lägret, ö.a.)?

Svar: Naturligtvis har vi vänskapliga förbindelser med länderna i den demokratiska fronten. Samtidigt önskar vi upprätta vänskapliga förbindelser med andra länder, i första hand med asiatiska länder. Jag tar tillfället i akt att be Er framföra mina hjärtligaste hälsningar till det storslagna franska folket, som så ihärdigt kämpade för att stoppa kriget och återupprätta freden i Indokina.

14 december 1954

Tal vid ceremonin för kransnedläggning vid minnesvården över de stupade patriotiska kämparna

Stupade patriotiska kämpar.

I morgon är det nyårsdagen då våra landsmän och armen välkomnar regeringens återkomst till huvudstaden. På denna nationella högtidsdag sörjer alla djupt er bortgång, ni som har offrat era liv för fosterlandet och folket.

Som representant för folket, regeringen och armén framför jag respektfullt en hyllning till ert odödliga minne.

Ni är döda, men era stordåd finns djupt inpräntade i hela landets och folkets hjärta.

Ni är döda, men ert hjältemod har trängt djupt in i sinnet och hjärtat hos alla våra soldater och hela vårt folk i den målmedvetna kampen för fred, enhet, självständighet och demokrati i hela landet.

Ert varma blod har gett vår ärorika nationella flagga en rödare färg. Ert rykte kommer för alltid att leva vidare i historien.

Med några stickor av rökelse vill jag visa er min sorg.

Patriotiska kämpar, ert minne kommer alltid att äras! Långe leve vårt storslagna vietnamesiska fosterland!

31 december 1954

Rapport om DRV:s regeringsdelegations besök i Sovjetunionen och Folkrepubliken Kina

Kära landsmän, vuxna, ungdomar och barn.

På inbjudan av USSR:s regering, Folkrepubliken Kina och Folkrepubliken Mongoliet, har jag, tillsammans med kamrat Truong Chinh, fyra ministrar och tre viceministrar, besökt våra stora broderländer.

Resan från Hanoi till Peking och sedan till Moskva över Ulan Bator (Mongoliets huvudstad) och hemresan uppgick allt som allt till 22 000 kilometer.

Vår delegation avreste den 22 juni och var tillbaka hemma den 22 juli. Det blir exakt en månad.

Besöken hade följande målsättningar:

1 – Att ytterligare stärka vänskapen och solidariteten mellan vårt folk och folken i Sovjetunionen och Kina.

2 – Att utveckla ekonomiska och kulturella förbindelser med broderländerna. Vår delegation sammanträffade med ledare för de båda regeringarna och utbytte synpunkter på situationen i Sydostasien och i världen, på hur freden kunde bevaras och på den ekonomiska och kulturella återuppbyggnaden och utvecklingen av vårt land. Det rådde en fullständig enighet i uppfattning mellan vår delegation och ledarna för broderländerna. Innehållet i samtalen offentliggjordes genom gemensamma kommunikéer, som utfärdades av vår delegation och regeringarna i Sovjetunionen och Folkrepubliken Kina.

Nu skall jag summera vår delegations allmänna intryck under dessa besök:

Vänskapsbanden mellan de två broderländernas folk och regeringar och vårt folk är hjärtliga, och deras stöd och sympati för oss är mycket varm. Vart vi än åkte möttes vi av tusentals, tiotusentals hurrande människor. Till och med barnen ropade entusiastiskt slagorden: "Länge leve det hjältemodiga vietnamesiska folket!"

Vad är orsaken till denna varma vänskap?

Orsaken är att vårt folk, under ledning av Vietnams Arbetarparti och regeringen, stod enat och kämpade tappert under Motståndskriget. För närvarande är vårt folk beslutet att arbeta för fred, enhet, självständighet och demokrati i hela landet.

Orsaken är att Sovjetunionen och Folkrepubliken Kina är demokratiska och socialistiska länder som alltid stöder den rättvisa saken, stöder folken som kämpar för sin självständighet och frihet.

I Sovjetunionen och Kina fann vi att jordbruket och industrin var högt utvecklade, vi fann en hög materiell och kulturell standard och en beslutsamhet hos alla att verka för fredens bevarande.

Vid detta tillfälle är jag lycklig över att kunna meddela er, att Sovjetunionen har beviljat oss hjälp som uppgår till 306 miljoner dong och utbetalas under två år.

Folkrepubliken Kina ger oss hjälp som uppgår till 1 224 miljoner dong, fördelat över fem år.

De andra broderländerna som Polen, Tjeckoslovakien, Bulgarien, Ungern och Tyska Demokratiska Republiken kommer också att ge oss hjälp. Folkrepubliken Mongoliet, som har

en befolkning på omkring en miljon, skall skänka oss 500 ton kött och en mängd nötkreatur och får för att starta en farm för djuruppfödning.

Vid detta tillfälle vill jag än en gång på regeringens och folkets vägnar uttrycka vårt helhjärtade tack till broderländerna.

Broderländerna har hjälpt oss finansiellt och materiellt, de skickar också tekniker som skall hjälpa oss i vårt ekonomiska, kulturella och sociala uppbyggnadsarbete och i utbildningen av våra kadrer.

Deras hjälp är generös och utan biavsikter. Vi behöver inte betala tillbaka det de ger oss. Det är en hjälp utan villkor. De gör sitt bästa för att hjälpa oss och samtidigt respekterar de vår suveränitet. Detta är någonting annat än den "hjälp" de imperialistiska länderna ger, vilken består i att "ge ett och röva tio" för att förslava vårt folk.

Broderländerna ger oss hjälpen för att vi snabbt skall kunna läka såren från kriget, öka jordbruks- och industriproduktionen, utveckla handeln, återställa och utveckla vår ekonomi och kultur, och höja vårt folks levnadsstandard.

Broderländerna, i synnerhet Sovjetunionen och Folkrepubliken Kina, har gett oss mycket hjälp. Denna hjälp är ytterligare en uppmuntran till vårt folk och våra kadrer att anstränga sig för att fylla sina uppgifter, vilka är:

- Att bemöda sig om att återställa ekonomin och kulturlivet, att förbereda grundvalen för vårt lands uppbyggnad.
- Att entusiastiskt tävla med varandra i att öka produktionen och visa sparsamhet.
- Att odla upp obrukad mark, att bekämpa översvämningar och torka, att avskaffa hungersnöd.

Vår linje är nu liksom under motståndstiden: att förlita oss huvudsakligen på vår egen styrka och att anse våra broderländers hjälp som ett tillskott.

Hjälpen från våra broderländer är avsedd att öka vårt kapital. Vi måste använda den skickligt för att öka vår styrka och utveckla våra möjligheter. Men vårt folk och våra kadrer får inte bli helt beroende av denna betydande hjälp.

Tvärtom måste vi lära oss av broderländernas folk deras anda av självförtroende, av entusiastisk tävlan för att öka produktionen och sparandet.

Vårt land är medlem av den stora demokratiska och socialistiska familjen, vilken omfattar över nio hundra miljoner människor. Vi har gått igenom nära nio år av hårt och hjältedigt motståndskrig. Nu har freden återställts, men den är bräcklig; vårt land är fortfarande uppdelat i två zoner; de amerikanska imperialisterna intrigerar för att permanenta vårt lands delning. Ställda inför denna situation måste vi stärka vår kampanda och öka vår vaksamhet. Från norr till söder måste vi stå enade i tanke och handling och kämpa beslutsamt för att övervinna allt som kan förhindra att Genèveavtalet strikt fullgörs.

Vi måste fostra en levande patriotism och en sann internationalism.

Med hjälpen från våra broderländer får vi en ökad kraft att kämpa för att freden stärks och landet återförenas genom allmänna fria val, att självständighet och demokrati uppnås i hela landet.

Länge leve den djupa vänskapen mellan vårt folk och folken i broderländerna.

Länge leve ett fredligt, enat, självständigt och demokratiskt Vietnam!

23 juli 1955

Anförande vid konferensen för att öka produktionen och bekämpa hungersnöden

Det finns ett ordspråk som säger att "Äta är folkets himmel", vilket betyder att för folket är det himmelskt att få äta, utan mat finns det ingen himmel. Ett annat ordspråk säger: "Först när maten är säkrad kan goda ting göras", vilket betyder att utan någonting att äta kan ingenting uträttas.

Det är därför partiet och regeringen ägnar folkets levnadsförhållanden den allra största uppmärksamhet. Om folket hungrar, så har partiet och regeringen felat; om folket fryser, så har partiet och regeringen felat; om folket inte kan läsa eller skriva, så har partiet och regeringen felat; om folket lider av sjukdomar, så har partiet och regeringen felat.

Därför måste partiets och regeringens kadrer från toppen och neråt ägna folkets levnadsförhållanden den allra största omtanke. De måste leda, organisera och uppfostra folket till att öka produktionen och sparandet. Om folket har tillräckligt med mat och kläder, så fullföljer det med lätthet det program som utarbetats av partiet och regeringen. Om folket hungrar, fryser, är okunnigt och lider av sjukdomar, så kan inte våra program förverkligas hur bra de än är.

Vi måste veta hur vi skall uppfostra, leda och stödja folket så att produktionen ökar och sparandet tilltar. Sparandet är nödvändigt, därför att om vi lever ur hand i mun så är vi snart tomhänta. Om kadreerna skickligt leder folket och ger dem praktiskt stöd, och om folket bemödar sig om att öka produktionen och sparandet, då blir alla välfödda och välklädda, allting går lätt, skatterna kommer snabbt in, ekonomin blir livaktig; om folket har tillräckligt med mat att äta, blomstrar snart vårt välstånd, ty i ett jordbruksland som vårt beror allt på jordbruket. Om kadreerna inte vet hur de skall leda och praktiskt stödja folket för att öka produktionen och sparandet, om partimedlemmarna inte föregår med gott exempel, kommer det att bli svårt att klara av allting. Det är därför som inriktningen på ökad produktion och sparande är grundläggande för vår politik. Vi måste öka produktionen och sparandet för att förbättra folkets levnadsförhållanden, återställa ekonomin, utveckla kulturlivet och förebygga och bekämpa hungersnöd. Partikadreerna på alla nivåer och regeringskadreerna borde ägna alla sina omsorger åt att öka produktionen och sparandet. Partimedlemmar måste här vara exemplariska.

Faktum är, att förhållandena är bättre i områden där befolkningen själv organiserar ömsesidig hjälp än på ställen där det bara finns gåvor från regeringen; där visar befolkningen mer entusiasm i arbetet och större enighet, och produktionen är högre.

Partiets centralkommitté har förordat obligatorisk upplåning av ris, ty matbrist på ett ställe betyder inte att rislagren har uttömts, utan att jordägarna hamstrar riset. Om obligatorisk upplåning genomförs skickligt, kommer vi att finna ris; men en del av kadreerna gör inte det och de fortsätter att dela ut ris. Ännu värre, på somliga ställen underlåter kadreerna inte bara att genomdriva upplåningen, utan de delar till och med ut regeringens ris utan urskillning till rika bönder och jordägare. Orsaken till detta är att kadreerna saknar ett klart klassmedvetande.

Det är också därför att klassmedvetandet inte är klart som kadreerna blir byråkratiska, och avviker alltför mycket antingen åt höger eller åt vänster. När det uppstår brist på ris organiserar inte kadreerna produktionen på basis av självhjälp och ömsesidig hjälp mellan människorna, eller också genomför de inte den obligatoriska upplåningen. När regeringens ris kommer distribueras det så urskillningslöst och försenat, att de hungrande inte får sitt ris i tid medan de som inte hungrar också tilldelas ris. Men ännu värre, av det ris som regeringen delar ut når endast hälften de hungrande, medan den andra hälften försvillas eller förstörs.

Att stjäla eller förstöra är redan det ett brott, men att stjäla eller förstöra det ris som är avsett för dem som svälter är ett ännu allvarligare brott. Det är som när agenterna anordnar massmord på våra landsmän. Det är ett brott mot partiet och regeringen, folket och

broderländerna. Ett synnerligen allvarligt brott. Partiets och regeringens kadrer måste undersöka stölderna och förstörelsen för att mäta ut rättvisa straff.

Vid den här tiden har riset skördats i många områden. Många kamrater tror alltför snabbt att hungersnöd inte längre finns. Det är önsketänkande.

Subjektivitet bör undvikas.

Jag ber er leda, organisera och hjälpa folket att vara sparsamma, inte förstöra den föda vi har och samtidigt att öka produktionen så att vi kan förhindra hungersnöden i september.

Kort sagt, kom ihåg dessa tre punkter:

- 1 – Förstå fullt ut centralkommitténs och regeringens politik.
- 2 – Var medvetna om folkets levnadsförhållanden, förlita er på folkets styrka och skapande förmåga.
- 3 – Ha tillit till att ni lyckas med det som ni har bestämt er för att göra.

Gör vi så, kan vi vara säkra på att produktionen och sparandet kommer att öka och hungersnöden bekämpas.

Det är bättre att avvärja hungern än att bekämpa den, liksom det är bättre att förebygga sjukdomar än att bekämpa dem.

Bland er finns det personer som har utfört många bedrifter, andra få bedrifter, det finns personer som har många brister, andra få brister. Jag har några priser att ge er. De skall tilldelas de mest framstående kadreerna eller de områden som har uppvisat de största framgångarna.

Juli 1955

Instruktioner vid konferensen för översyn av folkbildningen under första halvåret 1956

På regeringens och partiets vägnar hälsar jag er – kadrer och folkbildningsarbetare – och gratulerar folkbildningstjänsten för dess framgångar under årets första hälft. Under de sista sex månaderna har 2 100 000 personer deltagit i undervisningen. Detta är ett stort framsteg. Tidigare, under imperialismens och feodalismens tid, var 90 procent av vår befolkning analfabeter. Senare arbetade bortgångne herr Nguyen Van To och ett antal progressiva personer för att sprida skrivkonsten bland folket. De gjorde storartade ansträngningar, men endast 5 000 personer per år deltog i undervisningen. Under de sista sex månaderna i år var antalet elever över två miljoner. Detta är ett stort framsteg, men vi bör inte anse det tillräckligt, vi bör göra ytterligare ansträngningar och undvika självbedrägeri och självbelåtenhet.

Efter sju dagars diskussioner och utbyte av erfarenheter, vet ni förmodligen mer än jag. Men jag skulle vilja bidra med några egna erfarenheter.

1) För att analfabetismen skall kunna utrotas bland de stora massorna, där den överväldigande majoriteten är bönder, måste bildningsrörelsen vara en massrörelse. Vi måste stå nära massorna, diskutera med dem, använda former och metoder som lämpar sig för deras livsföring och stödja oss på dem i grundandet av rörelsen.

Förr i tiden bedrev ett antal kadrer och jag hemlig revolutionär verksamhet i Cao Bang. De flesta av våra landsmän där var Nung, Man och Tho (nationella minoriteter, ö.a.), vilka kunde mycket lite vietnamesiska, levde utspridda i bergen långt ifrån varandra och var fullt upptagna

av sitt arbete, och både undervisning och läsning måste ske i hemlighet. Vi bedrev folkbildning under dessa svåra omständigheter, och vi lyckades. Kadrerna utarbetade en plan i samråd med våra landsmän och dessa rådde dem hur de skulle gå tillväga. De läs- och skrivkunniga lärde dem som inte kunde läsa eller skriva, de som hade kunskaper lärde dem som inga kunskaper hade.

Undervisningen bedrevs i grottor; varje by sände en person för att studera under några dagar, sedan återvände han och undervisade sina bybor. När hans kunskaper hade uttömts, återvände han till skolan och lärde sig lite mer. Medan de undervisade andra, lärde sig också lärarna själva. Sådan var den metod vi använde i folkbildningsarbetet så att den utvecklades till en rörelse.

På den tiden var våra landsmän, trots fiendens restriktioner och ständiga förföljelser, mycket flitiga i sina studier, och kvinnor och barn var flitigare än män. Även när jag numera besöker skolorna finner jag att kvinnor och barn är fler än männen. Många män har ännu inte deltagit i undervisningen. På den tiden fanns det inga klassrum eller skolhus; folk som gick och rensade ogräs eller samlade grönsaker utsåg någon plats, och dit gick de för att undervisa varandra. Pojkarna som vaktade vattenbufflarna samlades på ett speciellt ställe och lärde av varandra. Kadrer som var på väg till sitt arbete på fälten hejdades ofta av byborna, som bad dem förhöra läxorna; om de inte kunde sina läxor, brukade kadrerna hjälpa dem tillrätta; om de kunde dem väl, brukade de uppmana kadrerna att gå igenom en ny läxa.

Underjordiska kadrer skulle undervisa och få en person läs- och skrivkundig var tredje månad. På den tiden fanns det ingen hjälp från regeringen, inget ministerium eller departement som sysselsatte sig med utbildningsproblemen, men under sådana vanskliga förhållanden utvecklades rörelsen konstant, likt olja som breder ut sig, genom att de läs- och skrivkundiga lärde dem som inte kunde läsa och skriva.

Arbetare och bönder har mycket arbete att uträtta. Om undervisningsmetoderna inte är anpassade efter eleverna, efter deras arbete och livsföring, om vi väntar oss klassrum med bänkar och bord, så kan vi aldrig nå framgångar. Organisationen av undervisningen måste stå i överensstämmelse med elevernas levnadsförhållanden, först då kommer rörelsen att bestå och ge goda resultat. Våra landsmän är fortfarande fattiga och har inte råd att köpa papper och penna, därför är en liten anteckningsbok som går ner i fickan tillräckligt för var och en. Läs- och skrivövningar kan ske var som helst när man använder träkol och marken eller bananblad som penna och papper.

Både vad gäller studier och undervisning är ungdomen vår bästa kraft i folkbildningsarbetet. Överallt borde vi få ungdomarna att inse sin uppgift. Både i studier och undervisning måste ungdomen alltid utgöra förtruppen.

2) Folkbildningsarbete är också lärararbete, men inte i skolhus eller klassrum med lampor och böcker som i vanliga skolor. Det är en bred, mångfaldig och självförsörjande rörelse. Vanliga skolor är indelade i första, andra, tredje, fjärde klass, men i folkbildningen har vi elever av alla slag, de unga, de gamla, en del vet mycket, andra vet mindre, somliga lär fort, andra långsamt, därför är det en svår uppgift som kräver mycket tålamod och möda. Rädslan för svårigheter och mödosamt arbete får inte finnas inom folkbildningen. Ibland kan vi få gå och undervisa en flerbarnsmor hemma hos henne. De äldre människor, som visar en motvillig attityd till undervisningen, får vi tålmodigt försöka övertala att delta, eller ibland gå och undervisa dem i deras hem. För att utrota analfabetismen bland folket är ihärdighet oundgänglig; byråkrati och order fram och tillbaka är en omöjlig metod.

Arbetet är obekvämt och svårt, och det inbringar ingen ryktbarhet alls. Under Motståndskriget kunde vi, om vi lyckades döda många fiender, bli föredömliga soldater eller hjältar; om vi

arbetar på en fabrik kan vi göra många uppfinningar eller överskrida produktionsmålet, och vi blir då framstående arbetare eller arbetshjältar. Trots att folkbildningsarbete varken gör oss berömda eller låter särskilt lockande, är det dock ärofullt. Vi får inte stå på ett ställe och önska oss vara på ett annat, vi får inte uppmuntra den missriktade ambitionen att sluta med folkbildningsarbetet och börja i en teknisk skola eller undervisa i en vanlig skola eller ta ett annat arbete.

Inom samhällslivet finns det många sysselsättningar och en arbetsdelning är därför ofrånkomlig. Jag gör ett arbete, du påbörjar ett annat. Folkbildningen är ett viktigt arbete som har stor betydelse för nationen och samhället, liksom för uppbyggnaden av fosterlandet. Trots att det inte låter särskilt lockande, ryktbart eller framstående, är det verkligen ett mycket viktigt arbete.

3) Folkbildningsarbetet har också sitt ledarskap. Det är ministeriet, departements-, zon- och provinsavdelningarna. Att leda betyder inte att sitta och skriva i sina tjänstepapper. Under motståndstiden fanns det många kadrer som kunde göra upp ett bra program för det högre skolväsendet, men som var odugliga när det gällde att ta hand om folkbildningen, därför att de alltid satt på sina tjänsterum. Ledarna måste samarbeta intimt med kadreerna och hjälpa dem att komma över svårigheter; byråkrati och kommenderande fram och tillbaka måste undvikas. I allt arbete är intimt samarbete med folket väsentligt; folkbildningstjänsten på alla nivåer bör rätta till sina egna fel, om där finns några, och lära av andras erfarenheter.

4) Förr kunde inte arbetare och bönder skicka sina barn till skolan, eftersom de var fattiga; endast ett fåtal barn kunde få undervisning, och majoriteten av dessa kom från välbärgade familjer som hade tillräckligt med mat att äta. På landet kunde endast barn till jordägare och rika bönder gå i skola. Somliga kadrer frågar sig om barn till jordägare och rika bönder bör tillåtas att undervisa inom folkbildningen. Det är att ställa frågan felaktigt. Vilka ungdomar som helst, pojkar och flickor, kommer att anförtros det här arbetet om de är bra, inte annars. En duglig ung människa som ogillar sina föräldrars exploatering och inte tar parti för dem i handlingar som motarbetar folket, kommer att accepteras som lärare inom folkbildningen. Om han eller hon har begått svåra misstag, kommer inte arbetet att anförtros dem, varken inom folkbildningen eller något annat offentligt arbete. Om vissa ungdomar har föräldrar som är brottsligt belastade jordägare, men inte följer sina föräldrar, så är de inte skyldiga och de kan få medborgerliga rättigheter som andra ungdomar. De kan delta i undervisningen eller delta i offentliga arbeten eller gå med i folkliga organisationer. Detta förhållande måste förstås ordentligt och tillämpas riktigt av er som bor på landet.

5) Folkbildningsarbete kan, trots att det uppenbarligen inte är heroiskt, göra landet en verkligt stor nytta om det kan utrota analfabetismen bland folket på tre år. Vårt land skulle känna sig stolt om vi snabbt kunde få bort analfabetismen. I s.k. civiliserade länder som USA, Storbritannien och Frankrike finns det fortfarande en del analfabeter. Att utrota analfabetismen på två eller tre år skulle vara en mycket stor seger. Vi måste inse detta och göra ytterligare ansträngningar. Under dessa ansträngningar är det inte den här mannen eller den där kvinnan som blir hjälte, utan alla kadrer och lärare som arbetar för folkbildningen blir hjältar; och kollektiva hjältar är så mycket bättre.

Om analfabetismen utrotas på tre år, kommer nya uppgifter för regeringen, undervisningsministeriet och kulturministeriet. Även ni kommer att ställas inför nya uppgifter. När alla kan läsa och skriva betyder det inte att ni kommer att ha fullgjort era uppgifter och att ni kan ta igen er eller börja med något annat arbete.

Vi måste först göra alla människor läs- och skrivkunniga. När de kan läsa, bör de gå vidare i sina studier. Läskunniga människor blir snart analfabeter igen om de inte har någonting att

läsa. Regeringen och undervisningsministeriet har därför uppgiften att skaffa fram böcker och tidningar som är anpassade efter dessa läsares förmåga.

Ni har till uppgift att hjälpa de av våra landsmän som är analfabeter att lära sig läsa och skriva, och att sedan driva på deras fortsatta studier. Så ni måste själva gå vidare i era studier för att kunna undervisa på en högre nivå. Vårt land gör framsteg, kadreerna bör också göra framsteg. De borde gå i spetsen för att säkra nationens kontinuerliga framsteg.

Avslutningsvis vill jag nämna att partiet och regeringen kommer att belöna de kommuner som först utrotar analfabetismen inom sitt distrikt, de distrikt som först kan göra det i sin provins, och de provinser som kan göra det först i hela landet.

Om ni vill bli belönade, måste ni göra stora ansträngningar. Att göra ansträngningar betyder inte att utfärda order och tvinga folk att komma och studera, eller tvinga dem till att studera mer än de förmår; ni bör vara flitiga och göra ansträngningar som överensstämmer med masslinjen.

Våra landsmän är duktiga när det gäller att lära sig, det har vi erfarenheter av. Om våra kadreer bemödar sig om att berika sina erfarenheter, utbyta åsikter och diskutera olika angelägenheter sinsemellan, då kommer arbetet med största säkerhet att lyckas.

Jag vill skänka er 15 minnestecken som belöning till de kadreer som har uppnått goda resultat.

16 juli 1956

Brev till bönderna och kadreerna om det framgångsrika genomförandet av jordreformen i norr

Två år har gått sedan det segerrika Motståndskriget avslutades, den norra delen av vårt land har helt befriats från kolonialismens bojor; nu har också bönderna i norr befriats från feodaltherrarnas ok.

Nära tio miljoner bönder har fått jord, tiotusentals nya kadreer har lärts upp på landet. Partiorganisationen, administrationen och böndernas kommunala föreningar har måst anpassas och nyordnas.

Detta är en stor seger som öppnar vägen för våra bönder till att skapa sig en tillvaro, där det är väl sorjt för deras behov av mat och kläder; det ger ett värdefullt bidrag till den ekonomiska återuppbyggnaden och utvecklingen, och till att den norra delen av landet konsoliderats till ett stabilt fäste för kampen att ena vårt land.

Denna seger har vunnits tack vare partiets och regeringens riktiga politik, de arbetande böndernas enhetliga kamp, arméns och folkets aktiva stöd och kadreernas offer och ansträngningar.

Vid detta tillfälle vill jag, som representant för partiet och regeringen, betyga min tillgivenhet och:

gratulera våra bönder till deras seger;
gratulera jordreformkadreerna, de kommunala kadreerna och aktivisterna som har gjort stora upppoffringar, övervunnit svårigheter och kämpat ihärdigt;
gratulera folket och armén som aktivt har bidragit till den gemensamma segern.

Jordreformen är ett led i klasskampen mot feodalisterna, en våldsamt och hård revolution som får marken att skälva. Dessutom har fienden med raseri bedrivit sabotage. Ett antal av våra kadreer har inte helt förstått politiken med jordreform eller inte följt masslinjen; vår ledning,

partiets centralkommitté och regeringen, har ibland saknat kontakt med verklighetens krav och bortsett ifrån kontroll och uppmuntran. Allt detta har gjort att vi begått misstag och uppvisat brister vid genomförandet av jordreformen: vad beträffar förståelsen för landsbygdens enhet, bekämpandet av fienden, organisationens anpassning, tillämpningen av skattepolitiken för jordbruket etc.

Partiets centralkommitté och regeringen har gjort en noggrann översyn över dessa misstag och brister och utarbetat planer för att effektivt korrigera dem i avsikt att ena kadreerna och folket, stabilisera landsbygden och främja produktionen.

Vi måste korrigera sådana brister som: att inte helt förlita sig på de fattiga och jordlösa bönderna, att inte nära förena sig med mellanbönderna, och att inte etablera en uppriktig allians med de rika bönderna.

De som felaktigt klassificerats som rika bönder eller jordägare måste få sin ställning omvärderad.

Medlemskap i partiet, rättigheter och heder måste återges partimedlemmar, kadrer och andra som dömts orättvist.

Vad jordägarna angår, bör vi hålla oss till 8-punktsöverenskommelsen när vi har med dem att göra, och uppmärksamma vilka av dem som var med i Motståndskriget och stödde revolutionen, eller dem vars barn har tagit värvning i armén eller arbetar som kadrer. Överallt där jordområden eller produktionsresultat har felbedömts måste nya uppskattningar göras.

Korrigeringen av misstag måste ske bestämt och planmässigt.

Det som kan rättas till omedelbart måste handläggas utan dröjsmål. Det som inte omedelbart kan korrigeras, måste göras i samband med kontrollaktionerna.

Det är nödvändigt att det verk vi har åstadkommit förs vidare, och samtidigt att begångna oförrätter resolut rättas till.

Nu är folket herrar över landsbygden; därför måste det stå fast enat, entusiastiskt engagera sig i produktionen, utveckla och stärka sina samarbetsorgan etc. för att öka sitt välstånd från dag till dag och bidra till att vårt folk får det bättre och stärka vårt land.

Kadrer måste bemöda sig om att studera allmän kultur och politik, att föregå med gott exempel i arbete och produktion och att på ett praktiskt sätt bry sig om folkets levnadsförhållanden.

Folket bör ärligt kritisera och hjälpa kadreerna i deras arbete.

Kadrer på zon- och provinsnivån måste ge praktiskt stöd åt kadrer i distrikten och kommunerna så att deras arbete och produktion kommer att ge goda resultat.

Enhet är vår oövervinnliga styrka. För att den norra delen av vårt land skall förstärkas till ett pålitligt fäste för kampen att ena vårt land, måste hela folket stå nära och brett enade på basis av alliansen arbetare–bönder i Vietnamesiska fosterlandsfronten. Det är speciellt viktigt för *gamla och nya kadrer* i partiet och regeringen att tillägna sig en idéernas identitet, att vara eniga och trofasta och tävla i att tjäna folket.

Alla kadrer och hela folket bör stå enat kring partiet och regeringen och bemöda sig om att överträffa varandra i att göra vår demokratiska landsbygd lyckligare och mer blomstrande.

Hälsningar av tillgivenhet och enighet.

18 augusti 1956

Tal på kulturarbetarnas kongress

Ni möts idag efter att ha deltagit i en kampanj för att öka produktionen. På partiets och regeringens vägnar hälsar jag er välkomna.

... Nu vill jag göra några påpekanden: I kulturarbetet har kadrerna gjort ansträngningar och, på det hela taget, har de olika delarna av kulturlivet visat upp resultat; detta är prisvärt, men fortfarande finns många brister. Låt oss ta ett exempel: att rehabilitera den folkliga kulturen innebär att bevara det som är bra och att gradvis avfärda det som är dåligt. I detta avseende har vi lyckats tämligen väl i år; men förra året hände det, medan vi rehabiliterade den folkliga kulturen, att också vidskepliga riter och bruk kom tillbaka. Det fick till följd att folk på landsbygden på många ställen struntade i produktionen och inte gjorde annat än sjöng besvärjelse-sånger, skramlade med skullror och slog på trumma. Vissa byar samlade in massor med pengar för att köpa ritualdräkter: kåpor, hjälmar och stövlar. Är det ett riktigt sätt att rehabilitera den folkliga kulturen? Vi måste bevara och utveckla det som är bra och förinta det som är dåligt.

I fortsättningen vill jag ge er några synpunkter till hjälp för era diskussioner. Vad är hela partiets och folkets uppgift för närvarande? Det är att bygga landets norra del gradvis närmare socialism, att tjäna som ett starkt fäste i kampen för nationell återförening. För att kampen för nationell återförening skall kunna genomföras måste vi bygga norr närmare socialism.

Kulturarbetare har nu börjat delta i praktiskt arbete och tjäna produktionen, vilket är en god sak. Det är en god förändring, men endast ett första steg. Men ni förtjänar beröm, i synnerhet de som har varit i bergsområdena. Vi måste erkänna att våra kulturella aktiviteter i stort sett har varit begränsade till städer, där de är lätta att utveckla, men att de fortfarande inte har nått ut till våra landsmän av Meo- och Man-nationaliteterna. I högländerna innebär det att gå från ett hus eller hydda till en annan, vanligtvis en promenad på över fem kilometer upp för berg och ned för dalar, och att man måste vada över många vattendrag. De som gör sådana färder måste ha tålmod.

Ur en mer allmän synpunkt är det första steget ett gott steg. Men ni måste visa ihärdighet och ytterligare utveckla dessa ansträngningar.

Den andra punkten jag skulle vilja understryka, är att kulturarbetare som alla andra arbetare måste utbilda sig ideologiskt och utöka sina politiska kunskaper, sin kampberedskap och ansvarskänsla. Till exempel: de som åker till minoritetsområdena måste först och främst ha en vilja och en politisk hållning. Förutom detta, måste ni ägna nödvändig uppmärksamhet åt artistiska, yrkesmässiga, kulturella och tekniska studier. Vi måste även inse, att jämfört med broderländerna, t.ex. Korea, har vi fortfarande en låg kulturell och teknisk nivå. På de politiska och ideologiska områdena, i känslan för ansvar eller inom de yrkesmässiga, artistiska, tekniska och kulturella områdena är vår standard fortfarande låg. Därför måste var och en göra ytterligare ansträngningar i sina studier. För att använda ett kinesiskt talesätt, måste vi vara "först kommunister, sedan experter"; båda uppgifterna måste bedrivas grundligt.

En annan fråga som klart måste framställas, är: vem skall kulturen tjäna? Vi måste säga, självfallet, att den skall tjäna arbetare, bönder och soldater, vilka utgör vårt folks huvudstyrka. För några år sedan löstes inte denna fråga på ett skarpt och klart sätt, eller hur? Kulturarbetare kan inte tala om konst för konstens egen skull, utan måste bekräfta att kulturens uppgift är att tjäna arbetare, bönder och soldater.

Vi har en annan fråga också, den om massorna och litterärt skapande. Kan massorna skapa litterära arbeten? Är de kvalificerade för det? Denna fråga måste klart besvaras. Massorna är skapande, arbetare och bönder är skapande. De skapar inte bara materiella värden för

samhället, utan även litterära arbeten. Ni vet alla vilka som har författat talesätten. Det är massorna. Våra vackra ordspråk, folkvisor och dikter är sådana massornas arbeten. De är vackra, men korta, inte långdragna och invecklade. Kulturarbetarna måste hjälpa och befrämja massornas konstskapande, dessa dyrbara pärlor. För att kunna det, måste vi naturligtvis behärska politik och teknik, för att skära dessa dyrbara stenar till verkligt artistiska och fina pärlor.

En annan fråga är popularisering och upplyftning. Vad är upplyftning? Det betyder att höja den kulturella nivån. Men för att höja nivån måste vi börja från en grundval; om vi höjde den från "tomma intet" skulle det varken finnas en hög eller en låg nivå. Detta innebär: vi måste popularisera först, dvs. vi måste ha en grundval, och sedan, utifrån denna popularisering, denna grundval, skall vi höja nivån. Ta ett exempel: numera har folkbildningen utvecklats ganska väl på många platser: många byar, distrikt och städer har utrotat analfabetismen. Popularisering har redan skett. Men nu måste ytterligare ett steg tas. Sedan analfabetismen har utrotats måste någonting annat göras; vi kan inte stanna upp där.

Samma sak gäller för artistiskt och kulturellt arbete. Vi måste, kort sagt, ha en grundval och med utgångspunkt från denna bestämma upplyftningens nivå och innehåll. Detta om popularisering och upplyftning.

Kulturministeriets olika avdelningar samt de skilda kulturorganisationerna och kulturinstitutionerna på provinsplanet måste föras ut till landsbygden, fabrikerna och armén: för att uppnå detta, måste deras representanter arbeta, äta och bo med folket. Om vi åker ut på landsbygden, oregelbundet, och arbetar, äter och bor i avskildhet från folket, hur kan vi då sympatisera med dem, hur kan vi då få vänner bland arbetarna, bönderna och soldaterna? För att verkligen närma oss massorna måste vi äta, bo och arbeta tillsammans med dem; endast genom att göra så kan vi bli förtrogna med deras levnadsförhållanden och förstå deras svårigheter, deras vilja och mod, deras förhoppningar.

Jag hoppas att denna kongress kommer att fatta praktiska beslut. Jag önskar er alla lycka till.

30 oktober 1958

Utdrag ur ett anförande vid ett diskussionsmöte för kadrer om förslaget till äktenskaps- och familjelag⁸

... Det finns folk som anser att jag som ungtkarl inte kan ha någon grundlig kunskap i denna fråga. Trots att jag inte har någon egen familj, har jag ändå en mycket stor familj – arbetarklassen över hela världen och det vietnamesiska folket. Utifrån denna omfattande familj kan jag bedöma och föreställa mig den lilla.

Numera eftersträvar hela vårt folk en socialistisk uppbyggnad. Vad bör göras för att bygga socialism?

Produktionen måste självfallet öka så mycket som möjligt. För att öka produktionen krävs en stor arbetsstyrka, vilken endast tillfredsställande kan erhållas genom att den kvinnliga arbetskraften emanciperas.

Kvinnorna utgör halva samhället. Om de inte frigörs, förblir halva samhället ofritt.

⁸ Den 28 december 1959, vid sin 11:e session, antog nationalförsamlingen äktenskaps- och familjelagen. Denna lag är baserad på fyra grundläggande principer: äktenskapets frihet, monogami, jämlikhet mellan man och kvinna, och försvar av barnens rättigheter och intressen. Antagandet av denna lag har en stor social och revolutionär betydelse.

Om kvinnorna inte emanciperas har endast en halv socialism skapats.

Det är riktigt att visa ett livligt intresse för familjen: många familjer bildar samhället. Ett gott samhälle gör en god familj och tvärtom. Familjen är samhällets kärna. Det är just för att bygga socialism som det är nödvändigt att ägna uppmärksamhet åt denna kärna.

”Om man och hustru håller sams kan de tömma Östra havet”, som ordspråket säger. (Östra havet är det vietnamesiska namnet för Sydkinesiska sjön, ö.a.)

För att det äktenskapliga samlivet skall bli harmoniskt, måste det grundas på verklig kärlek.

Den äktenskapslag som skall föreläggas nationalförsamlingen är en revolution, en integrerande del av den socialistiska revolutionen.

Därför måste vi anlägga ett proletärt synsätt för att förstå den. Den är inte riktig om vår förståelse grundar sig på ett feodalt, borgerligt eller småborgerligt synsätt.

Äktenskapslagen syftar till att emancipera kvinnorna, dvs. till att befria halva samhället. Kvinnornas frigörelse måste genomföras samtidigt med att det feodala och borgerliga tänkandet fördrivs hos männen.

Vad dem själva angår, så skall inte kvinnorna vänta på att regeringens och partiets direktiv befriar dem, utan de måste förlita sig på sig själva och kämpa.

Partiet måste ge denna lag en framskjuten plats, från förberedelserna till dess framläggande och dess verkställelse, ty detta är en revolution. Partiets ledarskap innebär att alla kadrer och partimedlemmar strikt måste tillämpa denna lag och leda alla ungdoms- och kvinnoorganisationer resolut och korrekt för att få den genomförd...

Verkställandet av denna lag är:

- dels gynnsamt, därför att vårt folk har fått undervisning av partiet och gjort stora framsteg;
- dels innebär det många svårigheter, på grund av bestående och djupt rotade gamla vanor och traditioner hos folket. Därför är inte allting överståndet i och med att denna lag utfärdas, utan långsiktig *propaganda och undervisning måste bedrivas för att goda resultat skall uppnås.*

Jag hoppas att ni alla skall göra ert bästa, ha tålamod, en grundlig kännedom om denna lag och att ni skall genomföra den till allas tillfredsställelse. Ni måste särskilt tänka på att vara omsorgsfulla, ty denna lag utövar ett stort inflytande på *familjens, samhällets och nationens framtid.*

Oktober 1959

Öppningsanförande vid ceremonin på trettioårsdagen av partiets grundande

Kära kamrater.

På partiets centralkommittés och Fosterlandsfrontens vägnar hälsar jag alla närvarande kamrater välkomna till detta högtidlighållande av partiets trettioårsdag.

Under den senaste tiden har i hela norra delen av vårt land, i städer och på landsbygden, i fabrikena, jordbruken, kooperativen, armén, skolorna etc. alla tävlat entusiastiskt med varandra i att göra framsteg till partiets ära. På partiets vägnar vill jag framföra beröm och tack till alla landsmän.

Våra landsmän i söder, som heroiskt deltog i Revolutionen och Motståndskriget, står nu enade och kämpar uthålligt mot den grymma USA–Diem-regimen, för förbättrade levnadsförhållanden, demokratiska friheter och fredlig nationell återförening, och de har hela tiden haft den norra delen av landet i sina tankar. På partiets vägnar sänder jag dem de mest tillgivna hälsningar, och säger dem att vår rättvisa kamp, även om den är utdragen och hård, med säkerhet kommer att segra.

Kära kamrater.

Med en revolutionärs hela blygsamhet, har vi ändå rätt att säga: *vårt parti är sannerligen storslaget!*

Vårt parti är en fullödig skapelse av den arbetande klassen. I den stora, internationella proletära familjen under marxismen-leninismens banér har vårt parti sådana äldre bröder som Sovjetunionens Kommunistiska Parti, Kinas Kommunistiska Parti, Frankrikes Kommunistiska Parti och andra broderpartier, vilka omfattar 35 miljoner förkämpar för arbetarklassen.

Vårt parti är sannerligen storslaget! Från den dag vårt land invaderades av den franska imperialismen och förvandlades till dess koloni, förnedrades vårt folk till slaveri och vårt fosterland förtrampades under en grym fiendes järnklack. Under årtionden före vårt partis födelse var situationen mörk och tycktes hopplös.

Alltsedan sin begynnelse har vårt parti hållit revolutionens och solidaritetens fana högt och lett vårt folks frammarsch i kamp för nationens och de arbetande klassernas frigörelse. Likt den uppgående solen har partiets röda fana fördrivit mörkrets svarta ridå, kastat ljus över vägen och steg för steg lett vårt folk mot segern i den anti-imperialistiska och antifeodala revolutionen.

”När man äter frukt bör man tänka på fruktodlaren.” På den här glada högtidsdagen måste vi också tänka på vårt folks och partis hjältar och martyrer.

Under de femton års kamp som föregick Augustirevolutionen och under Motståndskrigets nio år, är det så många framstående partimedlemmar och så många män och kvinnor bland de revolutionära massorna som gjort verkligt heroiska offer för folket och partiet. Enbart bland kamraterna i partiets centralkommitté har fjorton blivit skjutna, halshuggna eller ihjälslagna i fängelse av de franska imperialisterna. Dessa martyrs blod har färgat vår revolutionära fana mer lysande röd. Deras hjältemodiga offer gjordes för att ge vårt land självständighetens blomma och frihetens frukter. Vårt folk kommer för alltid att minnas dessa martyrs gärningar, och vi måste ständigt hämta inspiration ur deras hängivna anda för att övervinna alla svårigheter och vedermödor och fullborda den revolutionära uppgift de har överlämnat åt oss.

Vid detta tillfälle vill jag påminna er om att 31 av de kamrater som nu är med i centralkommittén tillsammans dömts till 222 års fängelse och deportation av de franska imperialisterna före revolutionen, för att inte nämna dem som dömdes till döden i sin frånvaro och alla fängelseår som de som flydde undgick. Men våra kamrater gjorde något gott av det onda, de kompenserade fängelsetiden genom att diskutera och studera politisk teori. Detta bevisar ännu en gång, inte bara att fiendens extremt brutala förtryckarpolitik var ur stånd att hejda revolutionens framryckning, utan att den tvärtom blev en provosten, att den ytterligare härdade revolutionärerna. Och resultatet blev att revolutionen har triumferat, imperialisterna har besegrats.

Vårt parti är sannerligen storslaget. Här är ett exempel på det: vår historia berättar om en nationalhjälte, Thanh Giong, som drev bort inkräktarna med bambulansar. Under

Motståndskrigets första dagar ledde vårt parti tusentals, tiotusentals hjältar att följa Thanh Giongs exempel och bekämpa de franska kolonialisterna med bambuspjut

Men att segra över imperialism och feodalism är ganska lätt; det är mycket svårare att bekämpa fattigdom och efterblivenhet. Numera är norra Vietnam helt befriat, partiet samlar och leder vårt folk att tävla med varandra i att bygga socialism, att skapa en lycklig tillvaro i välstånd med utmärkta seder och goda vanor. Så länge en vietnames fortfarande exploateras och förnedras till fattigdom, kommer partiet också att lida och anse att det ännu inte har fullgjort sin uppgift. Det är anledningen till att partiet, samtidigt som det arbetar med stora angelägenheter, t.ex. utveckling av vår efterblivna ekonomi och kultur, ständigt sysselsätter sig med småsaker som fisksås, salt etc., vilka är oundgängliga för folket i deras dagliga liv. Vårt parti är storslaget därför att det omfattar hela landet och på samma gång är nära varje landsmans hjärta.

Vårt parti är storslaget därför att det inte har några andra intressen vid sidan av klassen, folket och nationen.

Vårt partis omedelbara uppgift är att leda folket till att intensifiera sin tävlan i att öka produktion och sparsamhet för att bygga socialism i norr, vilket därigenom kan tjäna som ett stabilt fäste i kampen för nationell återförening.

Broderländerna i det socialistiska lägret har alla avancerat med stormsteg, till exempel: Sovjetunionen kommer i huvudsak att genomföra sin sjuårsplan för att bygga kommunismen mellan ett och tre år tidigare än beräknat. På bara tre år har Kina till största delen genomfört den andra femårsplanen. Korea har huvudsakligen genomfört femårsplanen på två och ett halvt år, etc.

Vårt folk har en traditionell ihärdighet och åtnjuter ett helhjärtat stöd från broderländerna. Vi måste besluta oss för att studera och hinna ifatt dem.

De goda resultaten i tävlingen som föregått firandet av partiets födelsedag visar, att vårt folk är rikt på skapande förmåga och starkt. Då man en gång har fått en grundlig förståelse för det man gör, hur stort det än är, kan man övervinna alla svårigheter och bringa det till framgång.

Partiets centralkommitté uppmanar alla medlemmar i partiet och i Arbetarnas Ungdomsförbund, i varje ställning och syssla, att förbättra sina revolutionära dygder, utrota individualism, göra ansträngningar i politiska, kulturella, vetenskapliga och tekniska studier, tillfredsställande utföra ekonomiska och finansiella arbeten och vara exemplariska i allting. De måste förena sig med och lära sig av vänner som inte är med i partiet eller ungdomsförbundet, och göra framsteg tillsammans med dem.

Vid tiden för det väpnade upproret hade vårt parti mindre än 5 000 medlemmar, ändå ledde det folket över hela landet till att göra Augustirevolutionen framgångsrik. Nu har medlemsantalet ökat nära 100 gånger, till ungefär en halv miljon medlemmar. Dessutom har vi över 600 000 medlemmar i Arbetarnas Ungdomsförbund. Vårt folks makt är fast, folkarmén är mäktig och den nationella fronten är bred. Våra arbetare, bönder och intellektuella har testats och härdat och har gjort oavbrutna framsteg. Kort sagt: våra stora styrkor växer sig allt större. Under partiets klarsynta ledarskap kommer vi säkerligen att lyckas med det socialistiska uppbyggnadsarbetet och i kampen för nationell återförening, och därigenom ge ett värdefullt bidrag till försvaret av freden i Asien och världen.

Vårt parti är storslaget som havet eller ett högt berg. Det har vunnit så mycket kärlek under trettio års kamp och framgångar; vårt parti är dygd, civilisation, enhet, självständighet och ett liv i fred och välstånd.

Dess goda och nyttiga handlingar är verkligen storartade. Dess trettioåriga historia är en hel gyllene historiebok.

Länge leve det storslagna Vietnams Arbetarparti!

Länge leve ett fredligt, enat, självständigt, demokratiskt, blomstrande och starkt Vietnam!

Länge leve de socialistiska broderländerna som leds av den stora Sovjetunionen!

Länge leve kommunismen!

Länge leve världsfreden!

5 januari 1960

Min väg till Leninismen

Efter första världskriget hankade jag mig fram i Paris, ibland som retuschör hos en fotograf och ibland som målare av "kinesiska antikviteter" (made in France!). Jag brukade sprida flygblad som avslöjade de franska kolonistatorernas våldsdåd i Vietnam.

På den tiden stödde jag Oktoberrevolutionen endast instinktivt, jag fattade ännu inte hela dess historiska betydelse.

Jag älskade och beundrade Lenin därför att han var en stor patriot som befriade sina landsmän – men jag hade inte läst någon av hans böcker.

Anledningen till att jag gick in i Frankrikes Socialistiska Parti, var att dessa "damer och herrar" – som jag kallade mina kamrater på den tiden – hade visat sympatier för mig och de förtryckta folkens kamp. Men jag förstod varken vad ett parti var, eller en fackförening, eller vad socialism och kommunism var.

Heta diskussioner pågick då i det socialistiska partiets grundorganisationer om partiet skulle stanna kvar i Andra Internationalen, grunda en två-och-en-halv-International eller gå in i Lenins Tredje International? Till en början kunde jag inte riktigt förstå varför diskussionerna var så hetsiga? Revolutionen kunde ju göras med Andra, med en två-och-en-halv eller med Tredje Internationalen. Vad tjänade det då till att diskutera? Och Första Internationalen, var hade den blivit av?

Vad jag framför allt ville veta – och just det diskuterades aldrig på mötena – var: vilken International ställer sig på de koloniala folkens sida?

Jag tog upp denna fråga – den viktigaste enligt min mening – på ett möte. Några kamrater svarade: det är den Tredje, inte den Andra Internationalen. Och en kamrat gav mig Lenins "Tesar om den nationella och den koloniala frågan", som hade publicerats av *l'Humanité*.

Det fanns politiska termer som var svåra att förstå i dessa teser. Men genom att läsa dem om och om igen kunde jag slutligen fatta huvudinnehållet i dem. Vilken rörelse, entusiasm, klarsynthet och tillförsikt de ingav mig! Jag var så glad så jag grät. Fastän jag satt ensam på mitt rum, ropade jag högt som om jag talade till en stor folkmassa: "Kära landsmän martyrer! Detta är vad vi behöver, detta är vägen till vår frigörelse!"

Hädanefter hade jag fullt förtroende för Lenin och Tredje Internationalen.

Tidigare under mötena i partiavdelningen hade jag endast lyssnat till diskussionen; jag hade en vag tro att allt var logiskt och jag kunde inte göra någon åtskillnad mellan vem som hade rätt och vem som hade fel. Men efter detta kastade jag mig in i debatterna och diskuterade

lidelsefullt. Trots att jag fortfarande saknade franska ord för att uttrycka alla mina tankar, slog jag inte desto mindre med kraft sönder alla anklagelser som riktades mot Lenin. Mitt enda argument var: ”Om ni inte fördömer kolonialismen, om ni inte ställer er på kolonialfolkens sida, vad är det då för slags revolution ni tänker göra?”

Jag deltog inte bara i min egen partiavdelnings möten, utan gick också till andra partiavdelningar för att manifesteras ”min inställning”. Jag vill än en gång tala om hur kamraterna Marcel Cachin, Vaillant-Couturier, Monmousseau och många andra hjälpte mig att vidga mina kunskaper. På kongressen i Tours slutligen, röstade jag med dem för att vi skulle gå in i Tredje Internationalen.

Till en början var det patriotism, och ännu inte kommunism, som gjorde att jag fick förtroende för Lenin och Tredje Internationalen. Steg för steg i kampen kom jag gradvis fram till, genom att studera marxism-leninism parallellt med deltagande i praktiska aktiviteter, att endast socialism och kommunism kan befria de förtryckta nationerna och det arbetande folket över hela världen från slaveri.

Både i vårt land och i Kina finns det en legend om den underbara ”De Vises Bok”. När man står inför svårigheter, slår man upp den och finner en utväg. Leninismen är inte bara en underbar ”de vises bok”, en kompass för oss vietnamesiska revolutionärer och människor: den är också den strålande sol som lyser vår väg till slutlig seger, till socialism och kommunism.

Artikeln skrevs i april 1960 för den sovjetiska tidskriften Österns Problem till nittioårsdagen av V. I. Lenins födelse.

Intervju beviljad Wilfred Burchett, korrespondent för den amerikanska tidningen National Guardian och den algeriska Revolution Africaine, 13 augusti 1963. (Utdrag)

Fråga: Hur bedömer Ni situationen i Sydvietnam just nu?

Svar: Ett grymt krig förs mot våra landsmän i Sydvietnam av Diem-regimen och amerikanska angripare. En armé på flera hundra tusen man har satts in mot det sydvietnamesiska folket. Mer än 12 000 amerikanska officerare och soldater deltar i kriget, hundratals amerikanska flygplan och helikoptrar förda av amerikanska piloter bombar och bränner dagligen fredliga byar och ödelägger sädesfält och fruktodlingar med skadliga kemikalier som sprids från luften. I ledningen för detta krig mot folket står USA:s generalstab i Saigon. Operationsplanerna görs upp av amerikanska generaler, striderna leds av amerikanska officerare. USA:s befäl och trupper tar aktiv del i dessa operationer. Försöken att dölja detta genom att tala om ”rådgivare” kan inte lura någon. Det är amerikanska piloter som utser bombmålen och fäller bomberna och raketerna, amerikanska soldater som riktar artilleripjäserna och avfyra dem och som ofta under gevärshot tvingar Diem-trupperna att förgöra sina landsmän.

Den USA-dirigerade militärpolitiska målsättningen går f. n. ut på att driva ihop hela Sydvietnams landsbygdsbefolkning i koncentrationsläger – befästa byar omgivna med taggtrådshinder och vallgravar – som bönderna får lämna bara under dagen och då under bevakning av USA-Diemtrupper. De huvudsakliga militäroperationerna förs för att tvinga ihop bönderna i de s.k. ”strategiska byarna” – koncentrationslägerbyarna. Sydvietnams folk kämpar emot och vägrar att leva som slavar. Med enkla vapen som de tillverkar själva eller med vapen de erövat från förtryckarna slår de tillbaka. För att öka trycket mot bönderna och för att tvinga dem till underkastelse genom svält har amerikanska plan nyligen ökat de

våldsamma anfallen och fördärvat risskördar och annan gröda med kemikalier som sprids från luften.

Folket har tvingats till väpnat motstånd. Representanter för alla samhällslager har samlats i Nationella Befrielsefronten (FNL) som nu samordnar och leder motståndet. Större delen av landet har nu befriats från Diems USA-ledda marionettregim och styrs i stället av valda kommittéer som ingår i Nationella Befrielsefronten. USA:s och Diems kontroll är nu i stort sett begränsad till städerna och de strategiska landsvägarna.

Fråga: Vilka är de principiella orsakerna till den nuvarande situationen i Sydvietnam?

Svar: Orsaken till den rådande situationen är klar för var och en som granskar fakta objektivt. Diem-regimen är en konstgjord skapelse av USA:s regering. Den har inte och har aldrig haft stöd av Sydvietnams folk. Den är en feodal, despotisk familjeregim där all politisk makt och landets ekonomiska tillgångar ligger i händerna på familjen Ngo. Den existerar enbart för att den är stödd av amerikanska vapen och dollar.

I 1954 års Genèveavtal garanterades Sydvietnams folk demokratiska rättigheter, inga repressalier fick förekomma mot patrioter som kämpat för att befria landet från den franska kolonialismen; allmänna demokratiska val skulle hållas inom två år för att åstadkomma en fredlig återförening av landet. Dessa bestämmelser i Genèveavtalen, och många andra, har grovt åsidosatts av Diemregimen på direkt anmodan av och med politiskt och finansiellt stöd av USA:s regering. Från 1955 bedrevs en utrotningskampanj mot alla de patrioter som deltagit i Motståndskriget. Våra landsmän försökte först försvara sig fredligt genom att kräva de lagliga rättigheter som garanterats dem i Genèveavtalen. Den internationella övervaknings- och kontrollkommissionen bekräftade genom platsundersökningar att massutrotning och bestialisk tortyr av oskyldiga ägt rum, vilkas enda "brott" bestod i att de deltagit i Motståndskriget mot de franska kolonialisterna. Men kontrollkommissionen stod maktlös mot massakern, på samma sätt som den var oförmögen att garantera förberedelserna för de allmänna val som skulle hållas 1956 för att återförena landet.

Först när tiotusentals kallblodigt lemlästats och ytterligare hundratusentals fösts samman i Diemregimens fängelser och koncentrationsläger, där de gick en långsam död till mötes, insåg våra landsmän i söder att det inte fanns någon annan utväg än att gripa till vapen för att försvara sina egna och sina familjers liv. De stod inför det grymma valet att gripa till vapen eller bli hänsynslöst utplånade.

USA:s direkta militärintervention sedan slutet av 1961 har i hög grad ökat lidandet för vårt folk söder om 17:e breddgraden. Den har också stärkt deras föresats att utkämpa ett, om det behövs, långvarigt motståndskrig för att kasta ut de amerikanska angriparna och göra slut på Ngo Dinh Diems feodal-fascistiska regim.

Tal i nationalförsamlingen 10 april 1965

Kamrater.

Vår nationalförsamling håller denna session i en mycket allvarlig situation, men med entusiasm och full tillförsikt. Vår kamp mot amerikansk aggression för nationell befrielse växer överallt. Många stora framgångar har nåtts i både norra och södra Vietnam.

Under de sista tio åren har de amerikanska imperialisterna och deras drabanter fört ett skoningslöst krig och orsakat våra landsmän i Sydvietnam mycket lidande. Under de sista månaderna har de ursinnigt utvidgat kriget till norra delen av vårt land. I strid med 1954 års

Genèveavtal och internationell rätt har de sänt hundratals flygplan och dussintals krigsfartyg att oupphörligt bomba och beskjuta Nordvietnam. De blottlägger sina piratansikten när de skamlöst inkräktar på vårt område. De försöker använda vapenmakt för att förslava våra trettio miljoner landsmän. Men de har grovt misstagit sig; de kommer att sluta i ett vanärande nederlag.

Vårt folk är hjältemodigt. I över tio år nu har våra fjorton miljoner landsmän i söder uthärdat alla prövningar och offer och kämpat mycket tappert. De började med sina bara händer, tog vapen från fienden och vände dem mot honom; de vann seger efter seger och är nu ständigt på offensiven; de tillfogar USA-angriparna och deras handgångna förrädare allt större bakslag och driver dem allt djupare ner i dyn. Ju större deras nederlag är, desto grymmare medel använder de, som napalm och giftgaser, för att förgöra folket. Att de drivits så djupt ner i träsket i söder är orsaken till att de så ursinnigt attackerar norr.

Eftersom "tjuvens rop om att hejda tjuven" är ett vanligt trick de använder, har de amerikanska imperialisterna, som är angripare, fräckt anklagat Nordvietnam för "aggression" mot Sydvietnam. De har saboterat freden och Genèveöverenskommelserna, men de deklarerar skamlöst att det är för att de ville "återställa freden" och "försvara Genèveöverenskommelserna" som de sänt amerikanska trupper till vårt land för att döda och förstöra. De, som har lagt vårt land öde och massakrerat vårt folk, har hycklande sagt att de vill skänka en miljard dollar till folket i Vietnam och andra sydöstasiatiska länder för att utveckla deras ekonomi och förbättra deras levnadsförhållanden.

USA:s president Johnson har också högljutt hotat använda mera våld för att underkuva vårt folk. Detta är ingenting annat än en dum illusion. Vårt folk kommer aldrig att kapitulera.

Taylor-planen har misslyckats. McNamaras plan har också gått bankrutt. "Eskaleringsplanen", som de amerikanska imperialisterna nu strävar med att genomföra mot Nordvietnam, kommer också den att gå i konkurs. Låt dem frakta hit hundratusentals officerare och soldater, och anstränga sig att få hit flera trupper från sina satelliter till detta kriminella krig; vår armé och vårt folk är beslutna att kämpa och besegra dem.

Sydvietnams nationella befrielsefronts uttalanden har understrukt denna heroiska vilja. Vietnamesiska fosterlandsfrontens appell har också klart strukt under vår stålhårda beslutsamhet.

Vi älskar fred men är inte rädda för krig. Vi är beslutna att driva bort de amerikanska angriparna och försvara vårt fosterlands frihet, självständighet och territoriella integritet.

Vårt folk över hela landet är bergfast övertygat om att det med sin militanta solidaritet, tappra anda och skapande förmåga och med stöd och sympati från världens folk med säkerhet kommer att föra detta storslagna motståndskrig till fullständig seger.

Vårt folk känner en stor tacksamhet och uppskattar högt den broderliga solidariteten och det hängivna biståndet från de socialistiska länderna – framför allt Sovjetunionen och Kina – och de människor på alla kontinenter som aktivt stöder vår kamp mot de amerikanska imperialistiska angriparna – den grymmaste av mänsklighetens fiender.

Vi stärker vår solidaritet med folken i Laos och Kambodja, som tappert kämpar mot de amerikanska imperialisterna och deras lakejer, och ger dem vårt helhjärtade stöd.

Vi hälsar med värme de ungdomar i olika länder som erbjudit sig att resa till Vietnam som frivilliga för att förena sig med oss i kampen mot de amerikanska angriparna.

Det amerikanska folket har duperats av sin regerings propaganda, den regering som har avpressat dem miljarder dollar för krigsändamål. Tusentals amerikanska ungdomar – deras

söner och bröder – har mött en tragisk död eller blivit lemlästade på det vietnamesiska slagfältet, tusentals kilometer från Förenta Staterna. Numera begär många massorganisationer och personligheter i Förenta Staterna att deras regering omedelbart skall stoppa detta orättfärdiga krig och dra tillbaka de amerikanska trupperna från Sydvietnam. Vårt folk är beslutet att driva bort de amerikanska imperialisterna – dess svurna fiende. Men vi kommer alltid att uttrycka vår vänskap med det progressiva amerikanska folket.

Demokratiska Republiken Vietnams regering förklarar än en gång högtidligt sin orubbliga beslutsamhet att bestämt försvara Vietnams självständighet, suveränitet, enhet och territoriella integritet. Vietnam är ett land, det vietnamesiska folket utgör en nation; ingen får kränka denna heliga rätt. De amerikanska imperialisterna måste respektera Genève-överenskommelserna, retirera från Sydvietnam och omedelbart stoppa attackerna mot Nordvietnam. Det är de enda åtgärder som kan avsluta kriget i Vietnam och försvara freden i Indokina och Sydostasien. Det finns ingen annan lösning. Detta är vårt folks och vår regerings svar till de amerikanska imperialisterna.

Vårt folk lever i en ärorik historisk tid. Vårt land har den ärorika uppgiften att vara en utpost för det socialistiska lägret och folken i världen mot imperialism, kolonialism och neokolonialism.

Vårt folk kämpar och gör uppoffringar, inte bara för sin egen frihet och självständighet, utan också för andra folks frihet och självständighet och för fred i världen.

På slagfältet mot de amerikanska imperialisterna och angriparna är vårt folks bördor mycket tunga, men också mycket ärorika.

För närvarande är motståndet mot den amerikanska aggressionen för att rädda landet en helig uppgift för varje vietnamesisk patriot. Under ledning av FNL – den enda verkliga representanten för det sydvietnamesiska folket – marscherar den heroiska befolkningen och kämparna i Sydvietnam framåt och uppnår allt större framgångar i att befria södra och försvara norra delen av vårt land.

Våra väpnade styrkor och befolkningen i norr är ivrigt engagerad i tävlan att bygga socialism samtidigt som de slåss för att försvara norr och helhjärtat stödja södern.

Jag föreslår att nationalförsamlingen ger sitt varma stöd åt Sydvietnams nationella befrielsefronts uttalande och Vietnamesiska fosterlandsfrontens appell! Vi hälsar med värme våra heroiska landsmän och kämpar i Sydvietnam! Varma lyckönskningar till våra väpnade styrkor och vårt folk i Nordvietnam, som nu entusiastiskt tävlar med varandra att öka produktionen och utföra nya bedrifter.

Jag uppmanar våra landsmän och kämpar att ständigt höja sin revolutionära heroism, vaksamhet och kampberedskap och främja kampanjen "en arbetar för två"; att beslutsamt övervinna alla svårigheter, bemöda sig om att bygga upp och försvara det socialistiska Nordvietnam och helhjärtat stödja våra landsmäns patriotiska kamp i Sydvietnam.

Låt oss förena miljoner så att alla står som en och beslutsamt bekämpar de amerikanska angriparna.

Låt oss alla marschera framåt och tappert kämpa för vårt folks framtid, för vårt folks lycka.

10 april 1965

Budskap till lord Bertrand Russell (november 1966)

Vid detta tillfälle, när en internationell tribunal upprättas på Ert initiativ för en undersökning av de amerikanska krigsförbrytarna, vill jag framföra mina varmaste gratulationer. De amerikanska imperialisterna utvidgar sitt krig mot nationellt oberoende och fred i Vietnam. De gör sig skyldiga till fruktansvärda grymheter och brott som är mer avskyvärda än Hitlerfascisternas. Den internationella tribunalens åtgärd att låta anklagelserna för dessa brott formellt komma till uttryck kommer att skapa en omfattande indignation mot de amerikanska angriparna och stärka proteströrelsen bland folk i alla länder och deras krav att detta kriminella krig skall upphöra och alla USA:s och dess satelliters trupper dras bort från Vietnam.

Detta är en handling av internationell betydelse för försvaret av rättvisa och folkens självbestämmanderätt. Tribunalen kommer att bidra till att väcka samvetet hos världens folk, som bekämpar de amerikanska imperialisterna – mänsklighetens och världsfredens främsta fiender. Vårt folk, som är fast beslutet att föra kampen för sin sak till slutlig seger, uppskattar och stöder helhjärtat Ert ädla initiativ. Vi tackar Er varmt. Jag vill också sända mina hjärtligaste hälsningar till alla tribunalens vänner och medlemmar. Jag önskar tribunalen all framgång.

Er tillgivne

Ho Chi Minh

Ho Chi Minhs svar till president Lyndon B. Johnson

Till Hans Excellens Herr Lyndon B. Johnson President

USA

Ers Excellens.

Den 10 februari 1967 erhöll jag Ert budskap. Detta är mitt svar.

Vietnam ligger tusentals km från USA. Det vietnamesiska folket har aldrig gjort USA något ont. Men tvärtemot de löften USA:s representant avgav vid 1954 års Genèvekonferens har USA-regeringen oupphörligen intervenerat i Vietnam, den har inlett och intensifierat angreppskriget mot södra Vietnam i syfte att förlänga landets delning och förvandla Sydvietnam till en neo-kolonial stat och en amerikansk militärbas. Med sitt flyg och sina flottenheter har USA-regeringen nu i över två år fört krig mot Demokratiska Republiken Vietnam, en självständig och suverän stat.

USA-regeringen har begått krigsförbrytelser, brott mot freden och mänskligheten. I södra Vietnam har en halv miljon man från USA och dess satellitländer tillgripit de omänskligaste vapen och de mest barbariska krigföringsmetoder som napalm, giftiga kemikalier och gaser för att massakrera våra landsmän, förstöra skördarna och jämna byar med marken. I norra Vietnam har tusentals amerikanska flygplan släppt hundratusentals ton bomber som förstört städer, byar, fabriker, vägar, broar, flodvallar, dammar och även kyrkor, pagoder, sjukhus och skolor. I Ert budskap beklagade Ni uppenbarligen lidandet och förstörelsen i Vietnam. Får jag då fråga Er: Vem har utfört dessa monstruösa brott? Det är USA:s och satellitländernas trupper. USA-regeringen bär det fulla ansvaret för den ytterst allvarliga situationen i Vietnam.

USA:s angreppskrig mot det vietnamesiska folket är en utmaning mot länderna i det socialistiska lägret, ett hot mot den nationella självständighetsrörelsen och en allvarlig fara för freden i Asien och den övriga världen.

Det vietnamesiska folket älskar djupt självständighet, frihet och fred. Men inför USA:s angrepp har de rest sig som en man, utan fruktan för offer eller svårigheter: de är beslutna att fortsätta Motståndskriget tills de har vunnit verklig oavhängighet, frihet och fred. Vår rättvisa sak får stark sympati och stöd från folken i hela världen, däribland stora delar av folket i USA.

USA-regeringen har börjat detta angreppskrig i Vietnam. Den måste också stoppa det. Det är den enda vägen till fredens återupprättande. USA-regeringen måste definitivt och villkorslöst stoppa sina bombräder och alla andra krigshandlingar mot Demokratiska Republiken Vietnam, dra tillbaka alla utländska trupper från Sydvietnam, erkänna Sydvietnams Nationella Befrielsefront och låta det vietnamesiska folket ordna sina egna angelägenheter. Sådant är det grundläggande innehållet i Demokratiska Republiken Vietnams regerings fyrapunktsprogram, vilket innefattar huvudprinciperna och stadgandena i 1954 års Genèveavtal. Detta är grunden för en riktig politisk lösning av Vietnam-problemet.

I Ert budskap föreslog Ni direkta samtal mellan Demokratiska Republiken Vietnam och USA. Om USA verkligen vill ha dessa samtal, måste Ni först av allt ovillkorligen stoppa bombräderna och alla andra krigshandlingar mot Demokratiska Republiken Vietnam. Inte förrän de amerikanska bombräderna och alla andra krigshandlingar mot Demokratiska Republiken Vietnam villkorslöst inställts kan Demokratiska Republiken Vietnam och USA påbörja samtal och diskutera frågor som rör de bägge sidorna.

Det vietnamesiska folket kommer aldrig att låta sig underkuvas med våld; de accepterar aldrig förhandlingar under bombhot.

Vår sak är absolut rättvis. Man kan bara hoppas att USA-regeringen kommer att handla förnuftigt.

Högaktningsfullt,

Ho Chi Minh

En revolutionär kommunist, av Sture Källberg

Vi låg i New York några dagar. Det var före första världskriget. En kväll gick jag till ett massmöte i Harlem. Marcus Garvey talade. De svarta åhörarnas entusiasm gjorde ett starkt intryck på mig.

På den tiden visste jag inte mycket om politik. Men jag begrep att alla som lyssnade var fattigt folk, människor som ville bli fria. Pengar samlades in under mötet och jag såg att många gav sina sista slantar. Så jag tömde fickorna jag också.

Jag var inte kommunist då, utan snarare en som sökte efter hjälp. Folk i Vietnam, bland dem min far, diskuterade om vem som kunde hjälpa oss att bli fria från Frankrike. Några trodde att Japan skulle hjälpa oss, andra trodde på England och en del på USA. Jag gav mig iväg utomlands för att undersöka saken.

Det låg en skyskrapa på nedre Manhattan, full med pengar som rann in och ut. Solskenet nådde aldrig ner dit där de fattiga bodde, det stängdes ute av den höga byggnaden. Jag förstod att ingen hjälp fanns att hämta där.

Sedan såg jag samma skillnad mellan hög och låg i London och jag insåg att ingen av de rika skulle stödja oss. Vilde vi vietnameser bli fria så fick vi befria oss utan hjälp.

(*"Three talks with Ho Chi Minh"*; *Letter from China nr. 23-25*, av Anna Louise Strong, 8.1.65).

Folkledare brukar vara angelägna att framhålla sitt folkliga förflutna. Det duperar. Men Ho Chi Minhs folklighet är inte bara sken och attityd. Det särpräglade med honom är att han undgått alla drag av potentat.

Han har lyckats bevara sin närmast puritanska enkelhet även som president och landsfader. Det framgår inte minst av hans sätt att skriva och bekräftas av samstämmiga uttalanden från människor som lärt känna "onkel Ho". Han är kort sagt ganska normal och skiljer sig därmed fördelaktigt från många andra storheter.

Ho Chi Minh var sjöman när han besökte New York och närliggande hamnar omkring 1912. Jag var inte kommunist då, säger han. Men han var utan tvekan nationalist, en ung patriot som långt senare hos Lenin fann en användbar metod för nationell frigörelse.

Vietnamesernas nationalism är stark. Deras hemland är en av världens äldsta nationer. Vietnams skrivna historia sträcker sig bortom vår tidräkning.

Men att hävda, som många gör, att onkel Ho och de vietnamesiska kommunisterna skulle vara mer nationalistiska än kommunister är säkert ett misstag. Såvida det inte är önsketänkande eller uttryck för att vederbörande av någon anledning anser nationalisterna mer salongsfärdiga.

Ho fortsatte att vara anonym proletär åtskilliga år efter resan över Atlanten. När första världskriget led mot sitt slut kom han till Paris och hankade sig enligt egen utsago fram som retuschör hos en fotograf och däremellan sam målare av "kinesiskt porslin" (made in France). Han var fattig och dessutom färgad. Att förfälska porslin var bättre än inget jobb alls.

Det var vid denna tid han fick kontakt med franska socialdemokrater. Då var han nästan 30 år. "Men jag begrep varken vad parti, fackföreningar, socialism eller kommunism var för något." Han är en av dem som gått den långa vägen.

Nguyen Sinh Cung

Han föddes den 19 maj 1890 i byn Kim Lien, provinsen Nghe An i mellersta Vietnam. Sinh Cung, eller Coong som han också kallades, var det förnamn Chi Minh gavs vid födelsen. Efternamnet skrivs först på vietnamesiska – liksom på kinesiska: Mao heter Tse-tung i förnamn.

Nguyen är ett mycket vanligt namn i Vietnam. Men Sinh Cungs omgivning var inte helt vanlig. Fadern var ingen vietnamesisk medelssvensson.

Det fanns traditioner i släkten. Några av förfäderna hade varit ämbetsmän under Le-dynastin på fjorton- och femtonhundratalet. Det kan tilläggas att även gemene man brukar känna till sina släktförbindelser några hundra år bakåt i tiden i östasiatiska länder.

Hoang Xuan Hanh, bror till Sinh Cungs mormor, var med och startade upproret i Bac Giang 1887. Han återvände efter en tid till hemprovinsen Nghe An och deltog där i ytterligare ett uppror innan han slutligen togs tillfånga. När han ställdes inför provinsguvernören och skulle torteras tog han tungan mellan tänderna och kastade sig med hakan mot golvet. Tungspetsen gick av. Bödlarna insåg att det inte var mödan lönt med tortyr mot en sådan person och gav upp. Han tillbringade därefter ett antal år på den beryktade fängelseön Poula Condor utanför Vietnams sydspets.

Den franska ockupationen, genomförd i etapper under åren 1858-85, innebar att folkets armod om möjligt blev ännu värre än tidigare. I Kim Lien, som var en ordinär vietnamesisk by, fattig och överbefolkad, fanns det inte mer än 1 000 kvadratmeter risfält i genomsnitt per invånare. Flertalet bönder arrenderade den jord de brukade. Nästan hela den odlade arealen låg i händerna på några få jordägare, en hårdhudad överklass som höll sina arrendatorer nertryckta i djup misär. Den rikaste mannen i Kim Lien ägde 500 000 kvm åkerjord – dvs. 50 hektar. Det kan i sammanhanget nämnas, att innehavare av svenska familj jordbruk f.n. behöver c:a 30 hektar för att uppnå hygglig bärgning.

Sinh Cungs far, Nguyen Sinh Sac, var son till en av fattigbönderna i Kim Lien. Han blev tidigt föräldralös och placerades då hos sin vuxne halvbror, som behandlade honom mycket illa. En lärd man i grannbyn Chua tyckte synd om pojken och hade dessutom lagt märke till att han var ovanligt begåvad. Den lärde, vars namn var An, tog hand om Sinh Sac, lät honom bo i sitt hus och gav honom undervisning. När hans flitiga elev blev vuxen föreslog An giftermål mellan honom och sin äldsta dotter Hoang Thi Loan. An hade ett litet hus i trädgården som det unga paret flyttade in i och där föddes sonen Kiem, dottern Thanh och sonen Sinh Cung alias Ho Chi Minh.

Nguyen Sinh Sac tog licentiatexamen 1894 och flyttade senare med familjen till Hué för fortsatta studier. 1901 avlade han mandarinexamen, andra graden, och kallades därefter doktor. Hans unga hustru hade dött några månader innan när yngste sonen Xin föddes. Xin dog vid spädd ålder. De följande åren var Nguyen statlig ämbetsman – mandarin – men 1909 blev han avsatt på grund av sin hätska kritik mot kolonialmakten. Då kapade han sina förtöjningar och blev en paria som vandrade på landsvägarna till sin död i Chau Doc 1930.

Nguyen Tat Thanh

Sinh Cung var sju eller åtta år när familjen flyttade till den gamla residensstaden Hué. Han gick i skola där men studierna verkar ha varit oregelbundna och han var uppenbart ingen flitig elev. Enligt traditionen hade han i och med skolgången bytt förnamn och kallades i fortsättningen Tat Thanh.

Han hade just fyllt tio år när modern dog. Fadern bosatte sig i Nghe Ans provinshuvudstad Vinh, där Tat Thanh sattes i fransk skola. Han lärde sig samtidigt kinesiska. Vid 13 års ålder relegerades han från skolan på grund av anti-franskt uppträdande. Detta enligt vietnamesiska källor; den franska versionen går ut på att han relegerades enbart på grund av underbetyg.

Familjen återvände senare till hembyn Kim Lien. Fadern var lärare en tid i Thanh Chuong och därefter i Nghi Loc innan han åter blev ämbetsman. De hade också ärvt ett par små risåkrar vilket bidrog till deras uppehälle.

Ockupationsmakten blev vid denna tid alltmer kännbar. Skatterna ökade och alla män mellan 18 och 50 år i provinsen Nghe An utskrevs till tvångsarbete för att bygga en ny väg från kusten till laotiska gränsen. Fransmännen intresserade sig inte för hur många som dog av svält och sjukdom under detta civiliserande vägbygge. Befolkningens protester ignorerades och ansatser till uppror slogs ner av militära förband.

Tat Thanks far var mycket upprörd över det elände som drabbade familjerna i Kim Lien genom tvångsutskrivningarna. Han gjorde vad han kunde för att lindra deras nöd, genom att sälja den smula jord han ärvt och fördela pengarna bland grannarna, innan han flyttade tillbaka till Hué för att fortsätta som ämbetsman.

De följande åren gick Tat Thanh och hans äldre bror i läroverket Quoc Hoc i Hué. Undervisningen var avpassad efter kolonialförvaltningens behov. Flertalet lektionstimmar gick åt till att träna eleverna i att översätta franska till vietnamesiska och vice versa.

Därutöver hade man en del lektioner i historia, geografi och naturvetenskapliga ämnen. Rektorn var f.d. främlingslegionär.

1908 och 1909 tågade bönderna i massdemonstrationer till alla provinshuvudstäder i mellersta Vietnam för att protestera mot tvångsarbetet, den niodubblade saltskatten och andra av kolonialförvaltningens pålagor. En del blev ihjälslagna. Många arresterades, bland dem Tat Thanh äldre bror och syster. Fadern blev avsatt och familjen splittrades. Tat Thanh arbetade en tid som lärare i en skola, finansierad av en vietnamesisk affärsman som var medlem i ett av de patriotiska sällskap, vilka bildats vid denna tid.

En morgon var den unge läraren försvunnen. Det var på hösten 1911. Han hade rest till Saigon där han skrev in sig på en teknisk skola, men innan årets slut mönstrade han som mässkalle på ett franskt fartyg och lämnade Vietnam.

Ba

Jobbet som handräckning åt skeppskockarna var inget latmansgöra. Det fanns 800 passagerare och besättningsmän ombord. Arbetstiden varade från fyra på morgonen till nio på kvällen och lönen var 10 franc i månaden.

F.d. studenten och läraren bytte namn och kallade sig Ba då han började denna proletära tillvaro. Han var spenslig och ovan vid hårt arbete men beklagade sig inte. Arbetskamraterna förundrades över hans uthållighet. Han stupade inte i säng efter sina långa dagsverken utan skrev eller läste en eller ett par timmar varje kväll. När vietnamesiska besättningsmän ville ha ett brev skrivet var Ba alltid redo att hjälpa dem.

Vid ankomsten till Marseille lånade han finkläder av en kamrat och följde med i land. Hamnstadens verklighet blev närmast en chock för honom. Det han såg stämde inte med bilden han fått under skolåren av moderlandet Frankrike. Han fick klart för sig att även det civiliserade Europa rymde fattigdom, prostitution, slum och elände.

En annan överraskning var att kyparen på ett näringsställe uppträdde hövligt mot honom. I Vietnam sade ingen fransman monsieur till en färgad. Han blev också förvånad vid synen av rullande hus, s.k. spårvagnar.

I Le Havre tog han jobb en tid som upppassare hos en rik familj, men mönstrade snart ut igen på en båt som gick runt Afrika.

Storm vid Dakar hindrade ångaren att gå till kaj och fransmännen i land beordrade några afrikaner att simmande försöka få kontakt med fartyget. Det var billigare än att riskera att få en båt krossad mot fartygssidan. Fyra av afrikanerna drunknade. Ba grät, berättade en skeppskamrat många år efteråt. Övriga färgade ombord var vana vid kolonial grymhet och fäste inget avseende vid händelsen.

1913 mönstrade Ba av i England och fick jobb som snöskottare och sedan som eldare tillsammans med en karl som aldrig öppnade munnen.

”Vi skyfflade kol i pannan hela dagarna. Det var hemskt. Jag fick aldrig reda på vad de ovanpå i huset sysslade med, eftersom ingen av oss hade lov att lämna källaren.”

Under första världskriget arbetade han som diskare på Hotel Carlton i London och befordrades så småningom till kakbagare. Han lärde sig språket och studerade på fritiden, var flitig museibesökare och hade alltid en bok och en penna i fickan.

Nguyen Ai Quoc

Mot slutet av kriget flyttade Ba till Paris, bytte namn och kallade sig Nguyen Ai Quoc (Ai Quoc = patrioten). Ingen kände honom. Han livnärde sig på olika jobb och bodde på en förfallen bakgata som hette Impasse Compoinet.

Rummet han hyrde under åren i den franska huvudstaden var möblerat med en järnsäng och ett skrangligt bord. Det hade ingen eldstad. Vintertid brukade Nguyen lägga en tegelsten på hyrestantens spis och vira den i tidningspapper att användas som värmedyna i sängen.

1919 anslöt han sig till en skara unga nationalister – irländare, araber, indier, koreaner och andra – som rest till Versailles i hopp om att göra sina röster hörda under fredsförhandlingarna. De hyllade president Wilsons program för nationernas självbestämmanderätt och trodde det var avsett även för koloniala folk.

Patrioten Nguyen hade skrivit ett program för Vietnam i åtta punkter med krav om autonomi, jämlikhet mellan vietnameser och fransmän, politiska och religiösa rättigheter samt förbättrade levnadsvillkor. Programmet var adresserat till Clemenceau, Lloyd George, Wilson och övriga förhandlare, men det är föga troligt att någon av dem ens läste det.

Omkring 100 000 vietnameser befann sig i Frankrike vid denna tid. Flertalet hade tvångsförflyttats dit under kriget för att arbeta i krigsindustrin, gräva skyttegravar och kämpa för det s.k. moderlandet vid fronten. Bland dem fick Nguyen Ai Quoc bättre gehör för sitt åttapunktsprogram.

Det rönt också uppmärksamhet bland ledande män inom fransk arbetarrörelse, vilka trodde på assimilering och propagerade för det franska kolonialväldets förvandling till en permanent enhet med politiska och andra rättigheter även för färgade infödingar. De goda franska socialisterna var främmande för, att vietnameserna t.ex. hade en egen kultur av mycket äldre datum än deras egen och fattade inte, att kolonialfolken betackade sig för att bli färgade fransmän – med rätt att välja socialistiska deputerade till nationalförsamlingen i Paris.

Efterhand blev Nguyen Ai Quoc ett ganska känt namn och 1920 deltog han i kongressen i Tours, där den franska socialdemokratin rämnade och vänstern bröt sig ur. Nguyen röstade med kongressens röda majoritet och blev därmed en av det franska kommunistpartiets grundare.

Han fortsatte att leva lika spartanskt som tidigare och tog deltidsarbete för att kunna använda eftermiddagarna till biblioteksbesök och studier. Efter förmiddagens arbete kokade han en portion ris hos hyresvärdinnan, garnerad med en sardin eller köttbit och åt hälften, resten spardes att ätas kallt som kvällsvard. På kvällarna deltog han i en omfattande mötesverksamhet och försökte alltid få igång diskussioner om kolonialfrågan.

Redaktörer för olika arbetartidningar uppmanade honom att medarbeta och trots svårigheterna med språket skrev han åtskilliga artiklar, alltid om samma ämne, kolonierna. En av redaktörerna, Longuet, var dotterson till Marx och hade säkert mycket att berätta om den store lärofadern för den vetgirige vietnamesen. Han fick också några noveller publicerade och en teaterpjäs, "Bambudraken", som förbjöds av myndigheterna men uppfördes på arbetarklubbar i Paris förstäder trots förbudet.

Nguyens penna var skarp och ibland åstadkom han satiriska mästestycken, bl.a. ett berömt öppet brev till kolonialministern Albert Sarraut (översatt till svenska i Sara Lidmans "Samtal i Hanoi"). I artikeln "Ménagerie" har han gett ett liknande bevis för denna sida av sin begåvning:

"Vi har förgäves rannsakat våra gula hjärnor ..." för att förstå varför franska män och kvinnor bildat den märkliga institution som kallas "Föreningen för förhindrande av grymhet mot djuren" – när, underförstått, deras landsmän har så stort nöje av grymhet mot sådana djur som kallas infödingar.

Artikeln är dessvärre närmast oöversättlig med sina underfundiga associationer till den galliska tuppen, den brittiska bulldoggen (tandlös numera), den tyska örnen, den moskovitiska björnen ("Ah, vilket djur!"), människohajar och svarta får m. m.

De franska socialisterna hade gjort honom djupt besviken redan innan kongressen i Tours p.g.a. sitt ljumma intresse för vad som hände i kolonierna. Men han kom snart underfund med att även kommunisterna var ointresserade och sade det rent ut i en artikel i *l'Humanité* 25 maj 1922:

"Tyvärr tror många kamrater fortfarande att en koloni inte är annat än mycket sand under fötterna och mycket sol över huvudet ..."

För att få ett språkrör för koloniernas stumma miljoner bildade Nguyen Ai Quoc tillsammans med några asiater och afrikaner Kolonialfolkens förbund och började utge veckobladet Paria.

"...två av dem, som var fulla redan vid ankomsten, roade sig många timmar med att steka den gamle vietnamesen i lägerelden. Under tiden våldtogs två kvinnor som inte hunnit fly och en åttaårig flicka av de övriga. Sedan, liknöjt, tog de livet av flickan... De band den yngre kvinnan. En av soldaterna stack långsamt sin bajonett i hennes mage och drog, mycket långsamt, ut den igen, gång på gång. Efteråt skar han av henne ett finger för att ta en ring ..."

(Paria, 1 aug. 1922).

Säkerhetspolisen gillade inte Nguyens upplysningsverksamhet. Det gjorde inte heller kommunistiska partiets sekreterare för koloniala frågor, Jacques Doriot, som hetsigt angrep Nguyen för att ibland ha använt signaturen Nguyen O Phap (= Nguyen som hatar fransmän). – Det kan tilläggas att kamrat Doriot bildade ett fascistparti på 30-talet och tio år senare kämpade som löjtnant i Waffen-SS på östfronten.

En lördagseftermiddag när redaktionskommittén för le Paria skulle sammanträda var redaktören försvunnen. Nguyen bad i ett efterlämnat brev om ursäkt för att han inte sagt farväl personligen: Ni vet hur närgånget jag övervakas... Barnen till en av redaktionsmedlemmarna fick hälsningar från onkel Nguyen.

I juni 1923 kom han till Moskva och deltog på hösten i Kresinterns ("Bondeinternationalens") kongress och valdes in i dess exekutivkommitté.

Vid Lenins död 21 januari 1924 skrev Nguyen Ai Quoc en hyllning i Pravda till honom som försökt väcka "de vita folken att hjälpa de gula och svarta att befria sig från förtryck och främmande välde... vår far och lärare, kamrat och rådgivare..."

Men Nguyens resmål var inte Sovjetunionen utan hemlandet, Vietnam. Många år senare, i ett kinesiskt fängelse, skrev han en diktsamling med bl.a. följande personliga rader:

*Den dagen du följde mig
till flodstranden
när kommer du åter? frågade du
när skörden mognat
svarade jag. Nu är det länge
sedan den skörden bärgades
och ännu dröjer jag
fånge i främmande land...*

Vem är dessa rader till minnet av? Han kallade dikten: "Erinran om en vän". Kanske en kvinna. Det enda vi vet är att han aldrig gift sig.

Under uppehållet i Moskva bearbetade han ett antal av sina tidigare artiklar till en bok om fransk kolonialism och skrev en bok om "Kina och kinesisk ungdom" och en om Afrika:

”Den svarta rasen”. Han medarbetade ofta med artiklar i den tidning som utgavs på olika språk av Komintern (= Kommunistiska Internationalen).

Han lärde sig ryska och adderade därmed ytterligare ett världsspråk till dem han förut behärskade: kinesiska, engelska och franska. 1924 var han delegat till Kominterns femte kongress och gick i ett fränt anförande till rätta med flera västeuropeiska kommunistpartiers likgiltighet för koloniala frågor. Han deltog i alla möten och konferenser i Kresintern och reste dessutom en hel del inom Sovjetunionen.

Allt detta: böckerna, artiklarna, språket, kongresserna, konferenserna, resorna – på 18 månader; han hade lärt sig ta vara på tiden. Denna förmåga till självdisciplin, att organisera sitt arbete, är en viktig del av förklaringen till att han som revolutionsledare kunnat klara en stor arbetsbörda under ofta ytterst primitiva förhållanden.

Kamrat Vuong

Kanton blev nästa uppehållsort. Kamrat Vuong alias Ly Thuy alias Wang Shan-er alias Nguyen Ai Quoc kom dit i december 1924 och arbetade de följande åren i Kominterns fjärran östern-byrå under ledning av Michail Borodin. Ryssen Borodin var samtidigt politisk rådgivare åt Kinas president Sun Yat-sen fram till dr Suns död 12 mars 1925.

I det revolutionära Kanton fanns ett stort antal politiska flyktingar från Vietnam och andra asiatiska kolonier. Genom sin förmåga till samarbete och skicklighet i att sammanjämka olika uppfattningar blev kamrat Vuong snabbt en samlande gestalt bland dem.

Den politiska inriktningen i de exilorganisationer vietnameserna tillhörde var borgerligt nationell. Vuong nöjde sig till en början med att verka inom ramen för dessa organisationer. Han lyckades övertyga många exilvietnameser om, att deras opposition mot kolonialväldet skulle förbli verkningslös så länge de enbart appellerade till små intellektuella grupper i hemlandet.

Nästa uppgift blev att ge de anhängare han skaffat sig revolutionär kommunistisk skolning genom föredrag och studiecirklar. En ny organisation med namnet Vietnams unga revolutionära kamraters förbund bildades under ledning av Vuong. Förbundet skilde sig från övriga exilorganisationer genom att vända sig till hela befolkningen i hemlandet och inte bara till avgränsade grupper.

För att få ett språkrör började de unga kamraterna utge tidningen Ungdom med Vuong som redaktör. Han var samtidigt den drivande kraften bakom Förtryckta asiatiska folks förbund, vars medlemmar rekryterades bland politiska flyktingar från Korea, Indonesien, Malacka och andra kolonialländer.

1926 skrev Vuong ”Revolutionens väg”, den bok som blev vägledande för en hel generation vietnamesiska revolutionärer. De grundläggande tankar han via boken introducerade i den politiska idékampen bland sina landsmän gick ut på, att man endast genom en bred mobilisering av arbetare och bönder skulle kunna krossa kolonialväldet och genomföra en revolution och att detta mål inte kunde uppnås annat än under ledning av ett marxistiskt-leninistiskt parti.

Efter Sun Yat-sens död hade Chiang Kai-shek tagit kommandot inom Kuomintang och sedan han brutit med sina kommunistiska allierade 1927 inleddes en blodig massaker mot de kinesiska kommunisterna som krävde närmare en halv miljon människoliv. Kantonkommunen och andra försök till motstånd i Sydkina krossades.

Kominterns byrå upphörde. Vuong tog sig ut ur landet på en rysk båt. I Moskva blev han åter Nguyen Ai Quoc. Därifrån reste han ett år senare via Italien och Schweiz österut igen.

Thau Chin

Utmed västra stranden av Mekong i norra Thailand lever en folkminoritet på några tiotusental vietnameser, ättlingar av emigranter som utvandrat dit under tidigare århundraden. Bland dem har upprorsmän, som tvingats fly från hemlandet, alltid haft ett säkert gömställe.

Under 1920-talet anlände skaror av unga vietnamesiska revolutionärer dit och organiserade sig i kooperativa samhällen som påminde ganska mycket om kibbutzer. De bröt mark och levde av jordbruk; några var hantverkare. Alla inkomster förvaltades gemensamt; överskottet gick till revolutionär verksamhet.

Hösten 1928 kom en man vid namn Chin till detta område. Snart gavs han hedersbeteckningen Thau Chin (= gamle Chin) på grund av sina omfattande kunskaper.

Transportmedel fanns ej, man gick till fots. Chin var inte van att bära bagage dinglande från ändarna av en bambustång över ena axeln, men vägrade ta emot hjälp. På kort tid hade han lärt sig gå med bördor lika bra som någon annan och kunde vandra från Udon till Savang, 71 km, på en dag.

Många ville höra vad Thau Chin hade att säga om situationen i hemlandet och ute i världen och han besökte efterhand samtliga lokalavdelningar som revolutionära vietnamesiska organisationer hade upprättat i Thailand. Han underströk alltid för sina åhörare i föredrag och diskussioner att den revolutionära kampen i Vietnam skulle bli mycket långvarig och hård. Någon snar seger var inte att vänta, de unga och hetsiga måste lära sig tålamod och uthållighet.

Thau Chins dagar var alltid strängt inrutade. På förmiddagarna deltog han i arbetet på kooperativjordbruken, resten av tiden sysslade han med skrivbordsjobb: artiklar, tal och översättningar.

Det fanns unga män från Vietnam som bott flera år i Thailand utan att lära sig språket. Det hade inte blivit av. Thau Chin, för sin del, lärde sig ett bestämt antal nya ord varje dag och kunde efter tre månader läsa landets tidningar.

Thailändska säkerhetspolisen blev efterhand mycket intresserad av honom. För att vilseleda hemligjönsarna rakade han av sig håret och klädde sig på samma sätt som de vandrande buddistmunkarna. Sommaren 1929 försvann han.

Tong Van Son

Vietnams unga revolutionära kamraters förbund flyttade sitt högkvarter till Hongkong när Chiang Kai-shek krossat det kommunistiska motståndet i Kanton våren 1927. Två år senare höll förbundet kongress i Macao. Kongressmajoriteten röstade ner förslaget att omvandla förbundet till ett kommunistiskt parti och resultatet blev att tre utbrytargrupper bildade var sitt kommunistparti utan att kunna enas om inbördes samarbete. Alla tre sökte medlemskap i Komintern.

Nguyen Ai Quoc alias kamrat Vuong alias Thau Chin reste till Hongkong efter vistelsen i Thailand. Han använde sig av flera nya täcknamn, det vanligaste var Tong Van Son. Efter en tids förhandlingar lyckades han ena de tre kommunistiska fraktionerna och den 3 februari 1930 bildades Indokinas kommunistiska parti med honom som ordförande.

Det konstituerande mötet ägde rum på en fotbollsplan. Hongkongs säkerhetspolis misstänkte ingenting. De intresserade sig inte för sportklubbar och deras instruktörer.

I Dien Chau norr om 17:e breddgraden i centrala Vietnam, finns ett minnesmärke som kallas Sovjetobelisken. Den står där till minne av ett väpnat bondeuppror mot kolonialmakten 1930.

Upprorssignalen gavs av Vietnams nationella parti, som Kuomintangpartiet i Kina stått fadder till.

Upproret var illa förberett. De vietnamesiska kommunisterna beslutade likväl om aktivt deltagande – eftersom de inte var opportunisterna utan revolutionärer – och efter en tid hade de övertagit ledningen och etablerat sovjetmakt i området efter kinesiskt gerillamönster. Ett par månader senare krossades det hela av franska trupper, tillkallade av dåvarande provinsguvernören Ngo Dinh Diem. 15 juni 1931 arresterades Tong Van Son i Hongkong. De franska kolonialmyndigheterna i Vietnam hade dömt honom till döden in absentia och försökte förmå de engelska kolonialmyndigheterna att utlämna honom till giljotinen. Men Tong Van Son fick genom Kominterns och Internationella Röda Hjälpens försorg en skicklig försvarsadvokat, Robert Loseby som arbetade energiskt på att få honom frikänd.

Loseby lyckades föra målet ända upp till Högsta domstolen i London. Affären var delikat. Den anklagade hade inte brutit mot några engelska lagar och en enskild individs fri- och rättigheter var enligt engelsk lagtext lika för alla, oavsett om vederbörande var vit småborgare eller färgad revolutionär.

Stafford Cripps, senare Sir och engelsk utrikesminister, förde den anklagades talan i London. Vietnamesen frikändes och släpptes ut, sjuk och mager, efter ett år i det lusiga och beryktade fängelset. Någon kompensation eller ursäkt för att han hållits oskyldigt inspärrad i tolv månader var det aldrig tal om. Så långt sträckte sig inte likheten inför lagen. Han fick istället en utvisningsorder.

Några sjömän försökte smugla honom till Europa, men i Singapore arresterades han och skickades tillbaka till Hongkong. Loseby lyckades åter få honom fri och förklädd till köpman tog han sig in i Kina, där han gömde sig i Amoy ett halvår för att sedan via Shanghai och Vladivostok komma till Moskva.

Den åldrige advokaten Loseby fick 1959 en inbjudan att besöka Vietnam. Han mottogs i Hanoi av sin klient från 1931, republikens president Ho Chi Minh.

Linov

Några månader efter att han burats in i Hongkong hade franska tidningar rapporterat att Nguyen Ai Quoc dött i fängelset av tuberkulos. Rapporterna kom samtidigt med bekräftelsen på att en annan vietnamesisk kommunistledare, Tran Phu, avlidit efter grym tortyr i ett vietnamesiskt fängelse.

Pravda, *l'Humanité* och andra partiorgan publicerade nekrologer över de båda revolutionärerna. De vietnamesiska kommunisterna i Moskva höll en sorgestund till deras minne.

Frigivningen av Tong Van Son alias Nguyen i Hongkong 1932 verkar ha skett i hemlighet. Skall man våga en gissning kan orsaken ha varit, att de engelska myndigheterna inte ville irritera de franska.

Den vietnamesiske partiledaren fortsatte att vara officiellt död även efter ankomsten till Sovjetunionen. Endast en snäv inre cirkel av vietnamesiska kamrater visste att en landsman med täcknamnet Linov, som uppehöll sig i Moskva, var identisk med Nguyen Ai Quoc.

Hemlighållandet bör ses mot bakgrund av 1930-talets verklighet. Utrensningar ägde rum i Sovjetunionen, men det var inte bara där som människor röjdes ur vägen. Nguyen hade en fransk dödsdom hängande över sig. Kommunisterna mördades i många länder. Arbete för Komintern var förenat med livsfara på åtskilliga håll i världen.

Av säkerhetsskäl levde t.ex. vietnameserna i Moskva åtskilda i olika grupper. De hade t.o.m. order om att hålla sig inomhus 1 maj och 7 november när utländska delegater gästade staden.

Linov arbetade vid Forskningsinstitutet för nationella och koloniala frågor och ledde kurser i historia och organisationskunskap för blivande partikadrer, av vilka flertalet rekryterats bland vietnamesiska sjömän och arbetare i Frankrike. Han blev en flitigt anlitad översättare på grund av sina omfattande språkkunskaper och skrev en bok: "Dagbok av en överlevande från ett skeppsbrott", som handlade om vad han sett och lärt i Sovjetstaten.

När han skrev artiklar använde han olika pseudonymer för att dölja sin identitet och det är troligt att en rad kominternrapporter om situationen i Indokina av signaturen "Orgwald" härstammar från hans penna.

Han hade kvar vanan att strikt hålla sig till ett detaljerat arbetsschema. Varje dag inleddes med gymnastik för konditionens skull. Därefter arbete. Även kvällsbesök hos goda vänner följde tidtabellen; han kom och gick på bestämda klockslag, väl medveten om att en människa bara har ett begränsat antal arbetsdagar att förfoga över under sitt liv.

Gamle Thu

Mot slutet av 1938 försvann Linov från Moskva och en tid därefter kom Nguyen Ai Quoc till den gamla kinesiska staden Sian i Shensiprovinnsen. Därifrån gick han till fots norrut med en pluton röda soldater och kom fem dygn senare till Mao Tse-tungs gerillahuvudstad Yenan.

Om Mao gillade besöket är ovisst. Nguyen var i Kominterns tjänst och representerade därmed Moskva och i sista hand Stalin. Den kinesiska partiledningen erkände inte Kominterns överhöghet annat än rent formellt och vägrade i själva verket att ta order utifrån; en inställning som de vietnamesiska kommunisterna senare kom att dela.

Inbördeskriget i Kina hade avblåsts 1936, sedan Chiang Kai-shek arresterats av sin egen militärbefälhavare i Sian och tvingats till en överenskommelse med Chou En-lai om gemensam front mot de framvältrande japanska arméerna. Två år senare skickades en grupp kommunistiska militärexperter till provinsen Kweichow i sydväst för att träna kuomintangförband i gerillakrigföring.

Nguyen Ai Quoc fanns med i denna delegation som dess partisekreterare. I delegationen gick han under namnet Ho Quang.

Från Kweichow kom han sedan till Kunming i Yunnan nära den vietnamesiska gränsen. Några av de vietnamesiska partikamraterna där kände honom under namnet Tran, men det vanligaste täcknamnet var gamle Thu.

Ingen av dem visste att gamle Thu var identisk med Nguyen Ai Quoc. De visste inte ens att han kunde kinesiska. Artiklar och instruktioner som han skickade över gränsen till partiorganisationerna i hemlandet signerades med ett tredje namn, P.C. Lin.

Ho Chin Minh

Paris ockuperades av tyska trupper i juni 1940. I september landsattes japanska trupper i Indokina. De vietnamesiska kommunisterna försökte nå en överenskommelse med de franska kolonialmyndigheterna om gemensam front i den globala antifascistiska kampen men fick nej. Fransmännen i Indokina föredrog samarbete med japanerna.

Kommunisterna gav då signal till väpnat uppror både mot fransmän och japaner och en första motståndsbas upprättades i Cao Bangprovinnsen i norra Vietnam. Ett högkvarter inrättades i en klippgrotta i Pac Bo och en januaridag 1941 gick Nguyen Ai Quoc över gränsen från sitt gömställe utanför Tsinsi i Kina.

Den 21-årige Ba, som gett sig ut i världen 1911, återvände som den 50-årige revolutionsledaren Ho Chi Minh. Efter 29 år i landsflykt kunde han än en gång trampa sitt hemlands jord.

I mitten av maj 1941, när Pham Van Dong, Vo Nguyen Giap och andra ledande kommunister samlats i Pac Bo till centralkommittémöte, förutspådde Ho Chi Minh i sin rapport, att det nazistiska Tyskland skulle invadera Sovjetunionen, att angriparna skulle krossas och att en rad nya socialistiska stater skulle uppstå som en följd av kriget. (Det tyska angreppet inleddes en månad senare).

19 maj fattade partiledningen beslut om att bilda Vietminh – Vietnams oavhängighetsfront – baserad på ett brett politiskt program med landets befrielse som främsta mål. Befrielseörelsen spred sig under de följande månaderna från Cao Bang till andra provinser och rekryterade anhängare ur alla samhällslager.

I juli 1942 beslutades att Ho Chi Minh skulle försöka få till stånd förhandlingar med kinesiska regeringen i Chungking om samarbete och bistånd i kriget mot Japan.

Han startade till fots, klädd i en dräkt som Nungfolket använde. För att göra förvandlingen fullständig spelade han blind och ledsagades av en vägvisare.

Tio dagars vandring till kinesiska gränsen gick utan missöden, men efter ett par dagsmarscher i Kina blev han arresterad. Ho Chi Minh krävde då att bli ställd inför domstol. Kuomintang-gendarmerna försåg honom istället med halsjärn och fotbojor.

Därefter började en vandring som varade 13 månader. Ibland satt han inlåst någon eller några veckor på en plats och sedan fick han gå till nästa fängelse, eskorterad av sex soldater och med händerna bakbundna. Han satt bakom galler på sammanlagt 30 olika ställen.

Under tiden skrev han sin berömda ”Dagbok från fängelset”. För att ha något att göra, förklarade han efteråt. Han skrev dikterna på kinesiska så vakterna kunde kontrollera vad han sysslade med.

*”Det är kroppen som är i fängelse
sinnen är inte i fängelse...”*

Han for illa av behandlingen han utsattes för, synen blev försvagad och han plågades av löss, hunger och reumatism. Men humöret var det inget fel på. Du var hård och stolt min vän, skrev han i en dikt som heter: Farväl till en tand.

Slutligen blev han fri från halsjärnet och satt i husarrest i Liuchow. Det blev också klarlagt varför han hållits inburad.

Kuomintangmyndigheterna hade tagit för givet att han kom till Kina för att få de exilvietnameser, som var kuomintanganhängare, över på Vietminhs sida och därmed hota Chiang Kai-sheks planer på politiskt inflytande i Vietnam efter krigets slut.

Ho Chi Minh återvände till sitt vietnamesiska djungelhögkvarter i september 1944. Motståndsrörelsen hade då vuxit i styrka både politiskt och militärt. Amerikanskt flyg försåg i viss utsträckning Vietminh med hjälpsändningar från luften och en av piloterna, löjtnant Shaw, räddades undan japanerna av gerillan sedan han fått motorkrångel och hoppat ur planet med fallskärm.

1945 blev svältens och segerns år. På våren tvingade den japanska militärledningen bönderna i Röda flodens delta att odla hampa och andra industriväxter istället för ris på en stor del av arealen. Resultatet blev att två miljoner vietnameser svalt ihjäl. Spädbarnsdödligheten i deltat uppgick till 70 procent.

Augustirevolutionen gjorde slut på främlingsväldet. Vietminh tog makten i landet. Den 23 augusti abdikerade Bao Dai och överlämnade kejsardömets stora sigill – maktens symbol – till Vietminhs representanter och den 29 bildades en provisorisk regering.

Den 2 september 1945 läste Ho Chi Minh upp den vietnamesiska oavhängighetsförklaringen inför ett massmöte på stora torget i Hanoi.

Dagarna innan hade ett par av hans medarbetare kommit underfund med att landets blivande president var föga presentabel. En skräddare fick i en hast sy två kakikostymer åt honom. Men han behöll sina sandaler, tillverkade av kasserade bildäck, gerillans vanliga fotbeklädnad.

När hans syster såg bilder av Ho Chi Minh i en tidning tvivlade hon på att det verkligen kunde vara Tat Thanh. För att få klarhet i saken reste hon till Hanoi och besökte honom. Det stämde. Hennes lillebror, som hon inte sett på 35 år, var landets president. Hon hade gåvor med sig till honom från hembyn, två ankor och 20 ägg.

Under hösten skickade Kuomintang 200 000 man kinesiska trupper till norra Vietnam och i söder landsattes brittiska styrkor. De skulle svara för ordningen i landet och ta hand om kvarvarande japanska styrkor i enlighet med de allierade staternas överenskommelser.

Den 6 januari 1946 ägde det val rum som gav Vietminh-regeringen parlamentariskt underlag och bekräftade, att Ho Chi Minh och hans män kommit till makten på legal väg under iakttagande av lagliga former. Parlamentsvalen genomfördes när stora kontingenter allierade trupper fanns i landet för att utöva internationell kontroll.

Till bakgrunden för maktövertagandet hör, att Roosevelt på konferensen i Jalta var motståndare till ett återupprättande av det franska kolonialväldet i Indokina. Churchill däremot var ingen anhängare av något imperiums likvidering, varken det engelska eller det franska. Stalin manövrerade, han kalkylerade förmodligen med en framtida kommunistisk seger i Frankrike och därmed ett rött franskt samvälde. General de Gaulle slutligen, som inte fick vara med i Jalta, hade en rakt motsatt uppfattning jämfört med den han har i dag när det gäller Vietnam.

Det är troligt att Roosevelt förstod och respekterade vietnamesernas starka självständighetskrav och insåg att den nationella rörelsens seger var historiskt oundviklig. Men hans motiv var knappast helt ogrumlade eftersom Förenta staterna hade egna intressen i området.

Ho Chi Minh knöt skickligt an till Roosevelts linje när han inledde den vietnamesiska självständighetsförklaringen med samma ord som den amerikanska av år 1776. Men då var Roosevelt redan död. Förenta staternas politik hade ändrats, det kom inget erkännande från Washington av Demokratiska Republiken Vietnam.

DR Vietnam erkändes inte ens av det neutrala Sverige. Den svenska regeringen följde istället tropp med den s.k. fria världen ett decennium senare och erkände Washingtons dåvarande vasall i Sydvietnam, Ngo Dinh Diem.

Sovjetunionen erkände inte heller den oavhängiga vietnamesiska staten. Det ryska erkännandet kom först efter att Folkrepubliken Kina proklamerats 1949 och omgående erkänt DR Vietnam.

Den europeiska arbetarrörelsens ställningstagande – det gäller Stockholm likaväl som Moskva – till den koloniala frigörelsen i Vietnam har verkligen inte varit ägnad att inge någon respekt bland vietnamesiska nationalister och kommunister.

Mest komprometterade är givetvis den franska arbetarrörelsens representanter. Men även den engelska labourregeringen under Attlee – sedermera adlad av drottningen – hade båda benen i den indokinesiska byken, sedan den gett sitt bifall till att franska trupper fraktades till Vietnam på engelska kölar. De franska kolonialkrigarna utrustades f.ö. med vapen från amerikanska lager i Marocko, sådant som blev över när kriget i Europa tog slut.

I Paris godkändes planerna på Indokinas återerövring både av de borgerliga och av de socialistiska och kommunistiska representanterna i de Gaulles koalitionsregering. En av ministrarna hette Thoréz, ordförande i Frankrikes kommunistiska parti.

De första budgetanslagen till kriget gick de facto igenom utan att arbetarstatsråden såg sig föranledda att avgå. Laos gjordes på nytt till koloni i början av 1946. Och franska kommunistiska representanter i Vietnam avrådde energiskt sina vietnamesiska kamrater från att göra motstånd.

Den proletära revolutionen skulle först segra i moderlandet, varefter infödingarna kunde få sin på köpet – under västerländsk och civiliserad ledning, så ungefär.

Skärmytslingar och mindre sammandrabbningar mellan franska och vietnamesiska förband ägde rum i södra delen av landet vintern 1945-46. I norr fanns stora kinesiska styrkor och största problemet med dem var, att de konsumerade så mycket av de hungrande vietnamesernas ris.

När Chiang Kai-shek skrev under ett avtal med fransmännen om ersättande av de kinesiska trupperna med franska, accepterade vietnamesiska regeringen detta för att bli av med kuomintangsoldaterna och därmed bara ha en främmande krigsmakt i landet. Därefter koncentrerade regeringen sina ansträngningar på en uppgörelse med fransmännen.

Den 6 mars 1946 skrev Ho Chi Minh och franska regeringens representant Sainteny under en preliminär överenskommelse om att Vietnam skulle inträda i franska samväldet och erkänna franska ekonomiska och kulturella intressen i Vietnam, samt tillåta att 15 000 man franska trupper stationerades i norra och mellersta delen av landet under fem år. (I söder hade franska styrkor redan tagit över efter britterna). Båda sidor förpliktade sig att upphöra med alla fientligheter.

Ho Chi Minh utsattes för frän kritik av sina politiska motståndare efter uppgörelsen och oppositionstidningarna anklagade honom öppet för att ha sålt landet till fransmännen.

I slutet av maj reste Ho till Paris för att förhandla med franska regeringen. Överläggningarna drog ut på tiden. Fransmännen ville klyva Vietnam och behålla södra delen, men gick slutligen med på att en folkomröstning skulle hållas i söder. Den 14 september under-tecknades en kompromiss, i stort sett baserad på överenskommelsen av den 6 mars, varefter parterna avtalade att mötas till fortsatta förhandlingar i maj 1947.

Men från fransk sida hade dessa långdragna överläggningar främst förts för att vinna tid. Den 23 november 1946 bombarderade fransmännen Haiphong. Den 19 december svarade vietnameserna med angrepp mot den franska garnisonen i Hanoi. Kriget var ett faktum.

Onkel Ho

Ho Chi Minh blev vietnamesernas onkel Ho under de långa krigsåren. Hans framträdande egenskaper som folkledare utvecklades i full skala. Han var republikens fader, symbolen för motståndet, presidenten som ständigt arbetade med samma sega energi och outtröttligt uppmanade sina landsmän till uthållighet och nya ansträngningar.

Onkel Ho gav råd och anvisningar, uppmuntrade och kritiserade och hävdade, att ingenting är omöjligt bara man inte själv tror det. Han blev inte pessimistisk av motgångar och nederlag utan fortsatte att vara bergfast övertygad om, att ett beslutsamt folk aldrig kan kuvas.

Motståndskriget förvandlades till ett folkkrig, alla deltog efter förmåga, även barn och gamla. Fransmännen ökade sina styrkor till en halv miljon man, men trängdes ändå ut, långsamt men obevekligt, från by till by. Gerillatrupperna erövrade sina vapen från fienden och växte hela tiden i antal.

Landet var fattigt. Det rådde brist på allt och inget folk har väl genomfört ett så systematiskt sparande som vietnameserna under dessa år. I en av sina otaliga appeller uppmanade Ho Chi Minh gerillan att spara ammunition, att inte skjuta i onödan att inte skjuta utan att träffa.

Förbanden började en tävlan i att spara patroner och lyckades ofta förvandla bristen på ammunition till en fördel genom att gå in för skarpskytte. De blev rörligare, mindre beroende av transporter. Fransmännen fruktade dessa snabbt växande skaror av prickskyttar mer än något annat.

Kriget var i bokstavlig mening en kamp på liv och död. Landets fruktbaraste jordbruksområden låg till en början i fiendens händer. Med enorma arbetsinsatser ökades produktionen i de befriade bergsprovinserna. För att organisationsarbetet skulle bli effektivare krävdes att folk kunde läsa och skriva. Regeringen öppnade kvällsskolor. Tiotusentals män och kvinnor lärde sig mödosamt skriva med träkolsbitar på bark, papper fanns inte.

Problemen man brottades med gällde de mest elementära saker: mat, medicin, behovet av salt. Innan kriget började hade regeringen lagt upp ett saltlager på 20 000 ton i Van Ly. När kriget bröt ut måste detta saltförråd fraktas upp till motståndsbaserna i bergen.

Saltet transporterades genom landet i korgar och säckar på bambustänger och cyklar längs stigar och sönderbombade vägar och i småbåtar uppför vattendragen. Saltflyttningen tog månader i anspråk och stod under överinseende av landets president.

Regeringen hade insett hur avgörande frågan om saltförsörjningen skulle bli. När fransmännen ockuperat kusten avbröts tillförseln. Salt blev lika värdefullt som ris, 1 kg ris byttes mot 1 kg salt. Efterhand steg priset till 2 kg ris och slutligen till 20 kg ris för 1 kg salt.

Det ena krigsåret lades till det andra och officiella franska talesmän försäkrade gång på gång, att nu hade deras trupper vunnit avgörande framgångar. Samt att vietnamesernas stridsmoral var på upphällningen.

I själva verket var det omvänt. Och i Frankrike växte opinionen mot det misslyckade erövringskriget. I dag upprepas samma officiella lögnar av fransmännens arvtagare amerikanerna och opinionen mot kriget blir allt högljuddare i Förenta staterna.

Under slaget vid Dien Bien Phu våren 1954, där vietnameserna vann den seger som gjorde slut på fransmännens krig, frågade en korrespondent Ho Chi Minh om han inte hade farit illa i djungler och berg under åtta års strider. Han log som alltid och medgav att han började bli gammal.

– Jag kan inte gå mer än 40 km om dagen numera.

Nästan 14 år har gått sedan dess. Ho Chi Minh är snart 78 år. Krig är det alltjämt i Vietnam, byarna brinner och städerna ligger i ruiner.

Genèveavtalets bestämmelser 1954 om val och återförening av de båda temporära zonerna senast 1956 blev aldrig verklighet. Det vietnameserna vunnit till priset av väldiga offer under det åttaåriga motståndskriget förlorades på några veckor vid förhandlingsbordet.

Nu hävdar många cyniker att vietnameserna borde sätta sig vid bordet igen och förhandla – på amerikanska villkor.

1954 var landet de facto enat. Praktiskt taget hela landsbygden administrerades av den vietnamesiska regeringen – och i Vietnam bor över 90 procent av befolkningen på landsbygden. Feodalklassen, jordägarna, hade flytt till fransmännen i städerna (de återvände ett par år senare med Ngo Dinh Diems välsignelse). Deras jord, som på många ställen omfattade 85 procent av den odlade arealen, hade fördelats bland de jordhungliga bönderna och arrendatorerna.

En rad städer var i stort sett det enda som fanns kvar i fransmännens händer. Vietminh-styrkorna hade otvivelaktigt varit i stånd att ta dem också. I detta både politiskt och militärt fördelaktiga läge valde Ho Chi Minh förhandlingar.

Är han dum?

Valet var inte frivilligt. Han gjorde bara det enda som kunde göras för att undgå ett nytt krig, en fortsättning på det som just avslutats. Det kunde inte råda någon tvekan om att Förenta staterna, som betalat nästan hela kostnaden för fransmännens krig, var redo att rycka in omgående med egna trupper i landet. Den vietnamesiska regeringens socialistiska bundsförvanter var däremot inte redo att gå i krig för Vietnams skull.

Man kan spekulera över vilka hemliga eller underförstådda öst-västavtal som ingicks i samband med uppgörelsen i Genève. Det är ett märkligt faktum i varje fall, att vietnamesiskt flyg aldrig syntts till söder om 17:e breddgraden, trots att amerikanskt flyg systematiskt bombar i norr. Vietnams broderländer har såvitt känt inte sålt några bombplan till regeringen i Hanoi. Det förefaller att finnas ett stormaktspolitiskt överenskommet tabu mot bombning av amerikanska baser i den ockuperade delen av landet.

Det drama världen upplever i dag, med ett fattigt jordbrukarfolk som envist håller stånd mot nutidens väldigaste militärmaskin, har inte upprört européerna annat än i ringa grad. Det är ju gudskelov inte spanjorer eller ungrare som blir ihjälslagna.

Vietnameserna borde dock ge sig. Annars finns det risk för att kriget sprider sig ända hit och hotar våra egna dyrbara liv. För man kan ju inte begära, att en demokratisk stormakt utan vidare skall avbryta sin kamp för fred och civiliserade ideal.

”De tar en vietcong och får honom att hålla händerna mot kinderna och kör sedan en tunn stålvajer genom ena handflatan och kinden in i munnen och ut genom den andra kinden och handen och knyter vajern om en pinne i vardera änden.

– Du anar inte hur snällt dom sitter med en sådan vajer genom käften, förklarade en helikopterpilot.” (New York Herald Tribune 29.9.65).

”Sovjetunionen har sålt 2 200 ton magnesium till Dow Chemical. I denna ovanliga transaktion har Dow, världens största producent av magnesium, importerat metallen från Sovjetunionen för att täcka kortfristiga behov som uppkommit på grund av kriget i Vietnam ...” (Chemical and Engineering News 20.2.67).

”Sverige tjänar storkovan på Vietnamkriget. Hittills i år uppskattningsvis 100 milj. kr! Svenska flygmotor i Trollhättan, som söker 100 utbildade maskinarbetare för att kunna klara order av detaljer till den amerikanska flygindustrin, är i en särskilt gynnad situation. Men en rad andra svenska företag tjänar direkt och indirekt på Vietnamkriget. Sveriges handel med USA har gått ypperligt i år.” (Aftonbladet 16.8.67).

Ho Chi Minh i norr och FNL i söder har förklarat att vietnameserna kommer att fortsätta kampen för oavhängighet i fem, tio eller tjugo år till om det blir nödvändigt. Bakgrunden till denna beslutsamhet kan sökas i den förnedring vietnameserna dagligen upplevde under de 80 år deras land var västerländsk koloni.

Dessförinnan hade Vietnam varit en självständig nation nästan 1 000 år. Vietnameserna slog sig fria från kinesiskt välde år 939 och kämpade framgångsrikt i otaliga strider under följande århundraden för att bevara sin oavhängighet och särart.

Inte ens mongolerna förmådde kuva dem. Djingis Khan och hans efterföljare hade lagt under sig hela Centralasien och det mäktiga Kina, Sydösteuropa fram till Donau och arabländerna

fram till Medelhavet. 1284 utrustade de en armé på en halv miljon man för att ta Vietnam. Men vietnameserna, med sin gerillakrigföring, fick mongolerna aldrig bukt med.

I våra dagar visar vietnameserna åter att det skenbart omöjliga är möjligt. De bevisar att inte ens den starkaste är stark nog att diktera sina villkor. Teknisk-ekonomisk makt räcker inte längre till, andra faktorer faller utslaget. En epok håller på att gå i graven, epoken av västerländsk dominans över andra kulturer.

Denna lärdom har många i den tredje världen redan förstått och med varje dag av fortsatt krig växer antalet som förstår. Ho Chi Minh är symbol för fler än vietnameserna numera.

Han och många med honom vet att Förenta staterna aldrig kan gå segrande ur ett växande landkrig i Asien. Valet står mellan att retirera eller förblöda på den asiatiska kontinenten. Förenta staternas maktposition i världen blir starkt reducerad, oavsett vilket alternativ som väljs.

Historien står ej stilla. Gårdagen har berett morgondagen. Erövrare kommer och försvinner igen. Individerna lider och dör, nationerna fortsätter att leva.

I går var England och Frankrike mäktigast, i dag är det Förenta staterna och Sovjetunionen. Men även deras makt har nått sin gräns. Tyngdpunkten pendlar än en gång, som förr, mot Asien; mot nästa sekels supermakter: Kina och Indien.

Mellan dem finns Indokina. Vietnam ligger mitt i världen.

(24.8.67)